

နှင်းနှင်းအေး

(မန္တလေး)

ချစ်သောမိမိမိမိ

နှင်းနှင်းအေး (မန္တလေး)

ချစ်သောမိင်မိုင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာအုပ်ပြုချက်အမှတ် - ၉၃/၂၀၀၄ (၁)
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၀၇/၂၀၀၄ (၄)
- ထုတ်ဝေကာလ - ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ (ပထမအကြိမ်)
- တန်ဖိုး - (၈၀၀) ကျပ်
- ကွန်ပျူတာစာစီ - **ဇေဇနိုး** (ကွန်ပျူတာစာစီနှင့်ဒီဇိုင်း)
၁၁၈၊ အနော်ရထာလမ်း။
ဖုန်း - ၂ ၈၁၉၀၉
- မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)
ကျောက်စိမ်းအော့(စ်)ဆက်
၁၇၁၊ ၃၃လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးမိုးမြင့် (၀၁၄၄၃)
ပန်းတိုင်စာပေထုတ်ဝေရေး
အမှတ်-၁၆၀၊ ဗညားဒလလမ်း။
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ပြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိရေး - ဗညားရဲရင့်စာပေ
အမှတ် (၇၅)၊ ၄လွှာ၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း။
ကျောက်ပြောင်၊ တာမွေပြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

နှင်းနှင်းအေး (မန္တလေး)

ချစ်သောမိင်မိုင်
မေတ္တာဘွဲ့အချစ်ဝတ္ထု

ဖြန့်ချိရေး

ပညာရဲရင့်စာပေ
အမှတ် (၇၅)၊ (လေးလွှာ)
ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်။
တာမွေပြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ရည်ညွှန်းချက်

မွေးရပ်မြေ မန္တလေးမှ

ယေသုဇယျာဇယျာကို သတိတရ

ရည်ညွှန်းအပ်ပါသည်။

နှင်းနှင်းအေး (မန္တလေး)

အခန်း(၁)

ရန်ကုန်မြို့၏ ဒီဇင်ဘာ နံနက်ခင်းလေးတစ်ခုမှာ နှင်းဖြူတို့ ဖြင့် ပိုင်းပွန်ရီဝေနေ၏။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

စက်ဘီးမှ ဘဲလ်ကို အိမ်မွန်သည် အဆက်မပြတ် နှိပ်နေသည်။

“လာပြီ”

အသံစူးစူးလေးနှင့်အတူ မိုင်မိုင်သည် စက်ဘီးလေးစီးကာ ကန်သာယာလမ်းရှိ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်းမှ အပြေးထွက်လာသည်။

“ဟေ့...မိအိမ်မွန်၊ လေးနာရီခွဲရင် လာမယ်ဆို၊ ခု...”

ဘယ်အချိန် ရှိနေပြီလဲ”

“ဟွန်း...ငါ အိပ်ပျော်သွားလို့ မိုင်မိုင်ရေ၊ ဆောရီးပဲ”

နင်းနင်းအေး(မန္တလေး)

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု၏ လှပိုဖြူလေးနှစ်ဦး၊ စက်ဘီးကိုယ်စီ စီးလျက် ထွက်လာကြသည်။

“အိပ်ပုပ်မ စိတ်ချရတယ်၊ သန္တာတော့ စောင့်ပဲနေမလား၊ အိပ်ရာထဲမှာပဲ ဖိမ်ကျနေမလား မသိဘူး”

“အစောကြီးဆိုတော့ ချမ်းချမ်းနဲ့ ကွေးနေချင်တာပဲဟ”

“စောလိမ့်မယ် အားကြီး သူများတွေ လမ်းလျှောက်ထွက်တာ ပြန်တောင်ပြန်တော့မယ်”

“အေးဟယ်...ဘယ်အချိန်ကများ ထလာကြလဲ မသိဘူးနော်”

“သုံးနာရီခွဲ လေးနာရီလောက်ဆို ကန်တော်ကြီးမှာ လူပြည့်နေပြီ”

“အမြဲတမ်းလား”

“ဟင့်အင်း...အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဆောင်းတွင်းကျရင်တော့ လူပိုများတယ်”

“မိမိိုင် နင်ရော ဆောင်းတွင်းကျမှ ခုလို စက်ဘီးစီးတာတွေ ခပြေးတာတွေ လုပ်တာလား”

“ငါက အမြဲတမ်း လုပ်တာ၊ ကဲ...သွက်သွက်လေးနင်းဟာ၊ တော်ကြာ နေထွက်တာတောင် ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ် မရဘဲ နေဦးမယ်”

မိုင်မိုင် ခေါင်းမှ ဂျင်းကက်ဂျော်ကီဦးထုပ်လေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်လေး ဆွဲချရင်း အားသွန် နင်းလိုက်သည်။

ကန်တော်ကြီးတဝိုက်တွင် အပြေးသမားများ၊ လမ်းလျှောက်သူများနှင့် စည်ကားနေသည်။ ကစားနေကြသူများ၊ လေ့ကျင့်ခန်းယူသူများလည်း အပြည့်။ ဒီဇင်ဘာ နံနက်ခင်းမို့ နင်းတွေဝေပြီး လေပြည့်နုနုလေးတိုက်နေသော်လည်း ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား ကစားသူများမှာ ချွေးများပင် စို့၍ နေကြလေသည်။

လူသားတို့သည် သဘာဝကို ထာဝရ အောင်နိုင်မြဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဟေ့ကောင်...ဟိုမှာ သန္တာ...ထွက်စောင့်နေတယ်ဟ”

“အေး...တော်သေးတာပေါ့ဟာ၊ စောင့်နေလို့”

အိမ်မွန်နှင့်မိုင်မိုင် ဘုတ်ကလပ်ရှေ့တွင် စက်ဘီးလေးပိုပြီး စောင့်နေသည့် သန္တာရှေ့တွင် စက်ဘီးများ ရပ်လိုက်ကြသည်။

“နင်တို့ကလည်း နောက်ကျလိုက်တာဟာ၊ ငါတောင် ပြန်တော့မလို့”

“ငါ့ကို လာမပြောနဲ့၊ မိအိမ်မွန်ပေါ့...အိပ်ပျော်နေလို့တဲ့၊ ငါးနာရီခန့်နယ်ဆယ်ကျမှ ငါ့အိမ်ကို ရောက်လာတယ်လေ”

“ဖြစ်ရမယ်...အိပ်တိုင်းသာ ဝမယ်ဆိုရင် မိအိမ်မွန်တို့တော့ စည်ပိုင်းဖြစ်နေလောက်ပါပြီ”

မိုင်မိုင်၊ အိမ်မွန်နှင့် သန္တာတို့ သုံးယောက်တွင် အိမ်မွန်မှာ အပိန်ဆုံး၊ အရပ်အပူဆုံး၊ အညက်ဆုံး၊ သန္တာက အင်တာနေရှင်နယ်ဘော်ဒီလို့ ခေါ်ရမလား မသိ။ ရှည်သွယ်ပေမဲ့ ကောက်ကြောင်း ရှိသည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ အချိုးအစားမှန်သောအလှ ရှိသေးသည်။

မိုင်မိုင်ကျတော့ တကိုယ်လုံး ပြည့်တင်းအိစက်နေသည်။
 မိုင်မိုင်အရပ်က တခြားမိန်းကလေးတွေထက် ပိုမြင့်သည်။ ငါးပေ
 ငါးလက်မလောက်ရှိသည်မို့ မိန်းကလေးများကြားတွင် ရှားရှားပါးပါး
 အရပ်မျိုး။ အသားအရေကလည်း ဝင်းပြီး ဝါလွင်နေသည်။ ပြည့်ပြည့်
 ပြီးပြီး ခါးသေးရင်ချို အလှ။ မိုင်မိုင်ကိုယ်လုံးအတိုင်းအထွာနှင့် နိုင်ငံခြား
 ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဆိုတော် ဂျနီဗာလိုပက်(စ်) အတိုင်းအထွာနှင့်
 တထပ်တည်းပင်။

အိမ်နှင့်သန္တာ မိုင်မိုင်လို လှချင်သည်။ မိုင်မိုင်ကို အားကျ
 သည်။ မိုင်မိုင်က ပြေးသည်။ စက်ဘီး စီးသည်။ အားကစား
 လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သည်။ လမ်းလျှောက်သည်။ အိမ်နှင့် သန္တာတို့
 လည်း မိုင်မိုင်လုပ်သမျှ လိုက်လုပ်ကြသည်။ သို့သော် မိုင်မိုင်၏
 အလှကို လိုက်မမီကြပါ။ သန္တာက စက်ဘီးပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။

“ကဲ...လာကြ သွားမယ်”

“ပြိုင်နှင်းမယ်ဟာ”

“ဟာ...ဟ ဘိတ်ချေးရမယ့် ဟာကများ”

အိမ်နှင့် သန္တာက ဟားတော့ အိမ်နှင့် နှုတ်ခမ်းစုသွားသည်။

မိုင်မိုင်က အိမ်နှင့်ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးသည်။

“အေး...ပြိုင်နှင်းတာ ကောင်းတယ် ကန်တော်ကြီးသုံးပတ်
 ပြည့်အောင်နှင်းမယ်”

“ဘာလောင်းကြေးလဲဟေ့”

“ဘိတ်ရတဲ့သူက ဗိုက်အဝကျွေးကြေး”

“စိန်လိုက်”

အားလုံး သဘောတူကြသည်။

“ရယ်ဒီ...ဝမ်း...တူး...သရီး”

အိမ်နှင့်က ရှေ့မှ အားသွန် နင်းထွက်သွားသည်။ မိုင်မိုင်နှင့်
 သန္တာက ဟန်ဒယ်(လ်)ကို တစ်ဘက်မှ ထိန်း၊ တစ်ဘက်က
 တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲပြီး နင်းခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ
 ရှေ့ရောက်တော့ သန္တာက လက်တွဲဖြုတ်သွားသည်။ အိမ်နှင့်ဆို မြင်
 တောင် မမြင်ရတော့။

သွားကြစမ်း ယုန်မတွေ့။

ယုန်နှင့်လိပ် အပြေးပြိုင်ပုံလေးကို တွေးရင်း မိုင်မိုင် ပြီး
 လိုက်သည်။ မှန်မှန်လေး နင်းလာသည်။

တစ်ပတ်။

နှစ်ပတ်။

ဒုတိယတစ်ပတ် ပတ်စဉ် ဂျပန်သံရုံးရှေ့တွင် အိမ်နှင့်ကို
 မိလာသည်။ အိမ်နှင့်တစ်ယောက် ဟောဟဲ ဆိုက်နေပြီ။

“နှင်းလေဟာ...အိမ်နှင့်”

“မောနေပြီဟ”

“အစပိုင်း ဖြည်းဖြည်းမနှင်းဘဲ အားသွန်နင်းတော့ မော
 တာပေါ့၊ ကောင်းတယ်”

မိုင်မိုင် အိမ်နှင့်ကို ထားခဲ့သည်။ သိမ်ဖြူကွင်းနားရောက်တော့
 သန္တာကို မိလာပြန်သည်။

“ကလင်...ကလင်...ဘေးကို...ဘေးကို”

သန္တာ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟာ...မိုင်မိုင်”

“ချေးထွက်နေပြီလားဟာ”

“ဟင့်အင်း...လိပ်ခေါင်းပြုနေတာ”

“ဟာ...ဟား...ဟား။ သွားမယ်ဟေ့ တာ့တာ”

မိုင်မိုင် လက်လေးပြုပြီး သန္တာကို ကျော်ခဲ့သည်။

မိုင်မိုင်၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာ မော်တာတပ်ထားသော ပန်ကာမာ မြန်လွန်းလှသည်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက် လှုပ်ရှားမှုကြောင့် စက်ဘီးထိုင်ခုံပေါ်မှ တင်းပါးလေးနှစ်ခုမှာလည်း အရမ်းကို လှုပ်ခါနေသည်။

တတိယတစ်ပတ်ကိုတော့ နောက်က အမိလိုက်မည့်သူ မရှိပေမဲ့ အားသွန်နှင်းပြီး ပတ်ခဲ့သည်။ မိုင်မိုင်က နင်းနေကျဆိုတော့ ချွေးစိုရုံ နေလို့ကောင်းရုံလေးပါ။ ပုံပျက်ပန်းပျက် မဖြစ်။

ဘုတ်ကလပ်ရှေ့တွင် စက်ဘီးလေးထောင်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်သည်အထိ ဟိုနှစ်ကောင်၏အရိပ်ကို မမြင်ရသေး။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရဦးမည် မသိ။ ဗိုက်ကလည်း ဆာလှပြီ။

မိုင်မိုင် ထိုင်ရာမှ ထကာ စက်ဘီးလေးကို ခိုပြီး ကရဝိက်ကြီးကို ငေးနေမိသည်။ အလင်းရောင်နုနုတွင် ကရဝိက်ကြီးမှာ လှမှလှ။ ရေပြင်စိမ်းစိမ်းနှင့် ပန်ရလှသည်။

အုန်းပင်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် ကျွန်းကလေးကလည်း ပန်းချီကားများ ထဲကအတိုင်း။ ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုးနှင့် ဂျစ်ပစ်မလေးတို့တွေကြာတဲ့ ရေလယ်ကျွန်းကလေးလည်း ဒီပုံစံမျိုးနေမှာပဲဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ကန်တော်ကြီးတဝိုက်တွင် လူစည်ဆဲ။ မိုင်မိုင် ဟိုငေးသည်ငေးလုပ်နေမိစဉ် အမယ်လေး ချမ်းရတဲ့အထဲ ကောင်လေးသုံးလေးယောက်ခန့် ရေစပ်တွင် ရေကူးနေကြသည်။ အလဲ့ ဒီချာတိတ်တွေ မဆိုးဘူး။ ဖားကူး၊ လိပ်ပြာကူးတွေတောင် ကူးလို့။

မိုင်မိုင် သဘောကျသွားကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဟော... ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည် မသိ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရွံ့တွေနှင့်ပက်၊ ရေနှင့်ပက် လုပ်ကြသည်။

မိုင်မိုင်အကြည့်များက တစ်နေရာ ရွှေသွားပြန်သည်။ အံ့မယ် အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီး စုံတွဲ။ အသက် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ် နီးပါးလောက်ရှိမည်။

ကုန်းလိုက်၊ ကွလိုက်၊ ကားလိုက်၊ စုလိုက်နှင့် ရေပြင်ကို မျက်နှာမူပြီး လေ့ကျင့်ခန်း ယူနေကြသည်။ မိုင်မိုင် ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

ဟော...နောက်တစ်ယောက်၊ မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်၊ နိုင်ငံခြားသားကြီး ရုရှားတွေ ထင်ပါရဲ့။ သံရုံးကပဲ ဖြစ်မည်။ နိုင်ငံခြားသားကြီးက ဘောင်းဘီတိုအဖြူ၊ စပို့ရှပ်ပွပ္ပအဖြူ၊ ကင်းဘတ်ဖိနပ်မျိုးခပ်ပါးပါးနှင့် ပေါ့ပေါ့သားရေဖိနပ်အဖြူစီးပြီး စတယ်လေးနှင့် ပြေးလာနေသည်။

* အရပ်ကြီးက မြင့်သလို ကိုယ်လုံးကြီးကလည်း အယ်လို့။ မျက်နှာက

ပန်းသီးလို ရဲနေသည်။ ဆံပင်ကတော့ ရွှေရောင်။

နိုင်ငံခြားသားကြီးက မိုင်မိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ပြုံးပြသည်။ မိုင်မိုင်တို့ကလည်း ဘယ်နေလိမ့်မလဲ။ သူက စမပြုံးရင်တောင် ကိုယ်က စပြုံးမလို့။ ခုတော့ သူက စနေမှ မိုင်မိုင်တို့က အပြတ် ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ငွတ်မောနင်း”

“စိမ်းတူယူဆာ (Same to you Sir)”

အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ရင်း နိုင်ငံခြားသားကြီးက မိုင်မိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတော့ ခေါင်းလေးလည်အောင် လိုက်ကြည့်မိသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟိတ်...”

“အမယ်လေး”

မိုင်မိုင်ကိုယ်လေး အမှတ်တမဲ့ ဘေးလွင့်ထွက်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဒုန်းခနဲ တိုက်မိလိုက်သည်။ မျက်လုံးများပင် ပြာဝေသွားသည်။

အရှိန်တော်တော်ပြင်းသောကြောင့် မိုင်မိုင်မှာ ပလက်ဖောင်းပေါ် ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။ မိုင်မိုင်သာမက လမ်းလျှောက်လာသော လူရွယ်တစ်ယောက်မှာလည်း လမ်းပေါ် ယိုင်လဲကျသွားသည်။ မိုင်မိုင်၏ ထပ်ဆင့်တွန်းတိုက်မိလိုက်သဖြင့် ထိုလူ လဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြည့်စမ်း။ သန္တာနှင့်အိမ့်နိ။

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးလေးတွေ ပြုံးလို့၊ ပါးစပ်လေးတွေ ဟပြီး ကြည့်နေကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒီမှာ လဲကုန်ပြီ၊ အကန်းမတွေ ကျနေတာပဲ”

မိုင်မိုင် မျက်စောင်းထိုးပစ်ပြီး လဲကျသွားသူဘက် လှည့်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်က မိုင်မိုင်နည်းတူ လဲကျသွားသော လူရွယ်၏ စူးရှသည့် မျက်လုံးအကြည့်များ၊ ပြီးတော့ ရန်လိုသည်လည်း မဟုတ်၊ ဥပေက္ခာပြုသည်လည်း မဟုတ်သည့် မျက်နှာအမူအရာ အနေအထား။

မိုင်မိုင် သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲ ဖြစ်မိသည်မို့ ဟန်ဆောင်ပြီး ဒဏ်ရာရှာသလို ဘာလိုနှင့် ကိုယ်လေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဂျင်းရှပ်လက်တို အပြာရင့်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီတို အပြာရင့်ကို အနားစလေးတွေ ဖွာချပြီး ဝတ်ထားသည်။ စက်တီးစီးဖိနပ်အဖြူလေး စီးလို့၊ ခေါင်းတွင်လည်း ဂျင်းကက်လေးဆောင်းထားသည့် မိုင်မိုင်။

လဲကျသူက ထလာသည်။ သူ့ဘောင်းဘီတိုအဖြူတွင် ပေနေသည့် သဲတွေ၊ ဖုန်တွေကို ခါထုတ်ရင်း မိုင်မိုင်ကို မရယ်မပြုံးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မိုင်မိုင် မျက်နှာလေးတည်တည်ထားကာ မျက်မှောင်လေး ကြုတ်ပြီး ခါးသေးသေးလေးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ ထောက်ထားလိုက်သည်။

“လူမမြင်ဘူးလား၊ ဘာကြည့်တာလဲ”

“ဈာ...”

“လူတစ်ယောက်လုံးကို တိုက်ခိုက်အောင် ဘာကြည့်လာ သလဲလို့ မေးနေတာလေ။ မျက်စိတင် မှန်တာမဟုတ်ဘူး။ နားလည်း လေးသေးတယ်။ သူများက ဟိုမိန်းမတွေတွန်းလို့ ယိုင်သွားတာကို သူက မရှောင်ဘူး။ လွတ်အောင် ရှောင်ပါလား။ ဘယ်လိုလူကြီးမှန်း လည်း မသိဘူး။”

သူကလည်း ဝင်တိုက်သေး။ သူကပဲ ရန်ပြန်စွာနေသည့် မိုင်မိုင်ကို လူရွယ်က တအံ့တဩကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ။ အဲဒီလို ငမ်းလာလို့ မရှောင်နိုင်ဘဲ ဖင်ထိုင်ကျတာ မဟုတ်လား။”

လူရွယ်က မလှုပ်မယှက် ကြည့်နေသည်မို့ မိုင်မိုင် အတင့်ခွဲစွာ မေးလိုက်သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ အမေးခံလိုက်ရသလို ငမ်းလာသည်ဟု အပြောခံလိုက်ရသဖြင့် လူရွယ်မျက်နှာလေး ရဲသွားပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ မိုင်မိုင်တို့ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။

အိမ်နံနံနှင့်သန္တာမှာ သဘောကျ၍မဆုံး။

“ဟား...ဟား...ဟား”

မိုင်မိုင် လှည့်ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“နင်ကလည်း တိုက်သေးတယ်။ နင်ကလည်း ဟောက် သေးတယ်။ နင့်ဟာက ဘယ်လိုကြီးလဲဟ မိုင်မိုင်၊ ဟား...ဟား... ဟား”

“ရယ်ကြ...ရယ်ကြ၊ သူများကဖြင့် ဟိုက မဟောက်ခင် ကိုယ်က ဦးအောင်ဟောက်ထားရတာ သိလား”

“ဟိုလူတော့ နင်ဟောက်တာနဲ့ အပြီးကို ကုပ်နေတာပဲ”

“တော်ပါ...နင်တို့ကရော ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“နင် ငေးနေတာမြင်လို့ လန့်သွားအောင် လှန့်လိုက်တာ”

“ကောင်မတွေ တော်တော်ဆိုးနေနဲ့၊ ဟိုမှာ ရုတ်ရုတ် ဖြစ်တော့မလို့”

“အံ့မယ် ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်မဖြစ်ဘဲ ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နဲ့ သွက်သွားတာ သနားစရာပါနော်”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

မိုင်မိုင်တို့ ကန်တော်ကြီး သိမ်ဖြူကွင်းထိပ်ဘက်သို့ ပြန်နင်း လာကြသည်။

“ဗိုက်ဆာပြီဟာ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူတိတ်လဲ”

“ဘယ်သူမှ ဘိတ်မချေးဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး မနင်းနိုင် တော့လို့ အတူတူ စက်ဘီးတွန်းပြီး လျှောက်လာကြတာ၊ ဟင်း ဟင်း”

“ဒါဆို အိမ်နံနံက မှန်ဟင်းခါးကျွေး၊ သန္တာက ကော်ဖီတိုက်”

“အေး...လာ သွားကြမယ်”

သုံးယောက်သား မဆလောစက် ဓါတ်ဆီဆိုင်ဘေးမှ အဘွား ကြီးမှန်ဟင်းခါးဆိုင်အတွင်း ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဒီဆိုင်မှာ မိုင်မိုင် တားနေကျ။ အဘွားကြီးက ဟင်းချက်ကောင်းသလို ဟင်းရည်လည်း

တောတောင်သီသီပေးသည်။

ခါတ်ဆီဆိုင်တွင် တန်းစီကြသည့် ကားသမားများလည်း အဘွားကြီးမုန့်ဟင်းခါးကို အသည်းစွဲ။ ကန်တော်လေးတစ်ဝိုက်တွင်လည်း အဘွားကြီးမုန့်ဟင်းခါးက နာမည်ကြီး။ နံနက် ၈ နာရီလောက်ဆို သွားမစားနဲ့တော့၊ ကုန်ပြီ။

“ကြီးကြီး ထုံးစံအတိုင်း သုံးပွဲ”

ဗူးသီးကြော်၊ ဘဲဥတွေနှင့် မုန့်ပွဲတွေ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

အိမ်နံနက် မုန့်စားရင်းနှင့် သိမ်ဖြူကွင်းစပ်ရှိ ဆိုင်တန်းများက မျက်စေ့က ရောက်နေသည်။

“ဆိုင်တွေတောင် ရောက်လာကြပြီနော်၊ လွတ်လပ်စေအတွက် ပွဲတွေလာတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဆယ့်ခြောက်ရက်နေ့ ရွှေမန်းဝင်မယ်လေ”

“ဘယ်နှစ်ညလဲဟေ့”

“လေးည”

“ဟယ်...သွားကြည့်ချင်လိုက်တာ”

ပွဲကြိုက်သူ သန္တာက ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်သွားသည်။

“ပွဲကြည့်ရအောင်ဟာ”

သန္တာက အဖော်စပ်သည်။

“မိုးမိုးလား”

“ဟင်...မိုးဝင်းမကြည့်ချင်ပါဘူး။ ချမ်းချမ်းပဲကြည့်မယ်”

“အေး...ကြည့်မယ်”

အိမ်နံနက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“မိုင်မိုင် နင်ရော ကြည့်မလား”

“နင်တို့ကြည့်ရင် ကြည့်မှာပေါ့”

“လက်မှတ် ဘယ်သူဝယ်မလဲ၊ အိမ်နံနက်ဝယ်မလား”

“ငါဝယ်တာထက် ပွဲကြိုက်မ သန္တာဝယ်ရင် ပိုအဆင်ချောမယ်ထင်တယ်”

“အေး ငါဝယ်မယ်”

သန္တာက မငြင်း၊ မိုင်မိုင် တစ်ခုခုကို သတိရသွားသလိုနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“နေဦး...ငါ ဟာမိုကို အရင်မေးကြည့်ဦးမယ်၊ ရွှေမန်းသွင်းတဲ့ကန်ထရိုက်နဲ့သိတယ်ဆိုရင်တော့ နင်တို့ မဝယ်ကြနဲ့တော့”

“ဒါဆိုရင် အိုကောပဲဟေ့၊ ဟင်း...ဟင်း”

အခန်း(၂)

“ဒါဆိုရင် အိုကေပဲဟေ့၊ ဟင်း...ဟင်း”

မိုင်မိုင်၊ အိမ်နဲ့သန္တာတို့ ဖျာနေရာကိုကြည့်ပြီး သဘော ကျနေကြသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် တစ်တန်းသာရှိတော့သည်။ ရှေ့ဆုံး မှာတော့ မိုင်မိုင်တို့မကြည့်ချင်။ နေရထိုင်ရတာ မလွတ်လပ်။ မျက်နှာ ပူပြီး ရှက်သလိုလိုကြီး။ ဒုတိယတန်းဆိုတော့ စိတ်ကြိုက်တွေ့သည်။ ပြီးတော့ အလယ်ကဆိုတော့ နေရာကောင်း။

မိုင်မိုင် ဂျီတိုက်သဖြင့် ကန်ထရိုက်အသိဆီမှာ တစ်ညကို ဖျာလေးချပ်၊ လေးညစာ မာမိက ဝယ်သည်။ ဒါပေမယ့် ကန်ထရိုက် က မရောင်း။ အတင်းပဲ အလကားပေးတော့ မိုင်မိုင်တို့သုံးယောက် စိမ်းကျသွားသည်။

ဖျာများပေါ်တွင် ကော်ဇောပါးပါးလေးကိုခင်းပြီး ဖျာတစ်ချပ်

စာနေရာတွင် ထမင်းချိုင့်၊ ရေဗူး၊ ကော်ဖီခါတ်ဗူး၊ ဆခွင်းမကင်းနှင့် ကျောက်ကျောထည့်ထားသည့်ချိုင့်။ လက်ဖက်အစ်၊ လက်သုပ်ပင်၊ အချဉ်ထုတ်၊ နေကြာစေ့၊ ငှက်ပျောသီးများထည့်ထားသည့် ခြင်း တောင်းကိုချကာ ကျန်ဖျာသုံးချပ်တွင် တစ်ယောက်တစ်ချပ်စီ နေရာ ယူလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ...ကိုယ့်ဖျာကိုယ် အပြည့်ထိုင်နော်၊ နို့မို့ နောက်ကလူတွေ ရှေ့တိုးလာသလို ရှေ့ကလူတွေ နောက်ဆုတ်လာ လိမ့်မယ်”

သန္တာက သတိပေးသည်။

ဖိနပ်ကလေးတွေ ဖျာအောက်သွင်းပြီး သုံးယောက်သား ဖျာအစွန်းတွင် ကပ်ထိုင်ကာ ရှေ့သို့ ခြေထောက်ကလေးတွေ ညီညီ ညာညာ ဆင်းထားလိုက်ကြသည်။

“ဟိုက်...မြတ်စွာဘုရား ကယ်ပါ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ...သန္တာ”

“ငါ့ဘေးမှာ လာထိုင်တဲ့အုပ်စုကို ကြည့်စမ်း၊ ဖျာတစ်ချပ် ဘည်းမှာ ဒေါ်စိန်ခင်လို ဝတုတ်အန်တီကြီးရယ်၊ ရွှေလုံးလို ဘုတ်ဆုံ အန်တီလေးရယ်၊ ပြီးတော့ နွဲ့နွဲ့မူလို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်၊ ဘယ်လို ထိုင်ကြမလဲ မသိဘူး မိုင်မိုင်”

“အေးဟယ်...နင်တော့ မလွယ်ဘူး၊ နောက်ဆို နင့်ဘက် တိုးလာလိမ့်မယ် ကြည့်”

ပြောလို့မှ မဆုံးသေး။ အန်တီကြီး ဒေါ်စိန်ခင် ဖင်တစ်ချက်

အရွှေတွင် သန္တာ လွင့်ထွက်လာသည်။

“မိသန္တာ နောက်တစ်ချက်ဆို နင် ငါပေါင်ပေါ် ရောက်လာ တော့မယ်နော်၊ တောင့်ထားဟ”

“အားပါးပါး၊ မလွယ်ဘူးမိုင်မိုင်ရ”

“နင်ကလည်း နည်းနည်း တောင့်ထားစမ်းပါ၊ ငါတို့လည်း တွန်းပေးထားမယ်”

အိမ်မွန်နှင့် မိုင်မိုင်တို့ သန္တာကို တွန်း ပေးထားသည်။

အန်တီကြီးက သူ့နောက်မှ နွဲ့နွဲ့မှုတို့ကို လှမ်းဟောက်သည်။

“ဟဲ့...ကောင်မလေးတွေ ကိုယ့်ဖျာပေါ် ကိုယ်ထိုင်ကြနော်၊ သူများဖျာပေါ် သွားမထိုင်ကြနဲ့ ကိုယ့်ဖျာပေါ်လည်း လာမထိုင်စေနဲ့”

အန်တီကြီးက ဖင်တစ်ချက်ရွှေ့လိုက်ပြန်သည်။ အပြော တစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုး မိန်းမလည်ကြီး။

“အား...လား...လား”

မိုင်မိုင်တို့သုံးယောက် ယိုင်ထွက်သွားကြသည်။ အဘွားကြီး က လှည့်ကြည့်ရင်း သွားဝါဝါကြီးများ ငဟ်ကာ အသံကျယ်ကြီးနှင့် ပြောသည်။

“ညီမတို့က သုံးယောက်တည်းလား၊ မမကလည်း ဒီက ညီမတွေ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ လာပြတာ၊ ကိုယ်တိုင်တော့ ပွဲတို့ ရုပ်ရှင်တို့ ဝါသနာမပါပါဘူး၊ အချင်းချင်းတွေပဲကွယ်၊ တိုးတိုးခွေခွေ ကြည့်ကြတာပေါ့၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

အသက်ငါးဆယ်ကျော် အဘွားကြီးက (၁၆)နှစ်အရွယ်

မိုင်မိုင်တို့ကို မမလို့ပြောနေတော့ မိုင်မိုင်တို့မှာ ရယ်ချင်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။

အန်တီကြီး၏ ဖင်တစ်ခုလုံးကလည်း မိုင်မိုင်တို့ဖျာပေါ် ရောက်နေပြီ။ မိုင်မိုင်တို့မှာ မချီသွားလေးဖြစ်နေရသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မိုင်မိုင်”

အိမ်မွန် တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

“အသာနေ...ငါ လုပ်ပြမယ် အိမ်မွန်”

မိုင်မိုင် တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် ချိတ်တစ်ချောင်းရှာပြီး အသင့် ယူထားသည်။ ညဆယ်နာရီလောက်တွင် ပွဲစထွက်သည်။ ချမ်းသာ စတိတ်ရှို့။

မိုင်မိုင်တို့ ဆတ်စလူးမလေးတွေ ဖင်နှင့်ဖျာ မထိကြ။ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြ၏။ ချမ်းသာမို့ သူတို့ရှေ့နား မရောက်လာနှင့် လက်ပြရတာနဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ ပစ်ပေးရတာနဲ့။

သူများတွေ ပွဲကို အာရုံစိုက်နေတုန်း မိုင်မိုင် ချိတ်လုပ်ငန်း စလိုက်သည်။ အဘွားကြီး ချမ်းသာကို ပြုံးပြကြည့်နေတုန်း ဆတ်ခနဲ ချိတ်နှင့် တင်ပါးကြီးကို အားရပါးရကို ထိုးပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“အား...”

ဒုတိယအကြိမ်

“အား...အံ့မယ်လေးတော့”

ဒုတိယအကြိမ် ချိတ်လုပ်ငန်း အကောင်အထည် ဖော်လိုက် ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ အဘွားကြီး မိုင်မိုင်တို့ကို မသက်သာ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လာသည်။

မိုင်မိုင်တို့မှာ အကြည့်များကို ရှေ့သို့ ပို့ထားရပေမယ့် ရယ်ချင်လွန်းလှသဖြင့် လျှာလေးများကို သွားလေးများဖြင့် အတင်းဖိကိုက်ထားရသည်။

“အိုး...စူးလိုက်တာ...စူးလိုက်တာ၊ ဘာလဲ မသိဘူး” တတိယအကြိမ်။

အဘွားကြီး စူးစူးဝါးဝါး ထအော်သည်။ မိုင်မိုင်တို့ ပြူးပြူး ပြပြနှင့် မေးကြ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာလဲ မသိဘူး...ငါ့ဖင်ကို ခဏခဏစူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...ကျွန်မတို့မှာအောက်မှာ ဘာရှိလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်မတို့လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် စူးတယ်၊ ပုလင်းကွဲတွေ၊ သံချောင်းတွေပေါ်များ ကော်စောခင်းမိသလား မသိပါဘူး” အိမ်မွန်က အိုင်တင်အပြည့်နှင့် ပြောသည်။

“ဟဲ့...ဟိုတက်တိုးကြစမ်း၊ ငါ ဒီဘက်မှာ ထိုင်လို့ မဖြစ်ဘူး”

အဘွားကြီး အော်တိုမစ်တစ် သူ့ဖျာဘက်သူ ရွှေသွားသည်။

မိုင်မိုင်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး စပ်ဖြဲဖြဲလေးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ အသံမထွက်ဘဲ ကြိတ်ရယ်ကြသည်။

ချမ်းသာစတိတ်ရှိပြီးတော့ ဝင်းမောင်၏ ပုဂံအက၊ အော်ပရာ။

ပြဇာတ်အဖြစ် ရုပ်ရှင်မင်းသား ညွန့်ဝင်း၏ နိုးတူ။ ပြီးတော့ အားလပ်ချိန်။ နောက် နှစ်ပါးသွား။

နှစ်ပါးသွားတွင် ညီအစ်ကို ငါးယောက်စလုံး အပြိုင်ကြကြ

သည်။ မိုင်မိုင်တို့မှာလည်း ကဲလိုက်၊ သည်းလိုက်ကြသည်မှာ ဣန္ဒြေတစ်ချက် မထိန်းနိုင်ကြ။ မိုင်မိုင်တို့တင်မဟုတ် အားလုံး...အားလုံး။

နောက်ပိုင်းဇာတ်တွင် ဝင်းခိုင်အလှ အချွဲ အတာလေးများကို တဝကြီး ကြည့်လိုက်ကြရသည်။ ဇာတ်ပေါင်းတော့ နံနက် ခုနစ်နှစ်နာရီကျော်နေပြီ။

မိုင်မိုင်တို့တော့ အိပ်ချင်ပူးတူးဖြင့် ခြင်းတွေ၊ ချိုင့်တွေဆွဲပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့...မိုင်မိုင်၊ နင့်လူကြီး ဟိုမှာ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“လက်ဖက်ရည် ထိုင်သောက်နေတယ်လေ၊ နင့်ကို အပြတ် ရှိုးနေတယ်...မြင်လား”

မိုင်မိုင်တို့ ဇာတ်ရုံရှေ့ ဒဇွကိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ မျက်လုံး ရောက်သွားသည်။

“အေးတော့...ဟုတ်ပါရဲ့”

မိုင်မိုင် သူ့ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ ကန်တော်ကြီးတွင် မိုင်မိုင်နှင့် တိုက်မိခဲ့သည့်လူရွယ်။ မိုင်မိုင်သူ့ကို နံနက်တိုင်း ကန်တော်ကြီးတွင် ရှာမိသည်။ တွေ့လိုတွေ့ငြား။ မတွေ့ခဲ့။

မမျှော်လင့်တဲ့ သည်ဇွေကျတော့ လာတွေ့သည်။ မိုင်မိုင်ရင်ထဲတွင် ပျော်သလိုလို ကြည့်နူးသလိုလို၊ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူကလည်း မိုင်မိုင်တို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

မိုင်မိုင်က မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြီး ပြလိုက်သည်။ သူ ကမန်းကတန်း

မျက်နှာ လွှဲသွား၏။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

သူ ရှက်သွားသည်ကို မိုင်မိုင် သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။

သူက ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ရှက်တတ်လွန်းပုံရသည်။

ချောလည်း တော်တော်ချောသည်။ ခြောက်ပေနီးပါးရှိမည့် သူ့အရပ်မြင့် မြင့်ကြီးနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ပြည့်ပြည့်ပြီးပြီးရှိလှသည်။

ခုခေတ်ကောင်လေးတွေက ပိန်ချောင်ချောင်တွေများသည်။

သူ့ပုံစံက ယောက်ျားပီပီသသ၊ ကျားကျားလျားလျားနှင့် တမျိုးထူးခြား ပေါ်လွင်နေသည်။

အားကစားဝတ်စုံ ညှိရင့်ရင့်နှင့် သူ့အသားဖြူဖြူက တကယ်လိုက်သည်။ မိုင်မိုင် ရင်အခုန်ဆုံးမှာ စုရူသည့် သူ့မျက်လုံးအကြည့်များ။ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလျှင် ပြာကျသွားမလား ထင်ရသည်။ မျက်လုံးညိုညိုများက အရောင်တောက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

အိမ်မှာ လူရွယ်ကို ကူခြေမရ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ကလည်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ပြောသည်။

“တကယ်မိုက်တဲ့ လူဟာ”

“အေး...ရူပါကတော့ အပြတ်ရှိုင်းတယ်”

မိုင်မိုင်နှင့် သန္တာက ကန့်ကွက်မဲမရှိ ထောက်ခံကြသည်။

“ငါတော့ အပြတ်စွဲနေပြီဟေ့”

အိမ်မှာ စကားကိုကြားတော့ သန္တာမှာ သူ့ဆွဲထားသော ခြင်းတောင်းကို လမ်းလယ်ကောင်မှာ ချကာ မိုက်ကလေးနှိပ်ပြီး

ရယ်တော့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟဲ့...သန္တာ”

“အံ့မယ်လေး နင်ကများ အိမ်မှာရယ် စကယ်လီတန်အိုးကို ဟိုက ရှိတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အပြတ်လုတဲ့ မိုင်မိုင်ကို စွဲနေတာဟဲ့ တန်ရာ တန်ရာ ပြောစမ်းပါ”

အိမ်မှာ သန္တာကို ဆွဲဆိတ်သည်။ မျက်နှာကြီးစုပုပ်ထားသည်။

“မိန်းမတွေ မြန်မြန်လာကြ”

“အံ့မယ်...အံ့မယ်၊ သူ့ကို ဟိုက ခိုက်နေတယ်ဆိုလို့ မိမိုင်တစ်ယောက် ဘဝင်လေဟပ်သွားပြန်ပြီ။ ဘာလဲ...နင် မကြိုက်ဘူးလား”

“သိပ်မပြောနဲ့။ ဖိလင်ဝင်လာရင် နင်တို့ကို ကားပေါ်မတင်ဘဲ သူ့ကို တင်သွားလိုက်မှာနော်...အိမ်မှာ”

“အမယ်လေး...အဲလိုဆိုလည်း တို့က ချမ်းချမ်းနဲ့နေခဲ့မှာပေါ့”

“တကယ်လား”

“အလကား...အလကား။ ဟား...ဟား...ဟား”

အခန်း(၃)

မိုင်မိုင် စိတိဇင်ကွပ်(စ်) (Citizen Quartz) နာရီလေးကို လက်မြင့်မြင့်လေး မြောက်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ်နာရီခွဲ။ မိုင်မိုင် နာခေါင်းလေး ရှုံ့လိုက်သည်။ မိုင်မိုင် ဒီသိမ်ဖြူကွင်းရှေ့က မှတ်တိုင်ကို ရောက်နေတာ တစ်နာရီမကတော့။ ဒါတောင်မှ ဘာကား တစ်စီးမှ တက်လို့မရသေး။

ဘတ်(စ်)ကားတွေကတော့ လာသည်။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကျပ်ညှပ်ပြတ်သိပ်နေသည်။ ဘတ်(စ်)ကားတော့ မိုင်မိုင်ဘယ်တော့မှ မစီး။ တိုးတိုးဝေ့ဝေ့နှင့် လူစော်၊ ခွေးစော် သိပ်နံလွန်းသည်။

ခေါင်းကိုက်သည်။ သည်ကြားထဲ လက်မငြိမ်၊ ခြေမငြိမ် သူတွေနှင့်တွေ့လျှင် ရှောင်မရ၊ ရှားမရနှင့် ခံရပြီသာမှတ်။

တစ်ကျပ်ကား။ ငါးပူးကား ဒတ်ဆန်းတွေကိုလည်း မိုင်မိုင်

မသုံး။ အတက်အဆင်းမှာ ဟိုလူ့တိုက်၊ သည်လူ့တိုက်နှင့် စိတ်ညစ် ရော။

ငါးပူးကား ဒတ်ဆန်းတွေဆို ပိုဆိုးသေး။ ဘေးခုံတန်းရှည်မှာ ထိုင်ရလျှင် တော်သေးသည်။ အလယ်မှာ ခွေးခြေနှင့် ထိုင်ရလျှင် မလွယ်။ မိုင်မိုင်တင်ပြည့်ပြည့် ဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေက ခုံလေးနှင့် ဖိမိ သည်နှင့် အိထွက်လာတော့ ဟိုလူ့ဒူးနှင့်တိုက်ခံရ၊ သည်လူ့ဒူးနှင့် ထိဆိုတော့ အနေကျူသည်။

သည်ကြားထဲ ကိုယ့်ဒူးက ရှေ့ခုံတွင် ထိုင်နေသူ၏ ဖင်ကို မထိအောင် ကွေးထားရတာက အလုပ်တစ်ခု။ နောက်က ထိုင်သူက ကိုယ့်ကို ဒူးခွဲတိုက်နေပြန်လျှင်လည်း မိုင်မိုင် မခံချင်။ သည်တော့ သည်ကားမျိုးတွေကို မိုင်မိုင် အရေးမလုပ်။

မိုင်မိုင်တို့က လေးဘီးကို တစ်စင်းလုံး ငှားစီးသည်။ ဒါတောင် အပြာရောင်မှ။ လိမ္မော်ရောင်ဆို အငှားကားမှန်း လူသိတော့ နှိုးပွက် သည်။ သည်နေ့တော့ လေးဘီးကားကလည်း အလွတ်တစ်စင်းမှ မလာ။ အဲဒါမှ ဒုက္ခ။

“ဟွန်း...မာမို့ကြောင့်ပေါ့”

မိုင်မိုင် မကျေမနပ်နှင့် တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဒယ်ဒီကတော့ မျှော်နေတော့မှာပဲ”

မတတ်နိုင်။ ရရာကားပဲ စီးတော့မည်။

“သိမ်ကြီးဈေး...သိမ်ကြီးဈေး”

မိုင်မိုင် လက်ပြတားသည်နှင့် သုံးဘီးလေးက မလှမ်းမကမ်း

တွင် ရပ်သွားသည်မို့ ငွေရောင်ပိုက်ဆံအိတ်ကို ချိုင်းမှာ ညှပ်ပေး
ခိုတောင်ရောင် အိတ်ထဲမိရည်ရည်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် မကာ
အပြေးကလေး တက်ရသည်။

မိုင်မိုင်အရင် စီးလာသူက ငါးယောက်၊ မိုင်မိုင်က တစ်
ယောက်။ သုံးဘီးလေးမှာ လူခြောက်ယောက် အပြည့်။ မိုင်မိုင်
ဘေးမှ ဝဝတုတ်တုတ်ဦးလေးကြီးကြောင့် မိုင်မိုင်မှာ ကျပ်ကျပ်
သပ်သပ်လေး ထိုင်ရသည်။

“ဟောတော့...”

မိုင်မိုင်မျက်လုံးလေး ပြူးသွားသည်။ သူပါလား...အရပ်မြင့်
မြင့် ရုပ်ချောချော။ ရွှေမန်းကြည့်ပြီးအပြန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းမှာ
သူ့ကို တွေ့ပြီးကတည်းက မိုင်မိုင်တို့ သူ့ကို ဒီနာမည် ပေးထားသည်။
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူနှင့်မိုင်မိုင် သုံးဘီးတစ်စီးတည်းတွင် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ထိုင်နေမိလေပြီ။

မိုင်မိုင်ကို သူက စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ မိုင်မိုင်
ပြန်ကြည့်တော့ ဖျတ်ခနဲ မျက်စိလွှဲသွားသည်မို့ မိုင်မိုင် ရယ်ချင်သွား
သည်။ ကြည့်လည်း ကြည့်ချင်၊ ကြည့်လည်း မကြည့်ရဲသည့် သူ့ကို
မိုင်မိုင် စချင်လာသည်။

သူ့ကို မိုင်မိုင် မျက်စိမလွှဲဘဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူ
မျက်လုံးတွေ မိုင်မိုင်ဆီရောက်လာတော့ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်
၏။ သူ ကြောင်နေပြီးမှ မျက်နှာ လွှဲသွားပြန်သည်။

ငတ်တော့ အတော်စိတ်ဒုက္ခခံစားနေပြီကို မိုင်မိုင် ကောင်း

ကောင်းကြီး သိနေသည်။

မိုင်မိုင်ကို သူ ကြည့်ချင်ပါလျက် မကြည့်ရဲဘဲ ဖြစ်နေပုံမှာ
ဟားစရာကြီး။ ဣန္ဒြေဆောင်နေသော သူ၏မျက်နှာကြီးက နီရဲနေ
သည်။ ကောက်ညှင်းက မစေး၊ ဆန်ကြမ်းက စေးနေသည်။

မိုင်မိုင်က သူ့ကို မကြာခဏ ကြည့်သည်။ သူကတော့
မိုင်မိုင်ကို လုံးဝ မကြည့်တော့ဘဲ လည်ပင်းကြီးလိမ်ပြီး လမ်းကိုသာ
ကြည့်ရင်း စီးလိုက်လာသည်။

သုံးဘီးလေးမှာ စတော့ဂိတ် မီးရထားကုန်းကြီးကို အရှိန်
လေးနှင့် ပြေးဆင်းလာသည်။ မီးပွိုင့်မှ မီးက ဝါနေရာမှ ချက်ချင်းပဲ
ဒီသွားရာ...

“ကျီ...”

“အား...လား...လား...လား...”

ကားဘရိတ်ဆောင့်အအုပ်တွင် အားလုံး ယိမ်းထိုးပြီး ဟန်
မျက်သွားကြစဉ်မို့ အသံထွက်အောင် အော်လိုက်သည့် သူ့ကို သတိ
မထားမိကြပါ။

မိုင်မိုင်က ဒေါက်ဖိနပ်ထူထူကြီးကို သူ့ခြေထောက်ပေါ်မှ
မသိမသာ ဖယ်ပေးလိုက်သည်။ သူက ခြေထောက်ကို ပုံကြည့်နေရာမှ
မိုင်မိုင်ကို မော့အကြည့် မိုင်မိုင် ပြုံးပြသည်။

“ဆောရီးနော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

မိုင်မိုင်မှာတော့ ရယ်ချင်သည်ကို မနည်းအောင့်ထားရသည်

မှာ ရင်ကို လှိုက်လှိုက်နေသည်။ တကယ်တော့ တမင် သူ့ခြေထောက်ကို ကားဘာရိတ်အအုပ်တွင် ဖိနှင်းပစ်လိုက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆူးလေဘုရားလမ်းကျော်ပြီး ရွှေဘုံသာလမ်းရောက်တော့ မိုင်မိုင် ဆင်းသည်။ ကားခအဖြစ် အစိတ်တန်ကို ပေးတော့။

“ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ အစ်မ”

“တစ်ယောက်”

“ကျုပ်တန်မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...မရှိဘူး”

“ကျွန်တော့်ကားက အခုမှ ထွက်လာတာမို့ အမ်းစရာ မရှိလို့ပါ”

မိုင်မိုင် ငွေရောင်အိတ်ထဲတွင် တိုးထည့်ထားသည့် ပိုက်ဆံ များကို ထုတ်ပြသည်။ အစိတ်တန်၊ ဆယ်တန်၊ ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ် တန်များ။

“ကျွန်မမှာလည်း မရှိဘူး။ ဆယ်တန်ပဲ ရှိတယ်”

“ဟာ...ဒုက္ခပဲ”

“နေ...နေ နောက်မှာပါတဲ့ ကျွန်မအသိကို ပေးခိုင်းလိုက် မယ်”

မိုင်မိုင် ကားနောက်ဘက်သို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း လှည့် လျှောက်ကာ သူ့ပခုံးကို တို့လိုက်သည်။

“ဒီမှာ တို့အတွက် ကားခပေးလိုက်နော်”

မိုင်မိုင် ချက်ချင်းပဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ တအံ့တကြည့်နေ

သည့် သူ့အကြည့်များကိုတော့ မျက်စိထဲတွင် စွဲနေအောင် မြင်နေဆဲ။ မိုင်မိုင် မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူတော့ ဘယ်လောက်များ ကသိကအောင့်ဖြစ်ကာ အူ ကြောင်ကြောင် ကျန်ရစ်မည်ကို တွေးလျက် သနားမိပြန်သည်။

သူ့ကို ဘာကြောင့်လည်းတော့ မသိ။ မိုင်မိုင်ရင်ထဲတွင် ခင်တွယ်နေမိသည်။ သို့သော် သူ၏ တည်တည်ကြီး နေပုံကိုတော့ မကြိုက်။ တစ်ခေါက်မဟုတ် နှစ်ခေါက်တွေ့ဖူးနေတာတောင် တစ်ချက် လေး ပြုံးမပြသည်ကို မိုင်မိုင် မခံချင်။ မသိသလို သူ့စိမ်းဆန်နေသည် ကို မကျေနပ်။ လုံးဝ မကျေနပ်။

မိုင်မိုင် ရွှေဘုံသာလမ်းအလယ်အတိုင်း လျှောက်လာပြီး မိုင် စိန်ရွှေရတနာ ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီဦးကျော်နီက ဝည့်သည်များနှင့် စကားပြောနေရာမှ လှမ်းကြည့်သည်။

“သမီး မိုင်မိုင်...ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲ။ ဒီမှာ ဝည့်သည်တွေရောက်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဆိုင်ထိုင်မယ့်လူမရှိလို့ ဒယ်ဒီမှာ အချိန်တွေ ပုပ်ကုန်တယ်”

မိုင်မိုင်မျက်နှာလေး ပြုံးနေရာမှ ချက်ချင်း စုသွားသည်။

“မာမိပေါ့ ဒယ်ဒီရဲ့...မိုင်ရဲ့ လင်ဆာရော၊ ဒတ်ဆန်းရော၊ မာမိရဲ့ ဆန်နီရော အားလုံး သူ့အသိအလှူမှာ သုံးဖို့ ပေးလိုက်တယ် လေ”

“ဒါဖြင့် သမီး ဘာနဲ့လာလဲ”

“လေးဘီးလည်း ငှားလို့ မရဘူး။ တစ်ကျပ်သုံးဘီးနဲ့ လာရ

တာ၊ ဘယ်လောက် အောက်သလဲ”

“ဒါဆို ဒီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလား၊ ဒယ်ဒီမာစီးဒီးကို ပြန်လွှတ်ပေးမှာပေါ့”

“မိုင်မိုင်ကားက လွယ်မယ်ထင်လို့”

“ကဲ...ဆိုင်မှာ ခဏ ထိုင်လိုက်ဦးနော်၊ ဒယ်ဒီ အပြင်ခဏ သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ”

ဒယ်ဒီဦးကျော်နီက ဧည့်သည်များနှင့် ထွက်သွားသည်။

ဆိုင်တွင် မိုင်မိုင်တစ်ယောက်တည်း။ အဲ...ဒယ်ဒီခေါ်ထား သည့် အကူလေးနှစ်ယောက်တော့ ရှိသည်။ အေးသိန်းနှင့် တင်အောင်။

“အေးသိန်းရေ ဘာမှန်ရှိလဲ”

“ကိတ်မုန့်၊ ဘီစကွတ်မုန့်၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုပ်ရှိတယ် မမ။ နက်(စ်)လည်း ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ဖျော်ပြီးသား အသင့်ရှိတယ်”

“ဟာ...ဒါတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အိမ်မှာလည်း စားခဲ့ပြီးသား များ၊ သွား...ပန်းဆိုးတန်း ချယ်ရီဆံပင်ကောက်ဆိုင်ရှေ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှာ ပူရီဝယ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“နေ့လယ်စာရော...ဒယ်ဒီက ဘာစားမယ်တဲ့လဲ”

“ဆရာ ထမင်းအပြင်မှာ စားမယ်တဲ့၊ မမအတွက် ရွှေက ဒံပေါက် ဝယ်ခိုင်းသွားတယ်”

“ကျွတ်...ဒံပေါက်ကြီး မစားချင်ပါဘူးဟာ၊ တို့အတွက် (၃၃)လမ်း နဂါးနီဆိုင်က ငါးမြင်းဟင်း၊ ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်နဲ့ ရှောက်သီး သုပ်ဝယ်ပေး သိလား”

“အခု တစ်ခါတည်း ဝယ်ခဲ့ရမှာလား”

“နင်ကလည်း အခုမှ ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ကျော်လေး ရှိသေးတာ၊ ပူရီအရင် သွားဝယ်၊ ပြီးမှ နောက်တစ်ခေါက် နဂါးနီကို သွား”

အေးသိန်း ချက်ချင်းထွက်သွားသည်။ မိုင်မိုင်သည် မွေးပွ ကော်စောကြီးပေါ်တွင် ခြေဆင်းကာ မျက်စိလေးမှိတ်မိသည်နှင့် သုံးတီး ပေါ်မှ ကောင်လေးကို သတိရလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

မိုင်မိုင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။ တင်အောင်က စာရင်းတွက်နေရာမှ နားမလည်သလို ကြည့်နေသည့် အကြည့်များကို မိုင်မိုင် မမြင်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ ဆန္ဒလေးတစ်ခုက စောနေသည်။

အိမ်မှန်တို့ သန္တာတို့နှင့်တွေ့မှ ဒီအကြောင်းတွေပြောပြီး ဟား လိုက်ဦးမယ်ကွယ်။

အခန်း(၄)

“ဟား...ဟား...ဟား”

သုံးယောက်သား ဝိုင်းဟားလိုက်သည်မို့ မိုင်မိုင်အိပ်ခန်းလေး တစ်ခုလုံး ရယ်သံများ လျှံထွက်လာသည်။

“ရှူး...တိုးတိုး၊ တော်ကြာ မာမိဝင်လာလို့ ခက်နေမယ်”

မိုင်မိုင် ခပ်တိုးတိုး သတိပေးလိုက်မှ အိမ်မွန်နှင့် သန္တာတို့ အရှိန် သတ်သွားကြသည်။

“နှင်နဲ့သူ နောက်ကော တွေ့သေးလား”

“ဘယ်လိုလုပ် တွေ့မှာလဲ၊ ငါက အိမ်ကကားနဲ့ပဲ သွားတာ၊ ပြီးတော့ နောက်နေ့ကျတော့ ငါက ဒယ်ဒီဆီ သွားရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မာမိခိုင်ချုပ်ဈေးက ဘော်လီဆိုင်ကို သွားရတာ အိမ်မွန်ရဲ့”

“သူတော့ နင့်ကို တကယ်လန့်သွားမှာပဲနော်”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း တကယ်ပါပဲ အိမ်မွန်ရယ်၊ သူ ရှက်နေပုံများ နင်တို့ကို ပြချင်တယ် သိလား၊ ငါ ထွက်လာတော့လည်း သူ အံ့သြပြီး ကြောင်နေတယ်၊ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ရယ်လည်း ရယ်ချင်တယ်၊ သနားလည်း သနားသလိုပဲ”

“ကောင်မ...နင် သနားသလိုပဲဆိုရင်တော့ မလွယ်တော့ဘူး”

“ငါက ရိုးရိုး သနားတာပါဟယ်၊ နော်...သန္တာ”

“အချစ်ဆိုတာ သနားရာက စတယ်တဲ့နော်”

“သန္တာ ကောင်မစုတ်၊ ငါက စစ်ကူတောင်းမှ သူ့ကြောင့် ထောင်လုံးလုံး ကျနေပြီ”

“ပုံစံကတော့ တကယ် သားနားတယ်ဟာ”

အိမ်မွန်အပြောကြောင့် အလှပြင်မှန်တင်ခုံမှ လေးထောင့်သုံးဘက်မြင် မှန်အကြီးကြီးထဲတွင် ပေါ်နေသော မျက်နှာလေးကို ကရင်းပတ်ဖို့ရင်း မိုင်မိုင်ပြီးမိသည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့တွေ့တဲ့နေ့ကလည်း ရိုးရိုးလေး ဝတ်ထားပေမယ့် အပြတ်မိုက်တယ်”

မေးရိုးကားကား နီရဲပြီး ထူထူထဲထဲနှုတ်ခမ်းကြီးများ၊ နဖူးလေးထောင့်နှင့် သူ့အသွင်ကို မိုင်မိုင် ပြန်မြင်လာသည်။

မျက်လုံးညိုညို၊ မျက်ခုံးမွှေးထူထူကြီးများက ဖြူဝင်းနေသည် မျက်နှာကို ပို၍ ခန့်တည်အောင် ဖြည့်ပေးနေသည်။ တိတိပိပိ စေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးများကြောင့် သူ့စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာ

ပြတ်သားမှန်း သိနိုင်သလို စိတ်စိစိ စပျံ့ရှင်နှင့် အမေရိကန် ဂျင်းအသား
ရောင်ကြောင့် အဆင့်ရှိသူလို့ မှန်းနိုင်ပေ၏။

ပြီးတော့ သူ့ဆံပင်ထူနက်နက်ကြီးတွေကို ညှပ်ထားသည့်
ပုံက ခုခေတ် ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ ခပ်ရှားရှားပါ။ သိပ်တိုတာ
လည်း မဟုတ်။ ရှည်တာလည်း မဟုတ်။ တော်တော် ကြည့်ကောင်း
ပြီး သပ်ရပ်နေသည်။

မိုင်မိုင် အသည်းသားသည်က စူးရှသည့် အကြည့်များ။
ဒီဝေဝေနှင့် ခုန်းမထွက်နိုင်အောင် ညှို့အားကောင်းလှသည်။

“ဟေ့ကောင်...မှန်ကြီးကြည့်ပြီး စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်
နေလဲ”

“ဘယ်မှ မရောက်ဘူးဟေ့၊ ခွေးစားသွားတာ”

“ဘယ်က ခွေးလဲ၊ သုံးဘီးပေါ်က ခွေးလား”

“ကောင်မစုတ်တွေ၊ ခွေးနဲ့ ဘာလို့နှိုင်းရတာလဲ”

“ရှက်ပါတယ် ကရော်...ကရော်၊ သူ့လူထိလို့ နာနေတယ်
ဟေ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းနောက်နေကြသည့် သူငယ်ချင်း
များကို နှုတ်ခမ်းစုပြုရင်းမှ မိုင်မိုင် အင်္ကျီကို ပုံကျအောင် ဝတ်လိုက်
သည်။

ပြီးတော့ လည်ပင်းဟိုက်ဟိုက်ကြီးနှင့် ဖိလစ်ပိုင်ပုံစံ စိမ်းပြာ
ရောင်ခြောင်အင်္ကျီ စကပ်ထဘီအပြာပေါ်တွင် အပွင့်နုတ်နုတ်ကို
ဝတ်ထားသည်။ ကြိုးသိုင်းခွာမြင့်ဖိနပ်အပြူကြီးကို စီးကာ သုံးရောင်

ခြယ် လက်ဆွဲအိတ်ကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်...

“အားပါးပါး...ဘုံကြီးပြတ်တဲ့ ဒေဝီနတ်ချီးနွယ်မလေးပါ
လားဟေ့”

အိမ်နံနံနှင့် သန္တာက ဝိုင်းမြှောက်ကြသည်။

မိုင်မိုင် ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်ကလေးတွင် ပုလဲလော့ကက်တပ်ပြီး
ဆွဲနေစဉ် သူငယ်ချင်းများက သူ့အလှကို အားကျသလို ချီးမွမ်းရင်း
တစ်ယောက်တစ်ချက်စီ ဝိုင်းနမ်းကြသည်။

“အာ...ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ ငါလူတာလေးတွေ ပျက်ကုန်
ပါပြီ၊ ဟေ့ကောင်တွေ...လျော်ပေး...လျော်ပေး”

“သုံးဘီးကားပေါ်က ရွှေမင်းသားလေး မနမ်းခင် ငါတို့က
ဦးအောင် နမ်းထားတာဟ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သန္တာ”

“အေး...ဟုတ်တယ် အိမ်နံနံ”

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...အစုတ်ပလုတ်မတွေ၊ ကဲ...
နမ်းဦး...နမ်းဦး...ဦးအောင် နမ်းဦး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မိုင်မိုင်လက်ထဲက သုံးရောင်ပြေးအိတ်ကြီးနှင့် သန္တာတို့ကို
လိုက်ရိုက်သည်။ ရှောင်သည့်လူတွေကလည်း ကုတင်ကြီးကို ပတ်ပြီး
ပြေးကြသည်မို့ ဝန်းဝိုင်းကြနေသည်။

“ဪ...ဒီကလေးတွေ အခန်းထဲမှာ စိန်ပြေးတမ်း ကစား
နေကြတာလား”

“ဟင်...မာမီ”

နင်းနင်းအေး(မန္တလေး)

“ဆူညံနေလို့ ဘာများဖြစ်သလဲလို့ သမီးရယ်”

“ဒီကောင်တွေပေါ့ သမီးကို ဝိုင်းစနေကြလို့”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ သူ...သူ...”

“ဟေ့ကောင် သန္တာ ပိတ်ထားစမ်း နင့်အပေါက်”

မိုင်မိုင်က သန္တာပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်သည်။

“ဘာလဲ သန္တာ၊ ခွေး...ခွေး...လို့လည်း ကြားလိုက်ပါ

တယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲ”

“မွေးမလို့တဲ့ အန်တီ”

“ဟဲ့...မဟုတ်တာ အိမ်မှာ ပါရုန်းခွေးကြီးတွေ လေးကောင် တောင် ရှိတဲ့ဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ထပ်ပြီး တစ်ကောင်မွေးရမှာလဲ”

“ခွေးက ချောလို့တဲ့”

“ဘာ...ခွေကချောရတယ်လို့ မိုင်မိုင်ရယ်...နင်ဟာလေ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

ဒေါ်မိမိခင်၏ အပြစ်တင်သံလိုလို မယုံသလိုလို အပြောလေး များ။ အကြည့်လေးများကြောင့် မိုင်မိုင်မှာ သန္တာပင်ကို လက်သည်းချွန် ချွန်လေးများဖြင့် ဆိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အာလာလာ...ခွေးလက်သည်းက နာလိုက်တာ”

“အလကား မာမိ၊ ဟိုနေ့က ဒယ်ဒီဆီသွားရင်း လမ်းဘေး မှာ ခွေးဝေးတစ်ကောင် ပိန်လိမ်နေတာနဲ့ သနားပါတယ်လို့ ပြောမိတာ ကို ဒီကောင်မတွေ ဘာရုတ်ကျနေတာ၊ အလကား ပေါတာမတွေ”

မိုင်မိုင်က ဖာဖာထေးထေးလေး ဝင်ပြောရင်း အိမ်နံ့ကို

မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“သမီးတို့ ဘုရားသွားကြမလို့ဆို သွားကြလေ၊ နောက်ကျ နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ၊ သမီးတို့နောက်ကျရင် စိတ်မပူနဲ့နော်”
မိုင်မိုင်တို့ လင်ဆာလေးနှင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်တထောင် ဘုရားသို့ ခဏလေးနှင့်ရောက်လာသည်။ ဘုရားပွဲမို့ လူများကြိတ် ကြိတ်တိုး စည်းကားလှသည်။

“ဟယ်...ဘုရားမှာ အရမ်းစည်တာပဲနော်”

“ဒါပေါ့ဟ...လပြည့်နေဆိုတော့ ပိုလူများတာပေါ့”

မိုင်မိုင်တို့ လူတွေကြားတွင် အတင်းတိုးဝှေ့တက်ကြရသည်။

“အားပါးပါး...လူပင်လယ်ဆိုတာ ဒါပဲ ထင်ပါရဲ့”

အိမ်နံ့က ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ပြည့်ကျပ်နေသည့်လူများကို ကြည့်ကာ ပျော်နေသည်။

“ကဲ...လာဟော့ လက်ယာရစ်ပတ်မယ်၊ ဒါမှ နောက်ဘဝ ကျရင် ယောက်ျားလေးဖြစ်အောင်”

“အံ့မလေး...ယောက်ျားလေး မဖြစ်ရင်လည်း နေပါစေ ဒီအိမ်နံ့၊ ငါတို့ကတော့ မိန်းမပဲဖြစ်ချင်တယ်၊ မိန်းမက အလှပြင်ရ တယ်ဟဲ့ ယောက်ျားတွေဆို နှုတ်ခမ်းနီလည်း ဆိုးလို့မရ လိုင်နာလည်း ထည့်လို့မရ၊ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလဲ”

“အံ့မာ...အလှပြင်တဲ့ယောက်ျားတွေ ရှိပါတယ်နော်၊ မိတ် တပ်ပါးပါးလေး တစ်ခါတလေ လိမ်းတတ်တယ်၊ ပေါင်ဒါလည်း

မျက်နှာပွတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေရှိပါတယ်ဟဲ့၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ဇာတ်ကုန်နဲ့ ရောက်သီးဆေးပြားရောင်းဖို့ပဲ သုံးတာပေါ့၊ နောက်ဆို ထမင်းချက်တဲ့ နေရာမှာပဲ သုံးမယ်၊ တခြားနေရာတွေမှာ နေရာလပ် မရှိ နိုး ဗေကင်စီပဲ”

“မိမိုင်ဟာလေ...ယောက်ျားများဆို ပိုချိုးမျှစ်ချိုး သိပ်ပြော တာပဲ။ သူ့မင်္ဂလာဆောင်မှ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးဆိုတာ ကြည့်ရ မယ်”

“ကြည့်...ကြည့်...ငါယူမယ့်ယောက်ျားက အလှမပြင်ဘဲ မူလပကတိအတိုင်း ချောပြီးသားဖြစ်ရမယ်”

“ဘာလဲ...ငါးရှဉ့်လား မိုင်မိုင်”

“ငါးရှဉ့်ထက် ချောရဉ့်မယ် အိမ့်မ့်”

“အပြောကောင်းလိုက်တာ မိုင်မိုင်ရယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ ချောလေ ကြောက်စရာကောင်းလေပဲ”

“တို့ကတော့ မကြောက်ပေါင်၊ ရုပ်ဆို၊ ပညာမတတ်၊ အလုပ်မရှိတဲ့ယောက်ျားကိုမှ ကြောက်တာ သိလား”

မိုင်မိုင်နှင့်အိမ့်မ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကပ်သတ်ပြီး စကားနိုင် လှနေကြသည်။

“တော်ကြတော့ဟာ...အိမ့်မ့်နဲ့မိုင်မိုင်၊ ဘာမဟုတ်တာနဲ့ စကားနိုင်လှမနေကြနဲ့”

သန္တာက ဝင်ဟောက်လိုက်တော့မှ အိမ့်မ့်နှင့်မိုင်မိုင် ငြိမ်ကျ သွားသည်။ အိမ့်မ့်က ရှေ့ဆောင်ကာ ဘုရားကို လက်ယာရစ်

ပတ်ကြသည်။

“လူကွဲမယ်နော်...လက်တွဲထား”

“အေးပါ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်တွဲထားလိုက်ကြသည်။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် လူများလှသည်မို့ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခြေမလှမ်းဘဲနှင့် လူညပ်ကာ ရှေ့သို့ပါသွားတတ်သည်။

ဆီမီးရောင် ထိန်ထိန်လင်းနေသလို ပန်းရနံ့များကလည်း သင်းထုံမွှေးပျံ့လှသည်။ အသင်းအဖွဲ့များကလည်း စေတနာထက်သန် ဇွာဖြင့် စတုဒိသာ အကျွေးအမွှေးများနှင့် ကုသိုလ်ယူနေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်မတွေ၊ ဘုရားကန်တော့ဦးမလား”

“ဟာ...ဒီလောက်နေရာအနံ့ လူတွေပြည့်ကျပ်နေတာ ဘယ်လို ကန်တော့မှာလဲ မိသန္တာရဲ့”

“အံ့ဟ...မိုင်မိုင် အီးတစ်လုံး ပိုမရှုနဲ့နော်၊ လူမရှိတဲ့နေရာမှာ နို့နိုးလို့ရရင်ရော နင်က ဘုရားရှိခိုးတတ်လို့လား”

“လူကိုများ အထင်သေးလို့၊ သန္တာ အစုတ်ပလုတ်မ၊ ဦးသုံးကြိမ်ချတာလည်း ဘုရားရှိခိုးတာပဲဟာ၊ စိတ်သာရှင်စော ဘုရား ဟောတဲ့ဟဲ့”

“တော်တယ်...နင့်ကို ဘုရားလူကြီးခန့်ရမယ်၊ အသက်ကြီး ဘုရား အခုထိ ဩကာသ မရသေးဘူး။ ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

မိုင်မိုင်တို့ ရယ်ကြပြန်သည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေးတွေမို့ လေတိုက်ရင်လည်း

ရယ်ချင်ရယ်တတ်သလို သစ်ရွက်လေးကြွေတာကို ကြည့်၍ လွမ်းလှုပ်
သည်ဆိုပြီး ငိုချင်လည်း ငိုတတ်ကြသည့် မနူးမနပ်ကလေးတွေ
မဟုတ်ပါလား။

“လာကြဟေ့...ပေါက်ပေါက်ဆုပ် ကျွေးမယ်”

မိုင်မိုင်တို့ လိပ်စာကျွေးကြသည်။ ငါးတွေ၊ လိပ်တွေမှာ
ကျွေးသမျှ အလှအယက်စားကြသည်။

“ဟေ့...ဟိုမှာ ကမ္ဘာလိပ်ကြီး အိမ်မွန်”

“အေးဟယ်...နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူးနော် သန္တာ”

“ဘယ်မှာလဲ...ဘယ်မှာလဲ”

“အကန်းမ...ဟိုမှာ ထောင့်မှာ ကပ်နေတယ်၊ မတွေ့ဘူး
လားဟာ”

ကမ္ဘာလိပ်ကြီးကို အရင်မြင်ကြသူ အိမ်မွန်နှင့်သန္တာက မိုင်မိုင်
လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် မြကြသည်။

“အေးဟယ်...အကြီးကြီးပဲ၊ လာ...သူ့ကို ပေါက်ပေါက်
ဆုပ် သွားကျွေးကြရအောင်”

မိုင်မိုင် ကမ္ဘာလိပ်ကြီးကို မြင်လျှင် ကလေးတစ်ယောက်ထံ
ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ဝမ်းသာအားရ လူတွေကြားမှ တိုးကာ အစာကျွေး
ထွက်သွားသည်။ ကမ္ဘာလိပ်ကြီးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ခေါင်းသွင်းက
နေသည်။ မိုင်မိုင် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်တွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်ထွေး
သည်။ ကမ္ဘာလိပ်ကြီးက မလှုပ်။ တခြားလိပ်ကလေးတွေ၊ ငါးတွေ
တွေကသာ အလှအယက် စားကြသည်။

ခဏကြာတော့ ကမ္ဘာလိပ်ကြီး ဖြည်းဖြည်းလေး ရေထဲဝင်
သွား၏။

“ဟယ်...ရေထဲဝင်သွားပြီတော့...တွေ့လား... တွေ့လား”

“တွေ့တယ်လေ”

မိုင်မိုင် လန့်သွားသည်။ ပြန်ပြောသူက အိမ်မွန်နှင့်သန္တာ မဟုတ်။
ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အင်္ကျီရှင်ကွဲ လည်ပင်းမှာ ပုတီးလိုလို ဘာလိုလိုကြီး
ကြီး ဆွဲထားသည့် အကောင်တစ်ကောင်။ မျက်နှာက စပ်မြဲမြဲ
ပြီတိတိနှင့် မိုင်မိုင်ဘေးတွင် ကပ်ပြီး ရပ်နေသည်။

မိုင်မိုင်မျက်နှာလေး တည်တည်ထားကာ မျက်လုံးလေး
ပေ့ပြီး အိမ်မွန်တို့ကို ရှာလိုက်သည်။ တစ်ယောက်မှ မတွေ့။ ဒီကောင်မ
တွေ ဘယ်ရောက်သွားကြတာတုန်း။

မိုင်မိုင်မျက်နှာလေး တည်တည်ထားကာ လက်ထဲရှိ ပေါက်
ပေါက်ဆုပ်ကို ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်ကျွေးနေရင်း အိမ်မွန်တို့ကို မသိမသာ
ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။

“ညီမလေး တစ်ယောက်တည်းလား”

ဘေးမှ အကောင်က မေးသည်။ မိုင်မိုင် မဖြေ။

“နာမည် ဘယ်လို ခေါ်လဲဟင်”

မိုင်မိုင် ခပ်တည်တည်ပင်။

“အရမ်းလှလို့ တို့က ခင်ချင်လို့ပါကွ၊ နာမည်လေး ပြောပြ

ခေါ်ပါ”

မိုင်မိုင်က နှုတ်ခမ်းလေးရုထားလိုက်သည်။

“သွားစမ်းပါ...ဆေးဘဲတွေ၊ ဒါမျိုးတွေ ဒီက ရိုးနေပြီ”
မိုင်မိုင် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်တွေကုန်သည်နှင့် အသာလေး
လူကြားထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ပိန်ညောင်ညောင် စပ်ဖြူအကောင်
ကလည်း အလွတ်မပေး။ ကပ်လိုက်လာ၏။

သူ့ကို အစက တစ်ယောက်တည်းထပ်ပြီး မိုင်မိုင်မကြောက်
ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်မှန်းသိတော့ မိုင်မိုင် လန့်လာသည်။
သူတို့က သုံးလေးယောက်။

မိုင်မိုင် ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းချင်ပေမဲ့ လူတွေ ကျပ်ညှပ်
နေသည်မို့ ရှောင်နေ ဖယ်နေရသည်။

မိုင်မိုင်ကို လမ်းသရဲနှစ်ကောင်က တစ်ဘက်စီညှပ်ပြီး လိုက်
လာကြသည်။ မိုင်မိုင်မျက်ခွေ ဖြတ်၍ မရ။ အိမ်နှင့် သန္တာကိုလည်း
ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာမိသည်။

“နာမည်လေး ပြောခဲ့ပါဆိုကွာ”

“လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်၊ အော်ပစ်လိုက်မယ်”

“ချစ်ချစ်ကလည်း ဒေါသကြီးပဲ၊ ခင်ချင်လို့ပါကွာ...ပြောစမ်း
ပါ”

“မပြောဘူး”

“ဒါဆို တို့ကလည်း လိုက်နေမှာပဲ”

မိုင်မိုင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့
ကိုယ့်ကို လိုက်တဲ့လူက သားသားနားနားဆိုရင်တော့ မိုင်မိုင် ဒီလောက်
မညစ်။ သဘောတောင် ကျဦးမည်။ ခုတော့ ညစ်တီးညစ်ပတ်

အစုတ်ပလုတ်တွေ။ ပါးစပ်ကလည်း အရက်နံ့က တထောင်းထောင်း။
ချဉ်စုတ်နေသည်။ မျက်နှာကြီးတွေက အသိပြန်ပြီး မျက်လုံးကြီးတွေက
နီကြင့်နေသည်။

“ချစ်ချစ် အဖော်ကွဲနေတာဆိုရင် တို့လည်း ဝိုင်းရှာပေးမယ်
လေ”

“မလိုပါဘူး”

မိုင်မိုင် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်လျှောက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ ချစ်ချစ်ရဲ့၊ ချော်လဲနေပါဦးမယ်”

“မင်းက တွဲခေါ်မှပေါ့ကွာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောပြီး အသံသေးအသံကြောင်နှင့်
ချယ်ကြသည်။ မိုင်မိုင်ဒေါပွလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ပါးပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်
ချင်သည်။

“ချစ်ချစ် ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ ခဏလောက်
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်”

မိုင်မိုင် ဘယ်သွားရမှန်း မသိ၊ လူကြားထဲတွင် တောင့်တောင့်
လေး ရပ်နေမိသည်။

“လာပါကွ...ဘာလို့ ရပ်နေတာလဲ”

မိုင်မိုင် နောက်ဆုံး ကားရှိရာသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
မိုင်မိုင်ကို ကားထဲကပဲ ထိုင်စောင့်တော့မည်။ ရှာမနေတော့။

“ဟေ့...”

မိုင်မိုင် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ခံလိုက်ရသဖြင့် မိုင်မိုင် မျက်လုံးတွေ ပြာသွားသည်။ မော့ကြည့်လိုက်တော့...

'ဟင်...သူ...'

"လာ...ရှာလိုက်ရတာ ကြာလှပြီ"

သူက မိုင်မိုင်လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး ခေါ်လာသည်။ မိုင်မိုင်မှာ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် လိုက်ခဲ့ရ၏။

သူ...သူ...ဘယ်လိုများ ရောက်လာပါလိမ့်။

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်။ ဟိုသေနာကောင်တွေတွေ ပျောက်သွားကြပြီ။ ကြောင်လာတော့ ကြွက်တွေ ပြေးတာပေါ့။

ကိုယ်ငါးချဉ်မို့ ကိုယ်ချဉ်သည် မဟုတ်။ သူ့အရပ်အမောင်း နှင့် ယှဉ်လျှင် ခုနကကောင်တွေ ဆင်နှင့်ဆိတ်အတိုင်းပင်။

ဘုရားခြေရင်းရောက်မှ သူက မိုင်မိုင်လက်မောင်းကို လွှတ်ပေးသည်။

"သူ...ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲဟင်"

မိုင်မိုင် မအောင့်နိုင်ဘဲ မေးမိသည်။ သူက မိုင်မိုင်ဆိတ်ခနဲ တချက်ငုံကြည့်ပြီး ရှေ့မှ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်ခံသည်။ မိုင်မိုင်မေးတာကိုတော့ မဖြေ။ ဟွန့်...ကျယ်လိုက်တဲ့ ဆင့်ခံ

သူကလည်း တစ်မျိုး။

ဟော...ဟိုမှာ အိမ်နဲ့နဲ့သန္တာ။ ကောင်မတွေ ဘယ်အချိန်ကများ ကားဆီပြန်ရောက်နေသည် မသိ။ လင်ဆာလေးဘေးတွေ ချပ်နေကြသည်။ မိုင်မိုင်ကို မြင်တော့ ပြေးလာကြ၏။

"ဟယ်...မိုင်မိုင်၊ နင် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲဟာ။ ငါတို့ ရှာလိုက်ရတာ"

"အောင်မာ...ငါကလည်း နင်တို့ပျောက်လို့ ရှာတာပါပဲနော်၊ အရာကောင်းလို့ ဘယ်က မသာတွေလည်း မသိဘူး...လိုက်လာတယ် သိလား"

"ဟောတော့...နင် အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်လဲ"

"ဘယ်လိုမှ မလုပ်ဘူး။ သူ ရောက်လာလို့ ကြောက်ချေးပါ ပြေးကြပြီ"

"ဘယ်သူ ရောက်လာတာတုန်း"

"သူပေါ့"

မိုင်မိုင် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မရှိတော့။ သူ ဘယ်များ ရောက်သွားပြန်ပြီလဲကွယ်။

"နင်ကလည်း ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါလား"

"ဘယ်ထွက်သွားလဲ မသိပါဘူးဟာ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ရုပ်ချောချောလေ၊ ငါ့လက်မောင်းကြီးကို အတင်း ဆွဲခေါ်လာတာဟဲ့"

မိုင်မိုင် ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည်။ အိမ်နဲ့နဲ့က စိတ်ဝင်တစား စားထောင်ကြသည်။

"နင် ထွက်သွားတာ ငါတို့ မသိလိုက်ဘူးဟာ မတွေ့တော့မှ လျှောက်ရှာကြတာ၊ ဘယ်မှ မတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါတို့လည်း နင် ကားမှာများ လာစောင့်နေမလားဆိုပြီး ကားဆီ ပြန်လာကြတာ"

"သူလည်း ဘုရားလာရင်းနဲ့ ကောင်လေးတွေ ငါ့နောက်

လိုက်နေတာမြင်လို့ ငါ့ကို ဆွဲခေါ်လာတာဖြစ်မှာပဲ၊ ကောင်လေးတွေ ရှေ့မှာခိုလို့ ရှာနေတယ်၊ ဘာတယ် ပြောသွားတာဖြစ်မှာ”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“ငါ ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြောလိုက်ရဘူးဟယ် ငါ သူ့ကို စကားလှမ်းပြောတော့လည်း သူက ခပ်တည်တည်ကြို လုပ်နေတယ်ဟဲ့...စကား ပြန်မပြောဘူး”

“နင့်ကို လန့်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲ...တို့ သွားကြစို့ကွာ”

“နေပါဦးဟာ...ငါ သူ့ကို ရှာချင်သေးတယ်”

“ဒီလောက်လူတွေအများကြီးထဲမှာ နင် သူ့ကို ဘယ်လို ရှာမှာလဲ၊ တော်ကြာ သူနဲ့မတွေ့ဘဲ ဟိုကောင်တွေနဲ့ ပြန်တွေ့နေရမလွယ်ကြော”

“ကျေးဇူးတင်စကားလေးတောင် မပြောလိုက်ရဘူးဟယ် အေးလေ...ရန်ကုန်မြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ တစ်နေရာရာမှာ ငါ သူ့ကို ပြန်တွေ့ဦးမှာပေါ့”

မိုင်မိုင် သက်ပြင်းလေး ချလိုက်သည်။ သူမစိတ်ထဲတွင်တော့ သူ့ကို ဝရာမ ကယ်တင်ရှင်ကြီးအလား ကျေးဇူးတွေတင်၊ အထင်တွေ ကြီး။ သူ့ကြောင့် ရင်လေးတွေ တသိမ့်သိမ့် တုန်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်

မိုင်မိုင် ဘုရားမှ ပြန်ခဲ့ရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ နောက်ဆံ တင်းသလိုလို ရင်တနင့်နင့်ပဲ ဖြစ်နေသလိုလို။

အခန်း(၅)

‘မိုင်’ ဘော်လီ။

၄ပေ x ၆ပေ၊ ပလတ်စတစ်ပြားအဖြူပေါ်တွင် အစိမ်း ရောင်ငွေမှုန်များနှင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်အောင် ရေးထားသောဆိုင်း ဘုတ်ကြီးကပင် ဆိုင်ကို ပို၍ ဟိန်းနေစေသည်။

ပုံမျိုးစုံ ဆိုက်(Size)မျိုးစုံ၊ ဘော်လီတွေ၊ ဘရာစီယာတွေ မှာလည်း ဆိုင်နှင့်အပြည့်၊ အမျိုးမှန်၊ အဖိုးတန်မို့ မိုင်မိုင်တို့ဆိုင်က နာမည်ကြီးသည်။

“ဆိုက်(၄၂)ရှိလားဟင်”

ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက်က မေးသည်။

“ရှိပါတယ်...ဘယ်သူ ဝတ်ဖို့လဲ အစ်မ”

အရောင်းစာရေးမ မရှုလွှမ်းက ပျာပျာသလဲ ပြန်ပြောသည်။

“အမေအတွက်ပါ”
 “ဘရာဇီယာနော်”
 “ဟုတ်တယ်...စာနဲ့ပြပါ”
 “ချော...ဒီမှာ ဇာအပြည့်ပဲ၊ ချစ် ကျပ် တည်းပါ”
 “မများဘူးလား...လျှော့ပါဦး”
 “ဒီဇာက ဆွစ်ဇာလန်ဇာ၊ ရှားတယ် အစ်မရဲ့၊ ပြီးတော့

အပြည့်ထည့်ထားတာ၊ ဒီဈေးက ဈေးမှန်ပါ”
 “များပါတယ်၊ သုံးဆယ်အတိတား”
 “မကိုက်လို့ပါ အစ်မရယ်”

ဝယ်သူက မရရအောင် ကတ်သတ်ဆစ်နေသည်ကို မရှုလွှမ်းက အကျိုးအကြောင်းပြလို့ မလျှော့နိုင်ကြောင်း ပြောသည်။ တင်တင်ခိုင်ကလည်း ဝင်ပြောပေးသည်။ မိုင်မိုင်ကတော့ ဈေးဝယ်များနှင့် လုံးထွေးနေသည့် သူတို့ကို ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်နေသည်။

“မမလေး၊ သုံးဆယ်တဲ့ မကိုက်ဘူးနော်”
 “ဒီဆိုက်က လေးဆယ်ရောင်းနေတာ၊ သုံးဆယ့်ငါးကျပ်က အရင်းပဲ”

မိုင်မိုင် မျက်နှာကို တည်တည်လေးထားရင်း ပြောလိုက်မှ ဝယ်သွားကြသည်။ သို့သော် ဝယ်သူများမှာ ထိုသို့ပြောမှ ကျေနပ်ကြသည်။

မိုင်မိုင် မလိမ်ချင်ဘဲ လိမ်ပြောလိုက်ရသည်။ ဆိုင်တွင် မာမီ ဒေါ်မိမိခင်မရှိ၊ အပြင်ထွက်သွားသည်။ မာမီနှင့် ဒယ်ဒီသည်

ဝီးပွားရေးကို ခွဲလုပ်ကြသည်။

ဒယ်ဒီက ရွှေဆိုင်။ မာမီက စကော့ဈေးတွင် ဘော်လီဆိုင်။ ဒယ်ဒီက စိန်ပွဲစား။ ကျောက်ပွဲစား။ မာမီက ကားပွဲစား။ အချိန်အားသမျှ ငွေရှာကြသည်။ မာမီနှင့်ဒယ်ဒီသည် ဆိုင်တွင် ကျောက်ချယ်ထိုင်ကြလေ့မရှိ။ ဆိုင်ကိုဖွင့် ခဏတဖြုတ်နေပြီး သည်နှင့် ထွက်သွားကြသည်။ ဒီလောက်တောင် ဘာလို့များ ပိုက်ဆံရှာနေသလဲဆိုတာ မိုင်မိုင် မသိ။

တစ်ခါတော့ မေးကြည့်ဖူးသည်။
 “ဒယ်ဒီတို့ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ပိုက်ဆံတွေ ရှာတာလဲဟင်၊ အခုလည်း ချမ်းသာနေတာပဲ...တော်ရောပေါ့”

“ပိုက်ဆံဆိုတာ ရှာနိုင်တုန်း ရှာရတာယ်သမီးရဲ့၊ နွေလယ်ခေါင်ကျမှ မိုးရေခံချင်လို့ အပိုပဲ”

မိုင်မိုင် ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ ဘက်မမေးတော့။ အရမ်းလောဘကြီးတာပဲလို့သာ ထင်ပစ်လိုက်သည်။

မိုင်မိုင်ကျတော့ ရွှေဆိုင်တစ်လှည့်၊ ဘော်လီဆိုင်တစ်လှည့် တစ်ရက်ခြားစီ တိုင်ရသည်။ အကူကောင်မလေးတွေက ရောင်းသည်။ ဝယ်သည်။ မိုင်မိုင်က ငွေသိမ်း၊ ညနေကျတော့ ပိုက်ဆံတွေယူပြီး အိမ်ပြန်။ မိုင်မိုင်အလုပ်က ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

သည်နေ့ဆို ဆိုင်မှာ လူတွေ တအုံတမကြီး ကျနေသည်ပဲ မရှုလွှမ်းနှင့် တင်တင်ခိုင်တို့နှစ်ယောက် ရောင်းရတာ လက်မလည်ကြ။ မိုင်မိုင်မှာလည်း ငွေတွေကို တသိမ်းတည်း သိမ်းနေရသည်။ ဆိုင်သိမ်း

ခါနီးမှ ရုံးသမားတွေနှင့် လူက ပိုများလာသည်။

“မမလေး...ဒီမှာ ပိုက်ဆံ”

“တော်ပြီ...ဆိုင်သိမ်းလိုက်တော့”

မိုင်မိုင် ပိုက်ဆံတွေကို တစ်ထပ်ချင်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကရင်းပတ်မှန်လေးထောင့်လေးကို ဖွင့်ကာ ကြည့်ရင်း ချွေးစိုနေသော နေရာလေးများကို တစ်ရှူးပေပါလေးနှင့် ဖွဖွလေးတို့ကာ သုတ်ပြီး ကရင်းပတ်ပွတ်လိုက်၏။

စိတ်တိုင်းကျမှ နှုတ်ခမ်းနီဖျက်ဆေး (Lipstick Remover) ကို နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်းလေး ဘရင်ချုံ့နေလေးဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး တစ်ရှူးပေပါနှင့် ပွတ်လိုက်လျှင် ရှိရင်း နှုတ်ခမ်းနီများ ပြောင်စင်သွားပြီမို့ ငွေရောင်လက်နေသည့် လပ်ဖိမိ နှုတ်ခမ်းနီပန်းရောင်ကို ဆိုးသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းတစ်ဝက်ခန့်အပြီးတွင် မိုင်မိုင် လက်တွန့်သွားသည်။

“ဟယ်...သူပါလား”

မိုင်မိုင် နှုတ်ခမ်းနီထောင့်လေးကို ပစ်ချကာ ဆိုင်အောက်သို့ ဖြုတ်ခခဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ရှုလွှမ်း နင့်ဖိနပ်ကော”

“အဲဒီအောက်မှာပဲ မမ”

မိုင်မိုင် ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနှင့် ရှာပေမယ့် မတွေ့။

“အာ...ကြာလိုက်တာ၊ သူ့ကို ဖိမှ ဖိပါတော့မလား”

“တွေ့လား မမ”

“မတွေ့ဘူး”

“ဪ...မေ့လို့...မေ့လို့၊ ဖိနပ်က ဟိုဘက်မှာ”

“နေပစေကော့...ကြာတယ်”

မိုင်မိုင် ထဘီအလယ်နားကို ဆ၍ မကာ အလယ်ဗဟိုလမ်းမကြီးအတိုင်း မြန်မြန်လေး လျှောက်ခဲ့သည်။ သူ့ကို မတွေ့တော့။ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ဟိုဘက်ဒီဘက် မျက်လုံးကစားပြီးရှာရသည်။

“ဟော...ဟိုမှာ”

ထိပ်ဆုံးက ဘာအိတ်၊ စာအုပ်၊ စာရေးကိရိယာရောင်းသော ဆိုင်တွင် သူ ရပ်နေသည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ သည်တစ်ခေါက်တော့ သူ့ကို အပြတ်ရောရမည်။

သူပျောက်သွားမည်စိုး၍ မိုင်မိုင် တခြားဘယ်မှ မကြည့်ဘဲ သူ့ရှိရာကိုသာ ကြည့်ပြီး လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့...မိုင်မိုင်”

“ဟာ...မာမီ”

အရေးထဲ မာမီနှင့် သွားတိုးနေသည်။ ပြဿနာ။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ လူတစ်ယောက်လုံးမမြင်ဘူးလား”

“မာမီက မမြင်တာများ”

“ဟုတ်မယ်...ဟုတ်မယ်...အထုပ်တွေပါလာလို့ လာကြိုတယ်ထင်ပြီး ငါက စောင့်နေတာ၊ ဘာငေးပြီး ငါ့ကို ကျော်သွားတာ တောင် မသိတဲ့ မိန်းမကများ...ငါ့ဖယ်က ပြောင်းပြန် ပြောနေရသေးတယ်၊ မာမီကို မမြင်နိုင်အောင် ဘာတွေများ ကြည့်လာတာလဲ”

“ဘာမှ မကြည့်ပါဘူး မာမိရဲ့၊ ဟီး...ဟီး”
မိုင်မိုင်က အရှက်ပြေ ရယ်ရင်း သူ့ရိုရာကို ကြည့်မိပြန်လည်း။
သေလိုက်ချင်တော့သည်။

လွဲပြန်ပြီ တစ်ခေါက်။ သူ့ကို မတွေ့တော့ပါ။ မိုင်မိုင်
ခဲလေသမျှ မာမိကြောင့် သဲရေကျဖြစ်ရပြန်ပြီ။

မိုင်မိုင်မှာ နှာခေါင်းလေးရှုံ့မိသည်။
“မိုင်မိုင်...သမီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် တွေ့လို့ လိုက်ခေါ်တာပါ”

“အံ့မယ်လေး...နှင်မို့လို့ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ထွက်တယ်။ ကိုယ့်ပုံစံ
လည်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ရှုပ်ပြာမ မိမိုင်ရယ်...ဗိုလ်ချုပ်ဈေး
အလယ်မှာ ဖိနှပ်မပါ။ နှုတ်ခမ်းနီ တစ်ခြမ်းဆိုးပြီး လျှောက်သွား
နေလိုက်တာ...ဘယ်က အရှူးမလဲဆိုပြီး ထင်ကုန်မှာ မရှက်ဘူးလား”

မိုင်မိုင် ခုမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရမိသည်။ စောစောက
တော့ သူ့ကို အမိလိုက်ချင်သည့်စောကြောင့် အားလုံးကို မေ့နေသည်။
မိုင်မိုင်အာရုံတွင် ကြီးစိုးနေသည်က အရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ချောချော
သူ...။

သူ၏ အမည်ကို မသိသော်လည်း မိုင်မိုင်၏ နှလုံးသားမှာ
ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေသော သူပင်။

သူ ဆိုင်ဘေးမှ ဖြတ်သွားသည်ကို မိုင်မိုင် မြင်သည်နှင့်
မိုင်မိုင်အတွက် ဘာမှ အရေးမကြီးတော့။ မိုင်မိုင် သူ့ကို တောင်းပန်
ချင်သည်။ ကေးဇူးတင်စကားတွေ ပြောချင်သည်။ ဒါကြောင့် မိုင်မိုင်

အမိလိုက်သည်။

မာမိပြောမှ လမ်းသွားလမ်းလာများက သူမကို မသိမသာ
ကြည့်သွားကြသည့် အကြည့်ကလေးများကို သတိထားမိသည်။ ခုမှ
ရှက်သလိုလို မလုံမလဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

ပန်းဆီရောင်ရင့်ရင့် ရှန်အင်္ကျီ လည်ပင်းကျယ်ကျယ်ကြီးနှင့်
ဆင်တူ စကတ်သင်္ဘောကို အောက်အနားတွင် မွှေလေးတွန်းပြီး ဝတ်ထား
တော့ ဖြူဝင်းသည့်အသားလေးမှာ ပန်းသွေးရောင်ပြေးနေသည်။

နားတွင် လိပ်ပြာပုံပတ္တမြားနားကပ်။ လည်ပင်းတွင် ရွှေကို
လေးထောင့်အတုံးလိုက် လုပ်ထားသည့်ဆွဲကြိုးနှင့် လိပ်ပြာပုံပတ္တမြား
လော့ကက်၊ ပတ္တမြားနှင့်ပင် လိပ်ပြာပုံလက်စွပ်နှင့် လက်ကောက်တို့
ကြောင့် ပတ္တမြားမယ်လေး ဖြစ်နေသည့်မိုင်မိုင်ကို လှလွန်း၍ ကြည့်ကြ
ပေမဲ့ မိုင်မိုင်မှာတော့ မလုံမလဲနှင့် မာမိနောက်မှ ကုပ်ကုပ်လေး
ဆိုင်ကို ပြန်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်ခေါက် သူနှင့် ပြန်တွေ့ပါ့မလားဆိုသော အသိက
မိုင်မိုင်၏ရင်ကို မွန်းကျပ်သွားစေသည်။

သူရယ်...သူ့ကို မိုင်မိုင်လေ အမြဲသတိရနေတယ်။ စကား
ပြောချင်တယ်။ ခင်ချင်တယ်ဆိုတာ သူ့သိမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။
သူကတော့ မိုင်မိုင်ကို ဘာရုတ်ကျတဲ့ ကောင်မလေးဆိုပြီး လန့်နေမှာပါ။
သတိမရဘဲ မေ့ချင်လည်း မေ့နေမှာပါ။ မိုင်မိုင်ကတော့မလ သူ့ကို
သူ့ကို...။

အခန်း(၆)

“မိုင်မိုင်ပြန်ပါဦးမယ် အန်တီ”

“အေးကွယ်...သမီးရဲ့မာမိကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောလိုက်နော်၊ အန်တီလည်း လာခဲ့ဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...မာမိကို ပြောလိုက်ပါမယ်”

“သမီးလည်း အလည်လာခဲ့ဦးပေါ့”

မိုင်မိုင် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ပြုံးပြုံးလေး လှေကားမှ ဆင်းခဲ့သည်။

အမယ်လေး...ဒီအိမ်လာဖို့တော့ ကြောက်ပါပြီနော်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဂစ်တာတစ်ဒေါင်ဒေါင်ခေါက်ပြီး ပြောင်ကြီး ထိုင်ကြည့်နေသည့် သူ့သားတွေ မျက်လုံးကို ကြောက်လွန်းလို့။

မိုင်မိုင် ပန်းလေးကို တွန့်ရင်း လင်ဆာလေးအတွင်း ဝင်ထိုင်

ပြီး ဘားလမ်းအတွင်းမှ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သည်နေ့မိုင်မိုင် မာမိနှင့် ထူးလိုက်ရမည့်ရက်။ ဒါပေမဲ့ မာမိက မခေါ်။ အထုပ်လေးတစ်ထုပ် ထေးပြီး ဒါကို ဘားလမ်းက ဒေါ်ပိုပိုသန်းအိမ်ကို သွားပို့လို့ဆိုတော့ မိုင်မိုင် စိတ်ကြိုက်တွေ့သွားသည်။ ဘာဘာညာညာ မမေးဘဲ အထုပ်ကလေးဆွဲယူကာ ထွက်လာပေမဲ့ လင်ဆာလေးကို အိမ်နံရံအိမ်ဘက် ဦးလှည့်မောင်းခဲ့သည်။ တစ်နေ့လုံး အိမ်နံရံနှင့် အချိန်ဖြုန်းပြီး ဘားလမ်းကို ညနေလေးနာရီထိုးမှ ထွက်ခဲ့သည်။

မိုင်မိုင်မျက်စိထဲတွင် အရိပ်တစ်ခုကို လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ နောက်ကြည့်မှန်တွင်းမှ စူးစိုက်စွာ ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ သူ...သူ...သူ...။ သူမှ သူအစစ်။

မိုင်မိုင်မှာ နောက်ဆုတ်ရလည်း ခက်၊ ရှေ့တိုးလျှင်လည်း ခက်။ ခိုလှုံချုပ်လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်တော့မည်။ လမ်းဘေးမှာ ကားရပ်စရာ တစ်နေရာကို ကမန်းကတန်းရှာပြီး ရပ်ရသည်။

သူက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှေ့တွင် လူတစ်ယောက်နှင့် ရပ်စကားပြောနေသည်။ အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ခေါက်ပြီး ကချင်ပုဆိုးအနီ ကောက်လေးကို ဝတ်ထားသည်။ ကမ္ဘောဇလွယ်အိတ်လေး လွယ်လို့၊

မိုင်မိုင် သူ့ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ဟောတော့... ဟောတော့ သူနှင့် ရပ်စကားပြောနေသည့်သူက အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး သူက ဂျစ်ကားနှင့် ထွက်လာပြီ။

မိုင်မိုင်မှာ ကားကိုပဲ လှမ်းပြီး လက်တားလိုက်ရလျှင် ကောင်းတာဟု မဝေခွဲနိုင်မိမှာပင် ကားလေးက ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်မို့

လုပ်မိလုပ်ရာ မိုင်မိုင်နားခေါင်းလေး ရှုံ့ပြလိုက်မိသည်။ သူက သေသေချာချာကြီး ကြည့်သွားသည်။ မျက်နှာကတော့ မပြုံးမရယ် ခပ်တည်တည်ပင်။

မိုင်မိုင် အူကြောင်ကြောင်လေးဖြစ်ပြီး ရပ်နေရာမှ ကမန်းတတန်း ကားရုံရာသို့ပြန်ကာ မိုင်ချုပ်လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းခဲ့သည်။

သူတို့ကားကို ဘူတာကြီးကျော်ကျော်လောက်တွင် မြင်နေရသည်မို့ လီတာကို တအားတင်ကာ လိုက်ခဲ့၏။ မိရင်တော့ ကားချင်ယှဉ်မောင်းပြီး စကားပြောမည်ဟု စဉ်းစားထားသည်။

ကံကြမ္မာက မိုင်မိုင်ကို လှောင်သွားပြန်ပြီ။ သူတို့ကားက မီးပွိုင့်မှ လွတ်သွားပေမဲ့ မိုင်မိုင် မလွတ်။ ရပ်စောင့်နေရသည်။

‘လောက်’

မိုင်မိုင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် တောက်ခေါက်ရင်း မီးပွိုင့်ကြီးသာ အမှုန်ဖြစ်သွားအောင် ကားနှင့်ဆောင့်တိုက်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်ပေမဲ့ လက်တွေ့မှာတော့ ယူနီဖောင်းဝတ် လမ်းပြပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကြောင့် မလုပ်ရဲ။

မိုင်မိုင် သည်တစ်ခေါက်တော့ အလျှော့မပေးချင်တော့ နဂိုကမှ လိုချင်တာကိုရမှ ကြိုက်သည့်မိုင်မိုင်။ လင်ဆာလေးတောင်းလမ်းသို့ ပြန်မောင်းခဲ့သည်။ စောစောက တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ကားရပ်ကာ ဆင်းလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်တွင် ရပ်လိုက်သည်နှင့် အတွင်း

ဘော့ကော်ကံကား ထိုင်ချင်သလို ထိုင်နေသော ယောက်ျားသုံးလေး သောက်မှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဖုံးဖိရင်း တစ်ယောက်က ထလာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ညီမ”

“ကျွန်မ စောစောက ဒီရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ရပ်စကားပြောနေတဲ့ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“နာမည်သိလား၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီမှာ ခြောက်ယောက်စုနေတာ”

“နာမည်တော့ မသိဘူး”

“ဒီအခန်းကရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“စောစောက ဒီထဲဝင်သွားတာပဲ၊ သူနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ သူကတော့ ဂျစ်ကားနဲ့ပါသွားတယ်လေ”

“လူကိုရော မှတ်မိလားညီမ”

“မျက်မှန်တော့ တပ်ထားတာပဲ”

မရေမရာနှင့် မိုင်မိုင်ကို ကြည့်ကာ ထိုလူ ပခုံးတွန့်သွားသည်။ မိုင်မိုင်မှာတော့ သိချင်လွန်းလို့သာ မေးရသည်။ ဘာမှ သေသေချာချာ မိုင်မိုင်မိုင်မိုင် မရှိသည့်အတွက် အားလျှော့မိသလိုလို စေ့စေ့စပ်စပ်ပြောနိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲဟုသာ တွေးမိသည်။

“လာ...ညီမ၊ ခဏတိုင်နော်...ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှာ မျက်မှန်သမား နှစ်ယောက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခေါ်ပေးမယ်၊ သူတို့ကို မေးကြည့်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

မိုင်မိုင် ဆက်တီခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ယောက်ျားသားများက စာဖတ်ရင်း ဖတ်ဆိတ်နတ်ရင်း မိုင်မိုင်ကို ငေးသလို ရယ်သလို ကြည့်သလို အကြည့်များနှင့် ကြည့်ကြသည်။ မိုင်မိုင်ကတော့ မပူမချီးတွေ ခိုးလို့ အိမ်ကုန်ပြည့်သည့် မိုင်မိုင်အလှများကို မငေးတဲ့သူ မရှိသေး။

“ဟေ့ကောင်...ခင်မောင်ရွှေနဲ့ စောလွင်၊ ခဏလာကြဦး... ဒီမှာ ခည့်သည်ရောက်နေတယ်”

မိုင်မိုင်မျက်လုံးများက အိမ်အလယ်ခန်းအပေါက်ဆီသို့သာ ရောက်နေသည်။ ခန်းဆီးကို မကာ ထွက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် မိုင်မိုင် ထိုင်ရာမှ ထကာ အတင်းလက်ဆွဲထားမိသည်။

“သူ...သူပဲ၊ စောစောက စကားပြောနေတာ သူပဲ”

“ဘာလဲဗျ...ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောမိလို့လဲ”
ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြစ်သွားသည့် သူ့ကြောင့် မိုင်မိုင်မှာ မိမိ၏ အလောတကြီး အပြုအမူအတွက် အားနာသွားရသည်။

“ဆောရီးအစ်ကို၊ မိုင်မိုင် လောကြီးသွားမိလို့ပါနော်”
မိုင်မိုင်နှင့်အတူ သူက မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်မောင်ရွှေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ...ညီမကိစ္စကို ဆိုပါ”

“မိုင်မိုင်စောစောက ဒီရှေ့မှာ အစ်ကိုနဲ့ ရပ်စကားပြောနေတဲ့

သူတစ်ယောက်အကြောင်း သိချင်လို့ပါ”

“စောစောကဆိုတော့... ဪ...ဖိနပ်ချုပ်ကုလား တန်တီဆင်တယ်၊ ဒီကောင်က မီးရထားဝင်းရှေ့မှာ အမြဲရှိတယ်၊ သူချုပ်တဲ့ ဖိနပ်ဆို တော်တော်နဲ့ မပြတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ပြတ်ရင် အမြဲတမ်း သူနဲ့ပဲ ချုပ်တယ်၊ ဖိနပ်ချုပ်သိပ်တော်...”

“အာ...မိုင်မိုင်ပြောတာ အဲဒီကုလားကို မဟုတ်ဘူး”
မိုင်မိုင်က လက်ကလေးတကာကာနှင့် မြန်မြန်ကြီး ပြောလိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျားပြောတော့ ကျွန်တော်နဲ့စောစောက စကားပြောနေတဲ့ လူဆို၊ သူ့ကို ဖိနပ်ချုပ်ပေးဖို့ပြောရင်း ခုပဲ ကျွန်တော် ရေချိုးသွားတာ”

“အာ...မိုင်မိုင်က ဒီကုလားအကြောင်း ဘာလုပ်ဖို့ မေးရမှာလဲ၊ မိုင်မိုင်သိချင်တာက တစ်ယောက်အစ်ကိုရဲ့”

ခင်မောင်ရွှေမျက်ခုံးများက တွန့်တက်သွားသည်။

“နေပါဦး...ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်နဲ့ လေး၊ လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်လို့ ဂျစ်ကားနဲ့ ထွက်သွားပါရောလား။ (၁၅) မိနစ်လောက်ပဲ ရှိပါဦးမယ် အစ်ကို”

“ဪ...သိပြီ...သိပြီ၊ ဇော်ဇော်ကို ပြောနေတာနဲ့တူတယ်”

မိုင်မိုင် နာမည်သိရပြီမို့ အရမ်းပျော်သွားသည်။

“ကချင်ပုဆိုးအနီကွက်နဲ့ အကျီအဖြူကို လက်ခေါက်ပြီး ဝတ်ထားတာလေ အစ်ကို”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဇော်ဇော်ပါ။ ကျွန်တော် သူ့စာအုပ်ယူထားလို့ ပြန်လာယူတာ ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မိုင်မိုင်ကသာ သူ့အကြောင်း သိချင်လို့”

မိုင်မိုင် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ရွှေမျက်လုံးများထဲတွင် အရိပ်တချို့ဖြတ်သွားပြီး ပြုံးပြီးပြီးကြီး ဖြစ်သွား၏။

“ကဲ...ညီမ သိချင်တာမေး။ ကျွန်တော် သိတာကို အကုန် ပြောပြမယ်”

မေးဆိုတော့လည်း သိချင်တာတွေက များလွန်းနေ၍ ဘယ်က စမေးရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ရသည်။

“သူ့နာမည် ကိုဇော်ဇော်နော်”

“ဟုတ်ပ...ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဖိုးဇော်ပဲ ခေါ်တယ်”

“သူ ဘာလုပ်လဲဟင်”

“ကျောင်းတက်တယ်...အလုပ်လုပ်တယ်”

“ကျောင်းက ဘယ်မှာ တက်တာလဲ အစ်ကို”

“ရာဇူးမှာလေ...လောစိုင်နယ်ပေါ့။ အလုပ်ကတော့ ည စောင့်လုပ်တယ်”

မိုင်မိုင် အံ့သြသွားသည်။ ကြည့်စမ်း သူတအားကြီးတော်တာပါလား။ မိုင်မိုင် အရမ်းကို အထင်ကြီးသွားသည်။

မိုင်မိုင်မှာ ပညာဘက်တွင် အကျိုးမပေး။ ရှစ်တန်းနှစ်ခါကျလို့ နေကျောင်းတက်ခွင့်မရသဖြင့် မိုင်မိုင် ကျောင်းမတက်ချင်တော့။ အပြင်မှလည်း ညကျောင်းတက်၍ မပြေချင်။ ထိုစဉ်ဒယ်ဒီနှင့် မာမိက လောကမှာ စီးပွားရေးအဓိကဆိုပြီး ရှစ်တန်း မဖြေခိုင်းတော့။ ဆိုင်လိုက် ခိုင်းခဲ့သည်။

စာမကျက်ချင်ဘဲ အလှသာပြင်နေချင်သော မိုင်မိုင်အတွက် သိပ်အကြိုက်တွေ့သွားခဲ့ရသည်။

“ဘယ်မှာနေလဲရော သိချင်သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တာမေ့၊ ၁၅၇ လမ်း၊ အိမ်နံပါတ်(---)မှာ နေတယ်။ သူက နယ်ကနေ ကျောင်းလာတက်တာ”

“ဟို...သူ့မှာ အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေရော ရှိလားဟင်”

မရွှေဆတ်စလူး မိုင်မိုင်က သိချင်သည်ကို ရဲရဲတင်းတင်းပင် မေးလိုက်လေ၏။ ခင်မောင်ရွှေ သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်သည်။ မိုင်မိုင်ကတော့ ပြုံးပြီးလေးပင်။ ရှက်ရမှန်းလည်း မသိ။ အပျိုတန်ခိုး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို မေး၍ သိက္ခာ ကျရမည့်အကြောင်းကိုလည်း မစဉ်းစား။

မိုင်မိုင်က ရဲတင်းသည်။ ပွင့်လင်းသည်။ စိတ်ထက်သည်။ ဒါဆိုဒါမှ။ ဟိုဟာဆို ဟိုဟာမှ။

ခင်မောင်ရွှေ အပယ်ကို တော်တော်နှင့် မရပ်။ တော်တော် ကြာအောင် ရယ်နေ၏။

“ဒီကောင့်များ အထင်ကြီးလို့ကွာ၊ မိန်းမဆို အနံ့တောင်
ရှူဖူးရဲ့လား မသိဘူး။ အလကား ငတုံး၊ ရှင်ပြုပြီးကတည်းက လူ
မထွက်ဘဲ နေဖို့ကောင်းတယ်”

“အာ...အစ်ကိုကလဲ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုကောင်မျိုးတွေ စွံရင်
ဘယ်သူမှ လိုက်မမိတော့ဘူးလို့ပြောတာ ကြားဖူးတာပဲ”

အဓိပ္ပါယ်ရှိသော ခင်မောင်ရွှေအကြည့်နှင့် အပြောများကို
မိုင်မိုင် သဘောကုစွာ ရယ်မိသည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို၊ ဒီလောက်သိရရင်
တော်ပြီ၊ သွားမယ်နော်”

မိုင်မိုင် ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

ပျော်လိုက်တာကွယ်။ သိရပြီ...သိရပြီ။ မိုင်မိုင်သိချင်တာတွေ
အားလုံး သိရပြီ။ ဇော်ရေ...မိုင်လာပြီ။ ဇော်ဆီကို ရောက်အောင်
မိုင်မိုင် လာခဲ့မယ်...ကြိုလှည့်ပါကွယ် နော်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ ရင်တွေ
ခုန်နေတာမှ အရမ်း...အရမ်း။

အခန်း(၇)

မိုင်မိုင် ကျောက်မြောင်းဈေးကို ကျော်ပြီး လင်ဆာလေးကို
ခန့်ခွဲနှင့် မောင်းခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံတိုက်၊ ပြီးတော့...တရုတ်သင်္ချိုင်း
ဟောင်း၊ နည်းနည်းလေးရှေ့ဆက်တော့ ဟော...မြတ်စွန်ဓာတ်ပုံတိုက်
တွေပြီ။

မိုင်မိုင် တာမွေဈေးရှေ့အထိ မောင်းပြီးမှ ကားကို ၁၅၇လမ်း
ဆင်းတိုအတွင်း ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ လမ်းဘေးတွင်ရပ်ရင်း စွန်လွတ်
နေသည့်ချာတိတ်လေးများရှေ့တွင် ကားကို ခဏ ရပ်လိုက်သည်။

“ချာတိတ်ရေ အိမ်နံပါတ်(--)-က ဘယ်နားမှာလဲဟင်”

“ဟိုဟာပဲ အစ်မ”

ကောင်လေးပြသည် အိမ်ရှေ့တွင် မိုင်မိုင် ကားရပ်ကာ
ဆင်းခဲ့သည်။

အိမ်လေးက ယှဉ်ထောင်တစ်ထပ်အိမ်။ နှစ်ခန်းတွဲ။ သံစကားလေးတွေ တပ်ထားသည်။ တစ်ခန်းတွင် ကလေးလေးတွေ အများကြီး မတ်တတ်ရပ်၊ လက်ပိုက်ကာ ကဗျာအော်ဆိုနေကြသည် မူကြိုအိမ်ကျောင်း။

မိုင်မိုင် တက်ခဲ့သည်။ မူကြိုဖွင့်ထားသည့် အခန်းပေါက်တွင် ရပ်ကာ အတွင်းသို့ ခေါင်းပြုကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာမ ထင်ပါရဲ့၊ အသက်အစိတ်လောက်ရှိမည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

- “ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”
- “ဟို...ကိုဇော်ဇော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”
- “ဟိုဘက်ခန်းမှာ သူနေတာ”
- “သူရှိလားဟင်”
- “ရှိတယ်”
- “ကျေးဇူးနော်”

မိုင်မိုင် တစ်ဘက်ခန်းပေါက်တွင် ရပ်ရပြန်သည်။ သံစကားတံခါးစိမ်းလေးက ပိတ်ထားသည်။ မိုင်မိုင် တံခါးခေါက်ရန် လက်တွန့်နေမိသည်။ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသည့်နေရာစိမ်းကြောင့် ကြောင်တွေကြောင်သား။ မိုင်မိုင် စိတ်ကို တင်းလိုက်သည်။ သူနဲ့တွေ့ရင် ပြီးတာပါပဲလေ။

သူနှင့်တွေ့ရမည်ဆိုသည့်အသိကြောင့် ရင်တွေက သူပုန်ထလာပြန်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးသော့ခတ်သည့် အလက်လေးကို ပြင်းပြင်းလေး ခေါက်လိုက်သည်။ ခြေသံဖွဲ့ကို ကြားရပြီး တခဏ၌ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မိုင်မိုင်ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခါသွား၏။

မိုင်မိုင်ကိုမြင်တော့ သူ အံ့ဩသွားသည်မို့ မိုင်မိုင်က မဝံ့မရဲလေး စတင်ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“ဪ...လာ...လာ”

မိုင်မိုင် အသက်ကို ပင့်ရှိုက်ရင်း အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။ သူက ဖျာတစ်ချပ် ခင်းပေး၏။ သူ့မျက်နှာမှာ အားရရွှင်လန်းနေသည်။

“ထိုင်နော်”

မိုင်မိုင်က စကားသိပ်မပြောချင်သလို အိုက်တင်ခံပြီး ‘အင်း’ ဟုသာ ပြောလိုက်၏။

မိုင်မိုင် သူနှင့်အတူရောပြီး ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကျောင်းမသွားဘူးလားဟင်”

“ဒီနေ့ စနေနေ့လေ ကျောင်းပိတ်တယ်”

“အို...ဟုတ်သားပဲ၊ မိုင်မိုင် စနေနေ့ဆိုတာ မေ့သွားတယ်”

“ခဏထိုင်ဦးနော်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူက မဖြေဘဲ အခန်းထဲသို့ လျှောက်သွားပြီး တစ်ဖက်ခန်းသို့ ထွန်းခေါ်သည်။

“ညိုမှိုင်းရေ...ညိုမှိုင်း”

“ဗျာ...”

“လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့် ဝယ်ပေးစမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆယ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးကို ဇော်ဇော် ချိုင့်ယူပေးသည်။

ပိုက်ဆံလည်း ပေးလိုက်သည်။

“မဝယ်ပါနဲ့၊ မိုင်မိုင် သောက်ခဲ့ပြီ”

မိုင်မိုင် လှမ်းတားပေမဲ့ သူက ကောင်လေးကို တွန်းလွှတ် လိုက်သည်။

မိုင်မိုင် အခန်းလေးကို မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်မိသည်။ ကျဉ်း ကျဉ်းလေးပေမဲ့ ပစ္စည်းများကို သူ့နေရာနှင့်သူ ထားထားသည်မို့ သပ်ရပ်နေ၏။ နံရံတွင် ဘုရားပုံတော်ကို ကပ်ထားပြီး စံပယ်ပန်းတွေ ပူဇော်ထားသည်မှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ မိုင်မိုင်လာတုန်းက သူ စာရေးနေသည် ထင်သည်။ ထမင်းစားပွဲခိုင်းလေးခင်းကာ စာအုပ်တွေ စာရွက်တွေ ချထားသည်။

“စာကျက်နေတာလားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက သိပ်တော်တာပဲနော်၊ တက္ကသိုလ်လည်း တက်နေ တယ်၊ ညစောင့်လည်း လုပ်တယ်”

ဇော်ဇော် ပြုံးနေသည်။ မောင်ညိုမိုင်း လက်ဖက်ရည်ချိုင့်နှင့် စက္ကူထုပ်လေး လာပို့သည်ကို ယူပြီး အခန်းတွင်း ဝင်သွားကာ ခဏအကြာတွင် ထွက်လာသည်။

“ကော်ဖီလည်း သောက်၊ မုန့်လည်း စားပါ”

“မိုင်မိုင် မုန့်စားဖို့လာတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ဆီ ဘာလို့လာတာလဲ”

“စကားပြောချင်လို့”

“စကားပြောလို့တော့ ရပါတယ်၊ ခြေထောက် တက်မနင်း ရင် တော်ပါပြီ”

“ဟင်...ကိုဇော်ဇော် ဒါတွေ သတိရသေးတယ် ဟုတ်လား”

“မမေ့ပါဘူး မိုင်မိုင်ရယ်၊ တမင် ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့နင်းတာ မဟုတ်လား”

“ခစ်...ခစ်...ဟုတ်တယ်၊ စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် မိုင်မိုင်ကို စိတ်ဆိုးလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

ဇော်ဇော်၏ စကားကြောင့် မိုင်မိုင် သိပ်ကျေနပ်သွားသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အနိုင်ရလိုက်မှ သဘောကျတတ်တာ မိုင်မိုင်၏ အကျင့်။

“မိုင်မိုင် ကြွေးလည်း ဆပ်ချင်တယ်”

“ဗျာ...ဘာကြွေးလဲ”

“ကားခလေး...တစ်ကျပ်”

“ဪ...ကြွေးဆပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ နောက်ကို ဒါမျိုးမလုပ်ရင် ပြီးတာပဲ”

“မိုင်မိုင်ကို သူ စိတ်ဆိုးနေလား ဟင်”

“လန့်တာပါ။ အပိုငွေပါလို့ တော်သေးတာပေါ့။ မပါရင် ပြဿနာ”

“မိုင်မိုင် တောင်းပန်ပါတယ်”

မိုင်မိုင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းလေးငုံ့သွားသည်။

“မိုင်မိုင် သူ့ကို အမြဲတမ်း ရှာပါတယ်။ တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ပြီးတော့ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ဘုရားပေါ်မှာ သူ့လာခေါ်လို့ပေါ့။ နို့ဆိုရင် ဟိုကောင်တွေ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လောက်များ ဒုက္ခပေးလိုက်မလဲ မသိဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ခေါ်လို့ လိုက်လာတာ။ ကားနားမှာ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်”

“အဲဒါ မိုင်မိုင်သူငယ်ချင်း အိမ်နဲ့ သန္တာပေါ့”

“ဘုရားပေါ်ရောက်မှ မိုင်မိုင်ကိုတွေ့တာ။ ပထမတော့ မိုင်မိုင် ဖိတ်ဆွေတွေမှတ်ပြီး ကြည့်နေတာ”

“အံ့မယ်...ဒီလို ကလေးကချေတွေများ မိုင်မိုင်သူငယ်ချင်းထဲမှာ မရှိပါဘူးနော်”

မိုင်မိုင် ပျာပျာသလဲလေး ရှင်းလိုက်သည်။

“မသိဘူးလေ...သေချာအောင်တော့ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပဲ။ တော်ကြာ ခေါ်ပြီးမှ အဟောက်ခံရမှာ စိုးရသေးတယ်လေ”

“ဘယ်တုန်းက ဟောက်ဖူးလို့လဲလို့”

“ကန်တော်ကြီးမှာလေ”

“ဟာဟ...ဟုတ်သားပဲ။ ဆောရီး...ဆောရီး။ ဟောက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးအောင် ဟောက်လိုက်တာ”

ကန်တော်ကြီးတွင် တိုက်ခိသည့်အဖြစ်ကို သတိရပြီး မိုင်မိုင် ဦးသွားသည်။

“နောက်...သူတို့ လိုက်နှောင့်ယှက်နေမှန်း သေချာသိတော့ ခေါ်လိုက်တာ”

“အဲဒါကြောင့် သူ့ကို အရမ်း ကျေးဇူးတင်တာပေါ့။ သူတို့က အပဲစုနဲ့လေ။ မိုင်မိုင်ကို တစ်ယောက်တည်းလာတာထင်ပြီး ဝိုင်းထားကြတာ”

မိုင်မိုင် ဇာတ်ကြောင်းလှန်ပြသည်။ ဖော်ဖော်က နားထောင်မိသေး။ တစ်လုံးမှ ဝင်မပြော။

“အဲဒီကတည်းက မိုင်မိုင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်တာ။ ပြီးတော့ ဗရုတ်ကျခဲ့တာလည်း တောင်းပန်ချင်တယ်လေ။

“ကြောင့် သူ့ကို မိုင်မိုင် အမြဲသတိရနေတာ”

ဘာသံမှ မကြားရသဖြင့် မိုင်မိုင် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဖော်ဖော်က အခန်းနံရံကို ခေါင်းမှိုကာ မျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ မိုင်မိုင်မှာ အားငယ်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“မိုင်မိုင်ကို စိတ်ဆိုးပြောပါနော်။ ပြောတယ် မဟုတ်လားဟင်”

မိုင်မိုင်အသံလေးက တုန်ခါပြီး တိမ်ခင်သွားသည်။ ဖော်ဖော်မှာ မိုင်မိုင်ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ရူးရူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် မိုင်မိုင်ကို စိတ်ဆိုးတယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောမိသေးဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက် တောင်းပန်နေရတာလဲ မိုင်မိုင်ရယ်”

“စိတ်ဆိုးတယ်လို့ မပြောပေမဲ့ လန့်တယ်လို့တော့ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုပြောတာက ပိုအခံရခက်တယ် သိလား”

မိုင်မိုင်အသံတိုးတိုးလေးက ငိုသံ ပါလာသည်။ စိတ်ထက်မြက်ဆို့လျှင် ဘယ်သူနှင့်ယှဉ်ယှဉ်၊ အမြဲနိုင်သည့်မိုင်မိုင်...ခုတော့လည်း ပျော့ညံ့ပြီး စိတ်နုနေသည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများက ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။

“ဟာ...မိုင်မိုင် ဘာလို့ ငိုတာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာပြောမိလို့လဲဗျာ...ဒုက္ခပါပဲ”

“အဲဒီလို မပြောဘဲနေလို့ ငိုတာပေါ့။ သိပါတယ်...မိုင်မိုင်ကို မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်”

“ကျွန်တော် မကျေနပ်တာ မရှိပါဘူး၊ မိုင်မိုင်၊ မိုင်မိုင်ကို စိတ်လည်း မဆိုးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ မိုင်မိုင်ကို လမ်းမှာ တွေ့ရဲ့သားနဲ့ မခေါ်တာလဲ၊ ခပ်တည်တည်ကြီးနေလဲ...ပြောလေ၊ မကျေနပ်လို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျိန်ဆို ကျိန်ပါမယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်...သူ ကျေနပ်အောင် မိုင်မိုင် ဘယ်လို ဘောင်းပန်ရမလဲ ပြောလေ၊ ရိုက်...ရိုက်...မိုင်မိုင်ကို ရိုက်၊ ဟောစီ ခြေထောက်ကို ပြန်နင်း”

မိုင်မိုင် ထိုင်နေရာမှ ခြေထောက်လေး ဆန့်ထုတ်ပေးသည်။ အတင်းပြန်နင်းခိုင်းသည်။ သူ့ခြေထောက်ကို လက်သီးဆုပ်လေးဖြင့် သူ့ဘာသာသူ ထုသည်။

ဇော်ဇော် ငြိမ်မနေနိုင်တော့။ ဖောင်းပြည့်ပြီး သွေးရောင်လွှမ်းနေသည့် ခြေချောင်းဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ဘာလို့ အဲဒီလို ပြောရတာလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ယုံပါ”

“သူ့ကို မိုင်မိုင် ဗရုတ်ကျခဲ့တာတွေကို ကျေနပ်အောင် ပြန် ကလဲ့စားချေခိုင်းတာလေ”

“အို...မဟုတ်တာ၊ ကလဲ့စားမချေရက်ပါဘူး...မိုင်မိုင်ရယ်၊ အခုလို မိုင်မိုင် အိမ်တိုင်ရာရောက် လာတောင်းပန်မှာကို လုံးဝ မမျှော်လင့်မိဘူး။ မမျှော်လင့်ဝံ့ဘူး။ မမျှော်လင့်ရက်ဘူး။ မိုင်မိုင် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို ထပ်နင်းချင် နင်းဦး မိုင်မိုင်”

“ဟင့်အင်း...မနင်းပါဘူးရှင်ရယ်”

မိုင်မိုင် ရှိုက်ရင်းမှ ပြောသည်။ ဇော်ဇော် သက်ပြင်းကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မိုင်မိုင်ကို ကျေနပ်တယ်၊ ဘာမှ စိတ်မဆိုးဘူး”

“တကယ်နော်”

“ဒါဆို မိုင်မိုင်နဲ့ သူ ပိစ်ဖြစ်သွားပြီ ဟုတ်လား၊ တစ်သက်လုံး မမှန်းကြေး”

“စိန်လိုက်ပါ မိုင်မိုင်”

“ဒါဆိုလုပ်”

မိုင်မိုင် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကို ကွင်းလေးလုပ်ပြီး
ဖော်ဖော်ရှေ့သို့ ထိုးပေးသည်။ ဖော်ဖော်က ပြုံးနေ၏။

“လုပ်လေ”

မိုင်မိုင်က အတင်းလုပ်ခိုင်းတော့ ဖော်ဖော် လက်ညှိုးနှင့်
လက်ခလယ်ကွင်းလေးကို ဒိန်ခိုက်လိုက်ရသည်။

မိုင်မိုင်လက်ကလေးများမှာ ဖယောင်း။

မိုင်မိုင်သဘောကျစွာ ခစ်ခစ်တက်ရယ်သည်။ စောစောက
ကျခဲ့သည့်ဖျက်ရည်တွေ ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိ။ ခုန့်...ခုရယ်နှင့်
တတ်လည်း တတ်နိုင်သည့် မိုင်မိုင်။

“မိုင်မိုင် ဒီလိပ်စာ ဘယ်လိုသိလဲ သိလား”

“ခင်မောင်ရွှေပြောလိုက်လို့ မဟုတ်လား”

“ဟင်...သူ ဘယ်လို သိနေလဲ”

“ညက သူတို့လာကြရင်းနဲ့ ပြောသွားတာ”

“ကြည့်စမ်း...မိုင်မိုင်ကဖြင့် ဖော် အံ့ဩသွားအောင် အစော
ကြီးလာခဲ့တာ၊ သူကဖြင့် သိပြီးနေပြီ”

ဖော်ဖော် အားပါးတရ ပြုံးနေသည်။

“မိုင်မိုင် ကော်ဖီသောက်ဦးလေ”

“အင်းပါ”

မိုင်မိုင် ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်သည်။ ကော်ဖီမှာ

အေးစက်နေသည်။

ကော်ဖီတို့ လက်ဖက်ရည်တို့ကို အေးလျှင် မသောက်တတ်
သည့် မိုင်မိုင် ကြိတ်မှိတ်မျိုချရသည်။

“ဖော်...မိုင် ဒီအိမ်ကို နောက်လည်း လာလည်မယ်နော်၊
အာလည်ရမလားဟင်”

“ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နေတာ၊ မိုင်မိုင်
အာရင် သူများတွေ...”

“အို...တော်ပါ၊ သူများတွေအကြောင်း ထည့်မပြောပါနဲ့၊
အော်ဖြစ်စေချင်တာပဲ ပြော၊ လာရမလား...မလာရဘူးလား”

“လာပါ...ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့နဲ့တော့၊ မိုင်မိုင်ကို ဖော် ကိုက်မစားဘူးဆိုတာ ယုံပြီး
အားပဲ အမြဲလာလည်မယ်နော်၊ အင်း...လာလည်မယ်သာ ပြောရ
အယ် ဖော်ကရော အိမ်မှာ ဘယ်အချိန်တွေရှိတာလဲ”

“မနက်ပိုင်းတော့ ကျောင်းသွားရင် ခုနစ်နာရီဆို မရှိတော့
ဘူး၊ ညနေနစ်နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်”

“ဖော် ညစောင့်လည်း လုပ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်...ဒီရပ်ကွက်ထဲက ပြည်သူ့ဆိုင်ကို စောင့်ရတာ
လေ”

“ဒီအိမ်ကရော ဖော်အိမ်လား”

“ကျွန်တော်က ဂိုထောင်စောင့်ပါ မိုင်မိုင်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဒီအိမ်မျိုးမှာ နေနိုင်မှာလဲ၊ ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအိမ်၊ သူတို့ဆီမှာ

၇၆ နင်းနင်းအေး(မန္တလေး)

ကျွန်တော်က ကပ်နေတာ၊ မူကြိုဖွင့်ထားတဲ့ ဆရာမလေးက ကျွန်တော့်သုဝေသနာရဲ့ ညီမပေါ့”

မိုင်မိုင်ထဲတွင် တချိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။ သူဟာ ဒီလောက် တောင်ပဲ ဆင်းရဲနေပြီလား။ မိုင်မိုင်အပေါင်းအသင်းထဲတွင် ဒီလို အခြေအနေမျိုး တစ်ယောက်မှ မရှိ။ သူ့ကို ခင်မိတော့လည်း သူ့ကို ကြီးပွားတိုးတက်စေချင်သည်မှာ မိုင်မိုင်၏ စေတနာပါ။

“ကိုင်မောင်ရွှေကြီးပြောတော့ ဇော်က နယ်မှာနေတာဆို ဒီမှာ ကျောင်းလာတက်တာတဲ့”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော့်မိဘတွေက ပျော်တွယ်မှာ နေကြတယ်”

“ဒါဆို...ဇော်က တောသားပဲ၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မိုင်မိုင်”

“ဒါကြောင့်မို့ မြို့သူတွေဟောက်တာခံရ ခြေထောက်နင်း တာခံရနဲ့ သနားပါတယ်ဟေ့”

“ဒါကြောင့် မြို့သူတွေကို ကျွန်တော် ဝေးဝေးက ရှောင်မိ တယ်၊ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကြောက်သွားပါပြီဗျာ”

“အံ့မယ်...ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း မိုင်မိုင်ကို ကြောက်တယ် လို့ ပြောတယ်ပေါ့လေ၊ ကဲ...ပြောဦး...ပြောဦး”

မိုင်မိုင် တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး ဇော်ဇော်လက်မောင်းကို ဆွဲလိမ် ဖစ်လိုက်မိသည်။ မိုင်မိုင်အမူအရာက သိပ်ရင်းနှီးသောဟန်ပေါက် သွားသည်။ မိုင်မိုင်အပြုအမူကြောင့် ဇော်ဇော် ရိုးရိုးသားသားလေးမှာ

နေရလှိုင်ရခက်သွားသည်။

ဒါကို မိုင်မိုင် ကောင်းကောင်းကြီး သိလိုက်သည်။

“ဇော်”

“ဗျာ”

“မိုင်မိုင်ပြန်မယ်နော်၊ နောက်မှ လာခဲ့ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်ရှိတဲ့အချိန် လာပေါ့”

“မရှိရင် ရှိတဲ့နေရာကို လိုက်လာမှာပဲ”

မိုင်မိုင်က သွားလေးများပေါ်အောင် ရယ်ကာ ဇော်ဇော် ကန်နာကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ဇော်ဇော် ပြုံးနေသည်။ မိုင်မိုင်

ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သဖြင့် သူလည်း လိုက်လာသည်။ နှစ်ယောက်အတူ သူ့ကားဝနားတွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဪ...ဇော်ကို ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ မိုင်မိုင်”

“မိုင်မိုင်လေ...ဇော်ကို အရမ်းခင်တယ် သိလား၊ အဲဒါ မြဲတမ်းမှတ်ထားနော်၊ သွားတော့မယ် တဲ့တာ”

မိုင်မိုင် သွက်သွက်လေး ပြေးဆင်းသွားသလို ဇော်ဇော်၏ သုံးသားလေးများ သွက်သွက်ခါပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဇော်ဇော်

နေသည်။ ပြုံးသည်မှ အားပါးတရ အပြုံး။ မထင်မှတ်သော သူ့ဆုံမှုကြောင့် သံယောဇဉ်ကြီးတစ်ခုက သူ့ရင်ဝယ် တွယ်ခဲ့လေပြီ။

အခန်း(၇)

ဇော်ဇော် ပြည်သူ့ဆိုင်ရှေ့ခုံလေးကို ဖုံးခါလိုက်သည်။ သည်နေရာလေးတွင် ထိုင်ကာ သူ့အမြဲ ကင်းစောင့်နေကျ။ အများပိုင် ပြည်သူပိုင် ဆိုင်မို့ ပို၍ ဂရုစိုက်ရသည်။

ဇော်ဇော်သည် ခုံပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အိမ်မှ ယူလာသော စာအုပ်ထူကြီးကို ဖွင့်ကာ ဖတ်လိုက်သည်။ တရားမမှုဥပဒေများကို စိတ်ဝင်စားနေစဉ် ကားမီးတစ်စုံက ဖူးရှုစွာ လင်းလာသည်မို့ မျက်နှာနှင့် စာအုပ် ခွာကာ ကြည့်မိသည်။

လင်ဆာကားလေးက သူ့ရှေ့တွင် ရပ်သွားပြီး မိုင်မိုင်မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်...မိုင်မိုင်”

“ဘယ်လိုလဲ ညစောင့်ကြီး။ စာအုပ်ဖတ်နေလိုက်တာ...”

သူခိုးလာရင်တောင် သိပါ့မလား”

“ကျွန်တော်က ညဆယ်နာရီထိုးမှ တာဝန်ယူရမှာပါ။ ဒါကြောင့် ခဏ စာအုပ်ဖတ်နေမိတာ။ မိုင်မိုင် ဘယ်လာတာလဲဟင်”

“ဇော်ဆီကိုပေါ့”

မိုင်မိုင် မျက်စိလေးချိုကာ ချစ်စဖွယ်ပြောသည်။ ကားတံခါးကို ခွင့်ကာ ခြေထောက်လေးထုတ်ပြီး ထိုင်နေသည်။ ဇော်ဇော် ထိုင်ရာမှ ထကာ မိုင်မိုင်နားတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဆီကို ဒီအချိန်ကြီး ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲဟင်”

“မြို့ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးအပြန် ဝင်လာတာလေ...သတိရလို့ ဘာလဲ...မလာရဘူးလား”

“မလာရဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအချိန်ဆိုတော့ မကောင်းလို့ပါ”

“ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ”

“ဒီနေရာက လူပြတ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့မိုင်မိုင် နှစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ မိုင်မိုင်အပေါ် အထင်သေးစရာများ ဖြစ်နေမလားလို့”

“ဖြစ်ဖြစ်...မိုင်မိုင် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ရင် ကမ္ဘာကျဉ်းတယ် ဇော်ရဲ့”

ဇော်ဇော် သက်ပြင်းချမိသည်။ ဇွတ်ကျလွန်းသည့် မိုင်မိုင်ကို ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။

“ဇော်”

“ဗျာ”

“မိုင်မိုင်လာတာ ဇော် စိတ်ညစ်သွားလားဟင်”

“မညစ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ရပ်နေရတာလဲလို့ စကားပြောလေ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ပြောချင်တာပြော ဇော်ပြောတာ အားလုံး မိုင်မိုင်အတွက် တော့ နားထောင်ကောင်းတာပဲ၊ ကဲ...ပြော”

ဇော်ဇော်ရင်ထဲရှိတာတွေအားလုံး ဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ သို့ပေမဲ့ မပြောရဲ။

တကယ်တော့ သူ့ဘဝနှင့် မိုင်မိုင်ဘဝတို့က မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြားလွန်းနေသည်။

မိုင်မိုင် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် တမိုးကြီး ဖြစ်လာသည်။

“ဇော် မိုင်ကို စကားမပြောချင်ဘူးလားဟင်၊ မိုင်လေ သူ့ကို အရမ်းခင်တယ်...အမြဲတွေ့ချင်တယ်၊ စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် လာခဲ့တာပါ။ ဇော်ရော မိုင်ကို မတွေ့ချင်ဘူးလားဟင်”

ဇော်ဇော်ကို အရင်က ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသူလို သဘောထားနေမိသည့်အတွက် သူဝတ်ထားသည့် အနွေးထည်လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး သိချင်တာကို မရမက မေးသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ မိုင်မိုင် မခင်တာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့”

ဇော်ဇော်စကားကြောင့် မိုင်မိုင် မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ မိုင်မိုင်အခြေအနေချင်းက သိပ်ကွာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အခြေအနေကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် မရှူးပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော် ရွှေရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လိုချင်လို့ ဘကြီးအောင်ရဲ့ အညာခံရတဲ့သီချင်းထဲက ပုံပြင်မျိုး မခံစားပါရစေနဲ့ဗျာ”

“ဟင်...မိုင်မိုင် သူ့ကို ဘာညာနေလို့လဲ”

မိုင်မိုင် စိတ်ရိုင်းတွေကို ထိန်းမရ။ ဆက်ခနဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဇော်ဇော်ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး သူ့လက်ကို အတင်းကိုင်လှုပ်ယမ်း ဖော်မိသည်။

“ပြောလေ...မိုင် သူ့ကို ညာတယ်လို့ ဘာလို့ ထင်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်လို ဆင်းရဲသားကို မိုင်မိုင် ခုလို ခင်နေတာ ကျွန်တော် မယုံရဲဘူး”

“ဟွန့်...သိပါတယ်နော်၊ ဒီက သိပ်သိပါတယ်၊ မိုင်မိုင်ကို အချစ်ဖမ်းတယ်ထင်ပြီး အထင်သေးနေတာ မဟုတ်လား၊ ကလက်ထယ်ထင်ပြီး မခေါ်ချင်တာ မဟုတ်လား၊ မိုင်မိုင် ဘာကိုမှ ဟန်ဆောင်ချင်ဘူး၊ မလိုဘူး၊ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းပဲ ဒါကိုမှ အထင်သေးရင် ခေါ်နဲ့ ဒါပဲ”

“တော်ပါတော့ မိုင်မိုင်၊ ကျွန်တော်က ဘဝကို ရုန်းကန်နေရတဲ့သူပါ၊ ဒီလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် လွမ်းရမှာကို ကြောက်တယ်”

“ဒါကြောင့် ကြိုတင်ပြီး သံယောဇဉ်ဖြတ်စကားတွေ ပြော
တယ်ပေါ့...ရပါတယ်၊ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မလာဘူး၊ ကဲ...
သွားမယ်”

မိုင်မိုင် ကားပေါ် ခြေလှမ်းကျလေးဖြင့် ပြေးတက်သွားပြီး
ကားစက်နှိုးနေပြီ။

ဇော်ဇော်အတွက် ဆုပ်စူး၊ စားရူးဘဝဖြစ်ရပြီ။ ရင်တွေ
အရမ်းခုန်နေသည်။

“မိုင်မိုင်”

ထွက်တော့မည့် ကား၏ တံခါးကို ကိုင်ကာ ခေါ်လိုက်မိ
သည်။

မိုင်မိုင် မထူး။ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မျက်လုံးလေး စွေကြည့်ပြီး
ကားမောင်းထွက်သွားသည်။ ဇော်ဇော် ကြောင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
မိုင်မိုင် တကယ်ပင် စိတ်ဆိုးသွားပြီကိုး။

အခန်း(၉)

ရှေ့ကကြည့်မလား။ နောက်ကကြည့်မလား။ ဘေးက
ကြည့်မလား။ ခပ်စောင်းစောင်းလေးပဲ ကြည့်မလား။

ဘယ်လိုပင် ကြည့်ကြည့် မိုင်မိုင်လှလွန်းသည်ဟု ဇော်ဇော်
ဆိုသည်။

ပုလဲရောင်လက်နေသော သွားလေးများပေါ်အောင် ရယ်ပြ
သည့် မိုင်မိုင်ရုပ်ပုံလွှာလေးကိုသာ ဇော်ဇော် မျက်စိတွင် မြင်ယောင်
သည်။ မိုင်မိုင်အသံသာလေးက နားပိတ်ထားလျှင်တောင်
မရလောက်အောင် လွှမ်းမိုးနေသည်။

မိုင်မိုင် စိတ်ဆိုးသွားပြီ။

နိုးပေါစေတော့လေ။ မီးကို မလောင်ခင်က တားတာပဲ ကောင်း
ရင်ထဲမှာ မေတ္တာတွေ စေတနာတွေကိုတော့ ကိုယ့်တာသာ

ကိုယ်ပဲ သိသည်။

သိပ်ချစ်ရင် သိပ်ငိုရတတ်သည်လို့ ကြားဖူးသည်။ မိုင်မိုင်ကို ချစ်လည်း ချစ်မိသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်မိ၏။ မချစ်တဲ့လည်း နေလို့မရ။ ရင်မှာ ငြိတွယ်နေသော သံယောဇဉ်ကို သူ လိမ်ညှာလို့ မရ။

အတွေးတို့သည် သောင်တင်ရေမကျ ယောက်ယက်ခတ် နေ၏။

ဇော်ဇော် ဆရာစာသင်နေသည်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ မိုင်မိုင် ကိုသာ သတိရနေသည်။ ဆရာ့ကို မှုန်ဝါးဝါးသာ မြင်ပြီး မိုင်မိုင်ပုံရိပ် လှလှလေးမှာ မိုက်မှောင်သော စာသင်ပုန်းပေါ်မှာ တောက်ပစွာ ပေါ်ထင်နေသည်။ မိုင်မိုင်လှုပ်ရှားမှုကလေးများမှာ ဘယ်လိုပင်နေနေ လှလှနဲ့နဲ့သည်။ အမိုအဝန်း။ အရှိုက်အငိုက်လေးများက ကောက် ကြောင်းပန်းချီလေးလို တင့်လှပေဟန် ရှိနေသည်။

‘မင်းအတွက် ကိုယ် ။ တော့မယ် သိလား’

အသံမထွက်သော နှလုံးသားအတွေးတစ်ရပ်ကြောင့် ရင် တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်သွားသည်။ ဇော်ဇော်သည် ခေါင်းကို ခါပစ်လိုက် သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုင်မိုင်က သူ့အမြင်အာရုံမှ မထွက် မျက်လုံးလေးမှိတ်၊ လျှာလေးထုတ်ကာ ပြောင်ပြနေပုံကို မြင်ယောင် နေမိသည်။ မကြာမီ တစ်ချိန်ကုန်သွားကာ ဘဲလံသံ မြည်လာသည်။

အချိန်ပြောင်းဘဲလံသံကြောင့် ဆရာသည် စာသင်ခန်းထဲ အထွက် ဇော်ဇော် ဆက်မထိုင်ချင်တော့။ ထလိုက်သည်။ နောက်တစ်

ချိန် တက်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိတော့။

“ဘယ်လဲဘေ့...ဇော်ဇော်”

ခင်မောင်မွှေက သူ့ကို မေးလိုက်သည်။

“ပြန်တော့...ယ်ကွာ”

“ဆရာကြီးအချိန်ကွ...ဘာကြောင်တာလဲ”

“ငါ မတက်ချင်တော့ဘူး။ ပြန်တော့မယ်”

ဇော်ဇော် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အရေးကြီးသည့်အချိန် တွင်မှ ထထွက်သွားသည့် သူ့ကို ခင်မောင်ရွှေ နားမလည်နိုင်ဘဲ ကျန်ခဲ့သည်။

အပြန်လမ်းဘစ်လျှောက်တွင်လည်း ဇော်ဇော် မိုင်မိုင် အကြောင်းသာ တွေးနေမိသည်။ ဘာကားတွေ ဘယ်လိုစီးပြီး ဘယ်လို အိမ်ရောက်လာမိမှန်းပင် သူ့ကိုယ်သူ မသိ။

“ဟင်...မိုင်မိုင်”

အိမ်လှေကားတွင် မိုင်မိုင်က ဒူးခေါင်းလေးထောင်ပြီး လက် ကလေးပိုက်ကာ ထိုင်နေသည်။ ပန်းချီအဆွဲခံနေသော ကိုယ်ဟန် ပြုမယ်လေးနှင့် တူနေ၏။ ဇော်ဇော် ခုမှပင် ငွေရောင်လင်ဆာလေးကို သတိထားမိ၏။ မိုင်မိုင်ကို ချောချင်နေတုန်း မိုင်မိုင်ရောက်လာသဖြင့် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်အောင် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ချစ်သူရည်းစား ဘဝသာ ရောက်နေပါက ပွေ့ပိုက်၍ တယုတယ ချောပစ်လိုက်မှာ သေချာသည်။

ယခုတော့ အချစ်က တိတ်တခိုးလေးမျှသာ ရှိနေသေးသည်။

မိုင်မိုင်က သူ့ကို မှန်အစ်အစ်လေး ကြည့်နေသည်။ မိုင်မိုင်ကို
ဇော်ဇော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘာလို့ ဒီမှာ ထိုင်နေတာလဲ မိုင်မိုင်”

“အိမ်ရှင် မရှိတော့ ဒီလိုပဲ ထိုင်နေရတာပေါ့”

“ဟိုတက်ခန်းမှာ ခဏဝင်ထိုင်နေရောပေါ့ဗျာ”

ဇော်ဇော်က ကမန်းကတမ်း တံခါးသော့ ဖွင့်ပေးသည်။

“လာ...မိုင်မိုင်...ဝင်”

မိုင်မိုင်က နောက်မှ ဝင်လိုက်လာရင်း ဇော်ဇော်ကို သေချာစွာ
အကဲခတ်ကြည့်သည်။

သူ့အပြောအဆို အနေအထိုင်က သိမ်မွေ့လွန်းတယ်။ သူ့ပုံစံ
က တစ်မျိုးပဲ။ ဆင်းရဲတယ်ဆိုပေမဲ့ သူ့ရှုပ်ရှည်က သန့်တယ်။
ချောတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက အရည်လဲ့နေတယ်။ မျက်ခုံးထူထူနဲ့
အသားအရည်က စိုပြည်တယ်။ သူ့ဟန်က တည်ငြိမ်ခန့်ညားတယ်။
သူ့မျက်နှာက နုနယျိုပျိုဖြစ်ပြီး မရင့်။

ဇော်ဇော်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို
အတွေးထဲတွင် ဆန်းစစ်နေမိသည်။ တစ်ခါတလေ စူးရှသော သူ့
အကြည့်များကို မိုင်မိုင် ရင်မဆိုင်ရဲ။ သူ့အကြည့်များက တစ်စုံတစ်ခုကို
စူးစိုက်မိလျှင် မျက်တောင်ပင် မခတ်။ အကြည့်ရဲလွန်းသည်။ သူ့ဟန်
ပန်က ဆွဲဆောင်အား ကောင်းလွန်းသည်မို့ မိုင်မိုင်မှာ အသည်းထဲကို
လှိုက်မိသွားမိသည်။ ဇော်ဇော် ဖျာတစ်ချပ် ခင်းပေးသည်။ မိုင်မိုင်
မထိုင် ပေကပ်ကပ်လေး ရပ်နေသည်။

“ထိုင်လေ...မိုင်မိုင်”

“ထိုင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး...ခေါ်ဖို့လာတာ”

“ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“ဘယ်သွားသွား။ လိုက်မယ်...မလိုက်ဘူးသာ ပြော”

ဇော်ဇော် တွေ့သွားသည်။ မယားပဲနှင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်
ကုတ်လိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော် ထမင်းမစားရသေးဘူး မိုင်မိုင်”

“အဲလို ငြင်းနေမယ့်အစား မလိုက်ဘူးလို့သာ အပြတ်ငြင်း
လိုက်စမ်းပါ ဇော်ရယ်”

မိုင်မိုင်အသံတွင် ရှိုက်သံနှောနေသည်။ နှာခေါင်းထိပ်လေး
များက ချက်ချင်းရဲလာသည်။

“မိုင်မိုင် စိတ်ဆိုးသွားသလား။ မိုင်မိုင်လို သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သွားဖို့စွာ ဘယ်သူက ငြင်းနိုင်မှာလဲ
မိုင်မိုင်ရယ်။ အလကား ပြောတာပါ လိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါဆို သွားမယ်”

“ကျွန်တော် တမနက်လုံးကျောင်းမှာ နေထားတာ ညစ်ပတ်
နံ့တော်နေတာပဲ”

ဇော်ဇော်စကားကြောင့် မိုင်မိုင် နှုတ်ခမ်းလေး စူတက်သွား
ပြီး ခါသေးသေးလေးပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ ရန်ထောင်သည်။

“ဘာလဲ...အကြောင်းပြချက် နောက်တစ်မျိုးလား။ မလိုက်
ချင်လို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြနေတာမှန်း ဒီက သိပါတယ်နော်”

မိုင်မိုင်မှတ်စောင်းလေးကြောင့် ဇော်ဇော် မနေတတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မိုင်မိုင်၊ ကျွန်တော် ငြင်းနေရတာကလည်း မိုင်မိုင်အတွက်ပါ။ ကျွန်တော်က စုတ်ပြတ်ညစ်ပတ်နေရင် မိုင်မိုင် အသိုင်းအဝန်းကလူတွေ တွေ့သွားရင် မိုင်မိုင်ကို အထင်သေးသွားမှာ ပေါ့”

“ဇော်က ချောပြီးသားပဲဟာ၊ ဘာမှ မလိုပါဘူး။ အဲလိုချော လို့လည်း ဈေးကိုင်နေတာ မဟုတ်လား။ မိန်းကလေးက လိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်တာတောင် သူက အင်တင်တင် အိုက်တင်ခံနေတာ”

ဇော်ဇော်မှာ မိုင်မိုင်အပြောကြောင့် ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ခဏထိုင်...ကျွန်တော် ရေပြေးချိုးလိုက်မယ်”

“အို အပူကြီးထဲက ပြန်လာတာ၊ ချက်ချင်း ရေချိုးရင် အပူရှပ်မှာပေါ့”

မိုင်မိုင် စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးသည်။ မိုင်မိုင်မှာ ခုတော့လည်း သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်လူကြီး။

“ရတယ်...ရတယ်...ကျွန်တော်က ချိုးနေကျ၊ မိုင်မိုင်သာ ခဏစောင့်”

“မြန်မြန်လုပ်နော်”

“အင်းပါ”

ဇော်ဇော် တဗွမ်းဗွမ်းနှင့် ရေလောင်းချိုးသည်။ ဆပ်ပြာစင် အောင်ပွတ်ပြီး ရေကို အပြီးသတ်လောင်းကာ အမြန်ရေချိုးလိုက်သည်။

တိုယ်ပေါ်မှ ရေစက်ရေပေါက်များကို မျက်နှာသုတ်ပစ်ပြီး အမြန်သုတ် သည်။

မှန်သေးလေးတစ်ချပ်ကို လက်မှာကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက် ခြံ ခေါင်းကို ဖြိုးသည်။ အချိန်ဘာမှ မကြာလိုက်ဘဲ ဇော်ဇော် အဝတ်အစားများ လဲပြီးသွားသည်။

“ကဲ...သွားစို့ မိုင်မိုင်”

ဇော်ဇော် ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် လင်ဆာလေးလျှောခနဲ ထောင်ရွေ့လျားလာသည်။ မိုင်မိုင်ဆံပင်လေးများလည်း လေမှာ ဆစ်လွင့်လွင့်ပဲပျံနေသည်။ မိုင်မိုင်၏ ဘေးတိုက်အလှကို ဇော်ဇော် သည် ကားစီးရင်း ကြည့်နေမိ၏။

နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်နှာနုနုလှလှလေးပေါ်တွင် နေကာမျက်မှန် ငြီးက ထည်ဝါစွာ နေရာယူထားသည်။ မိုင်မိုင်တစ်ကိုယ်လုံး နီညို နှင့်ရောင်လွမ်းနေသည်။ သဘောရှုန် နီညိုရင့်ရင့်ပေါ်တွင် အဖြူရောင် နှင်းဆီပွင့်ကြီးများပါသည့် အင်္ကျီကို ရှင်မီးလို လက်ကိုင်တပ်ကာ ထည့်ပင်းပေါက်ကျယ်ကျယ်ကြီးတွင် ကြာယပ်များနှင့် ဝတ်ထားသည်။

ဖြူမို့နေသော မိုင်မိုင်ရင်နှစ်မြှာအထက်နားမှာ ရွှေဆွဲကြိုးမျှင် နှစ်နှင့် ကျပ်ပြားဝိုင်းခန့် လော့ကက်ပြားလေးက လှုပ်ခါနေသည်။ ဆော့ကက်ကို ဖောင်းကြွနေအောင် ပုလဲလုံးကြီးများနှင့် ပန်းပွင့်ပုံဖော် ဆာဗီး စိန်များဝိုင်းထားသည်။ နှစ်ဆယ်ရာစု သမီးပျိုပီသလှပါ၏။

အိပျောင်းနေသော အသားလေးများက ဝင်းဝါပြီး ကားစိမ်း ဆောင် နှောနေသည်။ ဆံပင်နက်နက်လေးများကို ဂျပန်ဆံထုံးအကြီး

ကြီး ထုံးထားသည်မို့ မိုင်မိုင်မှာ ဂျပန်မလေးနှင့် ပိုတူနေသည်။
ဇော်ဇော်မှာ အလှသဋ္ဌေးမလေးကို ငေးနေရာမှ တံတွေးကို
မျှီချလိုက်၏။ မိုင်မိုင်က ကားကို ဆူးလေမီးပွိုင့်တွင် ရပ်ထားသော
ဇော်ဇော်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြတော့ မျက်
မှောင်လေးကြွတ်ပြီး မေးသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“လှလို့ပေါ့”

“ဪ...လှမှန်းတော့ သိသားပဲနော်”

“မခနဲပါနဲ့ မိုင်မိုင်ရယ် ကျွန်တော်လည်း လူပါ။ အလှအပတ်
တော့ ကြည့်တတ်ပါသေးတယ်”

“ဪ...ဪ...နားရှိတော့လည်း ကြားရတာပေါ့လေ။
မိုင်မိုင် ရွဲ့ပြောရင်း ဆူးလေတုရားကြီးကို ဖတ်ကာ မောင်

သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မိုင်မိုင်”

“ပင့်ဖိတ်ရ အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့ ဝါတော်ရှစ်ဆယ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးကို ထမင်းကျွေးမလို့ပါရင်”

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်နေတုန်းပဲလား မိုင်မိုင်”

“ကျွန်မတို့က ခင်ရတဲ့သူဆိုတော့ အိုက်တင်ခံပြီး စိတ်
ကောက်ရဲပါဘူးတဲ့”

မိုင်မိုင်အပြောလေးများကြောင့် ဇော်ဇော်ရင်တွင် ကြည့်
နေသည်။ ဘုတေ့ဘောက်တွေ ပြောနေပေမဲ့ မိုင်မိုင်မျက်နှာလေး

နှစ်အစ်မနေတော့။ ကြည့်လင်နေသည်။ ရွန်းလက်ဝင်းပနေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်မှာ ကျွေးမှာလဲ”

“စထရင်းမှာလေ”

“ဟာ...ပိုက်ဆံတွေ အရမ်းကုန်မှာပေါ့”

“သူပိုက်ဆံ မကုန်စေရပါဘူး။ မိုင်မိုင်ကျွေးမယ်လို့ ပြောထား
သားပဲ”

“မိုင်မိုင်ပိုက်ဆံလည်း မကုန်စေချင်ဘူး။ တခြားတစ်နေရာ
ရာမှာ သွားစားရအောင်နော်”

ဇော်ဇော် ချောမော့ပြီး ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်မှာ စားမလဲ”

“နေဖြူမှာစားရင် ကောင်းပါတယ် မြန်မာထမင်းဟင်းလေ”

မိုင်မိုင် ကားလေးကို ၂၉ လမ်း၊ နေဖြူ မြန်မာထမင်းဆိုင်ရှေ့
တွင်ရပ်ကာ အပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် မိသားစုလိုက်
စားကြသူများ၊ အေးအေးဆေးဆေး စားချင်ကြသူများသာ တက်ကြ
သည်မို့ အောက်ထပ်နှင့် မတူ။ လူပိုရှင်းသည်။

ဟင်းများကို မိုင်မိုင်စိတ်ကြိုက် စုံစေ့နေအောင် မှာစားကြ
သည်။ ဇော်ဇော်တို့ မမြိန်ကြ။ ကောင်းနိုးရာရာကလေးများ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထည့်ပေးကြရင်းသာ ပြီးသွားကြသည်။
အအေးသောက်စဉ် ဇော်ဇော် ထိုင်ရာမှ ထသွားကာ

အောင် ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်သည်။

“သွားစို့ မိုင်မိုင်”

၉၂ နင်းနင်းအေး(မန္တလေး)

“ဘယ်လောက်ကျလဲ မသိဘူး”
 “ကွန်တော် ပေးပြီးပြီ”
 “ဟင်...ဘာလို့ပေးတာလဲ...မိုင်မိုင်ပေးမှာပေါ့”
 “နောက်တစ်ခေါက်ကျတော့ပေး”
 “နောက်တစ်ခေါက်ရော မိုင်မိုင်နဲ့လာစားဦးမှာလား”
 “စားမှာပေါ့”

မိုင်မိုင် ကျေနပ်စွာပင် ပြုံးကာ ဇော်ဇော်လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ပြီး ဆင်းခဲ့သည်။ လိုက်ဖက်သော စုံတွဲမို့ အားလုံးက ကြည့်ကြတော့ ဇော်ဇော်မျက်နှာ ရဲနေသည်။ မိုင်မိုင်ကတော့ ခေါင်းလေးမော့ကာ ခပ်တည်တည်ပင်။

“ဘယ်သွားဦးမလဲ မိုင်မိုင်”
 “ရဲရင့်မှာ ဘော်ဘီကြည့်မယ်လေ”

ဇော်ဇော် မငြင်းတော့...လက်မှတ်နှစ်စောင် ဝယ်လိုက်သည့် အချိန်စောသေးသဖြင့် ကားထဲတွင်သာ ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။

မိုင်မိုင်က ဇော်ဇော်ဘက် ကျကျနုနုလှည့်ထိုင်ကာ မျက်နှာချောချောကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်တော့ ဇော်ဇော်မှာ အနေခက်သလို မျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။ ဇော်ဇော် ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေသလို မဟုတ်လား။

“ဇော်က အရမ်းချောတာပဲနော်”
 “ဟောဗျာ...မိုင်မိုင်တစ်ယောက်ပဲ ဒီစကားပြောသေးတယ်”
 “အံ့...ယုံပါဘူး။ သူ့ရည်းစားကရော မပြောဘူးလား”

“ပြောတယ်”
 “ကြည့်...ပေါ်ပြီဟေ့။ ဇော်မှာ ရည်စားရှိတယ်ပေါ့။ ကဲပြော...ဘယ်သူလဲ”
 “အိမ်မက်ထဲမှာရှိတဲ့ ရည်းစားပါ”
 “ဟာ...”

မိုင်မိုင် ရယ်ရင်း ဇော်ဇော်လက်မောင်းကို မနာအောင် ဆွဲဆိတ်သည်။

“ဇော်ရင်ထဲက ချစ်နေတဲ့လူရော မရှိဘူးလားဟင်”
 မိုင်မိုင်အမေးကြောင့် ဇော်ဇော်မျက်လုံးများ မှိုင်းသွားပြီး ဇီဝေစွာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ကြည့်နေသည်။

“ပြောလေ ဇော်”
 “ဘာလို့မေးရတာလဲ မိုင်မိုင်ရယ်”
 “အို...သိချင်လို့ပေါ့။ ဘာလဲ မပြောချင်ဘူးလား”

“မပြောတာဘဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”
 ဇော်ဇော် ညည်းသလိုအသံတိုးတိုးနှင့် ပြောသည် ဇော်ဇော်သည် ခေတ်လူငယ်ပေမို့ မိုင်မိုင် သူ့အပေါ်ထားသည့် သံယောဇဉ်ကို နားလည်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မယုံရဲ၊ မဝေခွဲတတ်အောင်ဖြစ်နေရသည်။ ဇော်ဇော်ကို အပျင်းပြေသဘောထားကာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖော်၊ လေညှင်းခံဘက်အဖြစ် ထားတာတည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

ဇော်ဇော်အတွက်တော့ အချစ်သည် ကစားစရာ မဟုတ်သလို စိတ်ကူးလည်း မယဉ်နိုင်။ တစ်ဘဝမှာ တစ်ချစ်၊ တစ်ချစ်မှာ

တစ်ယောက်ကိုသာ ထာဝရခရီးဖော်အဖြစ် ရည်မှန်းချင်သည်။

“ဇော်က ဘယ်မိန်းမကို ချစ်နေလဲ၊ ဇော်ရဲ့ ကိုယ်စားသွားပြောပေးမယ်၊ သိမိတယ် ... သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှ အဖြေရှိနေတာပဲဟာ၊ မပြောရင် နေပေါ့”

“သိရင်လည်း ပြီးတာပဲ”

“ကြည့်ပါလား ... ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဟင်း ... ဟင်း”

မိုင်မိုင် ဇော်ဇော်ပုံးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုနေနေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ မိုင်မိုင်လက်သီးဆုပ်လေးများကို ဇော်ဇော်က သူ့လက်ဖြင့် လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ လက်ဖမိုးဖောင်းဖောင်း အိအိလေးကို ရွတ်ခနဲနမ်းလိုက်သည်။ ဘယ်လောက်တင်းတင်း ဇော်ဇော် ဈာန်လျှော့ပြီ။

နစ်ယောက်သား တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲကာ ခုံတွင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရုပ်ရှင်ကားမှာ နောက်ဆုံးပတ်ဖို့ လူရှင်းနေပြီ။ နစ်ရာတန်းတွင် အတွဲသုံးလေးတွဲနှင့် မိသားစုနှစ်စုလောက်သာ ဖို့သည်။ မိုင်မိုင်တို့က နောက်ဆုံးတန်း ထောင့်ကျကျခုံနှစ်ခုံ။

ရုပ်ရှင်မှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးတို့ သိပ်ချစ်ကြပုံကို ရိုက်ပြထားသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရာမှ ဇော်ဇော်ကို မိုင်မိုင် မသိမသာခိုးကြည့်မိသည်။ သူ ရင်ခုန်နေတာကို ပြင်ရသည်။ မိုင်မိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း ခံစားမှုတစ်မျိုးဖြင့် ရင်ခုန်နှုန်း ပြန်နေသည်။

နစ်ရှင်ထဲကလို ချစ်ကြရင် ကောင်းမှာပဲလို့ မိုင်မိုင် တွေးမိ

သည်။ ခုတော့ သူက သစ်ငုတ်တို့၊ သူ ဒီလောက်တည်ငြိမ်နေတာ နည်းစားများရှိပြီးနေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမများရှိနေလို့လား။

အို...သူက ရိုးပါတယ်။ ဒီလိုမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ ငါ့ကို ချစ်နေတာ အသိသာကြီး။

မိုင်မိုင် ယိုးဒယားသကြားလုံးလေးကို စက္ကူပတ်ပြည်ကာ နစ်ဘက်စွန်းမှ သွားလေးဖြင့် ကိုက်လိုက်သည်။

“ဇော်...သကြားလုံးစား”

ဇော်ဇော်မှာ သကြားလုံးလေးကို ကြည့်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ မိုင်မိုင်က ခေါင်းလေးမော့ပေးထားသည်။ မှောင်ထဲတွင်ပင် နှုတ်ခမ်း သွားနုနုလေးများက ဆတ်ဆတ်ခါနေသယောင်။

ဇော်ဇော် သကြားလုံး လေးကို လက်နှင့်ကိုင်လိုက်တော့ မိုင်မိုင် ခေါင်းလေးရမ်းကာ ဖယ် ထုတ်ပြီး သကြားလုံးကို အောက်သို့ ချစ်ချစ်လိုက်သည်။

“မိုင်မိုင်”

မိုင်မိုင် မထူး၊ လှည့်လည်းမကြည့်၊ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လေးလို ငြိမ်နေသည်။ ဇော်ဇော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဇော်ဇော်လည်း မထူးလှသေးပါ။ အသည်းနှလုံးနှင့် ချစ်တတ်သူပါ။ သံယောဇဉ် ချယ်သင့်ဘူးထင်၍သာ မိမိစိတ်ကို အတင်း ဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်ထားခြင်းပါ။

သို့ပေမယ့် မိုင်မိုင်၏မျက်နှာ ညှိုးနေတာမြင်တော့ ဇော်ဇော် စိတ်ကို မတင်းနိုင်တော့။ စိတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်မိသည်။

“မိုင်မိုင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေပြန်ပြီလားဟင်”

မျက်နှာလေး ဇော်ဇော်ဘက် လှည့်လာသည်။ ဇော်ဇော် ကို တွေ့တွေ့လေး ငေးနေသည်မှာ သနားစရာ၊ ချစ်စရာ၊ ဇော်ဇော် မိုင်မိုင်ကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးပြလိုက်သည်။ မိုင်မိုင်မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်လှည့်ပွား လိမ့်ဆင်းလာသည်။ တကယ်တော့ မြင်တော့ ဇော်ဇော် ပျာယာခတ်သွားသည်။

“ဟင်...ဘာလို့ ငိုတာလဲ မိုင်မိုင်...ဒုက္ခပဲ”

“မိုင်မိုင် ရှက်တယ် ...သိပ်ရှက်တယ်၊ မိုင်မိုင်ကို ကြိုက်တဲ့ လူတွေ တစ်ပုံကြီးရှိပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး... သူ့ကျမှ...”

မိုင်မိုင် စကားကိုဖြတ်ကာ ရှိုက်လိုက်သည်။ ဆက်ပြောစရာ မလိုတော့ပါ။ ဇော်ဇော်နားလည်ပါသည်။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဒီ လောက်ပြောနေမှတော့ သူ ဥပက္ခာမပြုနိုင်တော့၊ မိုင်မိုင်ကိုယ်လေး ကို ရစ်ပွေလိုက်ပြီး ညာလက်ဖြင့် ပခုံးသားအိအိလေးကို ကိုင်ကာ နဖူးချင်းထိ၊ ဆံပင်ချင်း ပွတ်နေလိုက်၏။

“မိုင်မိုင်...ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်နော်”

“ဇော်ကရာ”

“သိပ်ချစ်ရပါတယ်ဗျာ”

“အမြဲတမ်းအတွက်နော်”

“စိတ်ချ...ဇော်ကို ဘယ်တော့မှ မမုန်းဘူး။ အမြဲတမ်း ချစ်မယ်”

ရုပ်ရှင်သာပြီးသွားသည်။ အယုအယလေးများက မဆုံးနိုင်ကြ

“ဘယ်သွားဦးမလဲဇော်”

“အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့”

“ပြန်ချင်ပြီလား”

“ပြန်တော့ မပြန်ချင်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် မိုင် အပြန်နောက် တွေမှာစိုးလို့”

“ဒါဆို ပြန်ကြရအောင်နော်”

မိုင်မိုင်တို့နှစ်ယောက် ပျော်နေသည်မှာ လှောင်အိမ်မှ လွတ် သော ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်ပမာ၊ အချစ်ချင်းညီကြ၍လည်း ကြည်နူး နှုတ် အထွတ်အထိပ်ပင်။

မိုင်မိုင် အိမ်ရောက်အောင် ဇော်ဇော်ကို လိုက်ပို့သည်။

“အိမ်ပေါ်တက်ဦးလေ မိုင်”

“အင်း...”

မိုင်မိုင် အိမ်ထဲအထိ လိုက်လာသည်။

“ကဲ ... လူပျိုလေးကို အိမ်ထဲရောက်အောင် ပို့ပေးပြီး

ပြန်တော့မယ်”

“မထိုင်တော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

မိုင်မိုင်က ခေါင်းလေးခါပြသည်။ ပြုံးကာ မျက်နှာလေး မှော့ပေးသည်။

“အို...မိုင် အချစ်ကလေးရယ်”

“တာတာ”

မိုင်မိုင် ပြန်သွားတော့ ဇော်ဇော်တစ်ယောက်တည်း ပီတိတွေ တစ်လှေကြီးနှင့် ကျန်ခဲ့ရသည်။ အချိန်တိုင်း မိုင်မိုင်က သူ့ကို လွှမ်းမိုးနေလေပြီ။ မိုင်မိုင်နှင့် သူ့ရှေ့ရေး ဘယ်လိုဖြစ်မှာပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးကြည့်မိသည်မှာ အမော၊ ဪ...သူလည်းလေ လောကီသား ပေမို့ အချစ်သံသရာ ဝဲဂယက်မှာ နစ်မြုပ်နေမိပြီဖြစ်ပါ၏။

အခန်း(၁၀)

ချိန်းဆိုထားသော အချစ်နေ့လေးတစ်နေ့။ နေရာ... ချစ်သူတို့ကို ဝှက်ထားတတ်သော အင်းယားကန်စောင်း။

“ဇော်”

“မိုင်မိုင် ဘာပြောမလို့လဲ”

“မိုင်မိုင်ကို ဘယ်လောက်ချစ်”

“မပြောနိုင်လောက်အောင် ချစ်ပါတယ် မိုင်မိုင်ရယ်”

“တကယ်”

မိုင်မိုင်က မယုံသလို မချီမချည် မျက်နှာထားလေးလုပ်ပြီး...သည်။ ဇော်ဇော်မှာ အသည်းတွေ ယားသွား၏။

“မိုင်ကလေး ကျွန်တော့်ကိုရော ချစ်ရဲ့လား”

“အရမ်းကြီးကို ချစ်ပေါ့...မယုံဘူးလား”

“မိုင်မိုင် ကျွန်တော်လေ အိပ်မက်လို ဖြစ်နေတယ် သိလား”

“အို...ဘာလို့လဲ ဇော်ရဲ့”

“ကျွန်တော်နဲ့ မိုင်မိုင်အခြေအနေက မိုးနဲ့မြေလို ကွာပါတယ်
ဒါနဲ့...မိုင်မိုင် ဘာလို့ ချစ်တာလဲဟင်”

“ဇော်ဇော်ကလဲကွာ...အချစ်မှာ မျက်စိမရှိတဲ့၊ မကြားဖူးဘူး
လားလို့”

“မိုင်မိုင်နဲ့ ကျွန်တော်အကြောင်းသာ မိုင်မိုင်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်
အသိုင်းအဝိုင်းက သိသွားရင် ဘာပြောကြမလဲ မသိဘူးနော်”

“ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ပေါင်၊ ဇော်သာ မိုင်မိုင်ကို ချစ်ရင်
မိုင်လေ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

မိုင်မိုင်အပြောလေးကြောင့် ဇော်ဇော် ကျေနပ်ရသည်။
ဂျပ်ဆင်တွင် နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်နေရာမှ မိုင်မိုင်ထလိုက်သည်။

“ကဲ...ဆရာကြီး၊ ထ သွားရအောင်”

“ဘယ်လဲ မိုင်မိုင်”

“ကားလျှောက်စီးမယ်လေ”

မိုင်မိုင်လက် နုနုလေးကို ဆွဲကာ ဇော်ဇော် ထလိုက်သည်။

“ဒီအချိန် ဘတ်(စ်)ကားတွေက သိပ်ကြပ်တာ မိုင်မိုင်နဲ့

အလကား အပင်ပန်းခံလို့ဗျာ၊ ကားယူလာရင် ပြီးရော”

“တမင်ကို ဇော်နဲ့ ဘတ်(စ်)ကား စီးချင်လို့ ကားယူ

မလာတာ သိပြီလား၊ ကြပ်ပစေ...စီးရအောင်နော်”

ဘွဲ့နှင့်သဘင်နောက်ပေါက်မှ ဝင်ပြီး ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်သို့

မြတ်လျှောက်ကြသည်။ လှည်းတန်းမှ နေ၍ (၈)ကားကို တိုးဝှေ့တက်
ခဲ့ကြသည်။ မိုင်မိုင်မှာ ဇော်ဇော်လက်မောင်းကို ခိုတွယ်ရင်းမှ ပြီးလို့
မပျက်လို့။

မိုင်မိုင်သည် အနက်ရောင် ဇာပေါက်ကြီးများဖြင့် ချုပ်ထား
သော အင်္ကျီကို လက်ဘစ်လုံးသာသာကြီးဖြင့် ပန်းတွင် သိုင်းချည်ထား
ပြီး အောက်ခံလက်ကိုင်၊မပါသော အသားရောင်ကြီးပျောက်ဘော်လီ
ဘို ဝတ်ထားသည်။ ဇာပေါက်ကြီးများမှ ဝင်း၍ ထွက်နေသော
ခံပါဝင်းဝင်း အသားလေးများမှာ မြစ်ရေထဲတိုင်း ရင်ဖိုစရာ၊ လုံချည်ကျ
တော့ မြောင်အနက်ပေါ်တွင် နှင်းဆီပွင့်ဖြူဖြူကြီးများမှာ ထဘီ
ဘစ်ထည်လုံး ပြည့်နေသည်။ လော့ကက်၊ လက်စွပ်၊ နားကပ်၊
အားလုံး စိန်ရောင် လက်နေ၏။

ကြိုးရှည်ရှည်နှင့် ဆယ်စွယ်ရောင်အိတ်ကို လွယ်ထားပြီး
ဆင်စွယ်ရောင်ဒေါက်ချွန် ကြိုးသိုင်းပိနပ်မြင့်မြင့်ကြီး ဝတ်ထားသည့်
မိုင်မိုင်ကို လူတိုင်း ဝေးရသည်။ ဝတ်လည်း ဝတ်တတ်၊ ဝတ်လည်း
ဘတ်နိုင်း၊ လှလည်း လှသည့်မိန်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။ မိုင်မိုင်နှင့်တွေ့
တိုင်း လိုက်ဖက်သော အဝတ်အစားကောင်းများ၊ အဖိုးတန် လက်ဝတ်
ရတနာများကို လိုက်ဖက်စွာ ဝတ်ထားတတ်သည်ကို ဇော်ဇော်
သတိထားမိသည်။

မိုင်မိုင်ကတော့ သာလိကာ အရှုံးပေးရအောင် အမေးအမြန်း
ဆူပြီး ဇော်ဇော်ကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသည်။

“ဇော်...ကျော်လားဟင်”

“ပျော်တာပေါ့”

“မိုင်လည်း ပျော်တယ်၊ အမြဲတမ်း ဇော်လက်မောင်းကြီးကို ခိုပြီး ဇော်နဲ့အတူတူ လိုက်နေမယ်နော်”

“နောက်မှ ဘတ်(စ်)ကားစီးရတဲ့ဒုက္ခ မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ဟုတ်တယ်... မိုင်လေ အရင်တုန်းက ဘယ်တော့မှ ဘတ်(စ်)ကားမစီးဘူး၊ ခု ဇော်နဲ့ကျမှ စီးတာ၊ ဇော်ကို ချစ်တော့လည်း ဘတ်(စ်)ကားစီးတတ်အောင် ကျင့်ထားရမှာပေါ့ ဇော်ရဲ့”

“မကြောက်ဘူးလား”

“ဇော်အနားမှာရှိရင် မကြောက်ပေါင်”

မိုင်မိုင်က ခေါင်းကလေးကိုငဲ့၊ ကိုယ်လေးကိုနွဲ့ကာ ခပ်ယိုင့်ယိုင့်လေး ကနွဲ့ကလျ ပြောလိုက်သည်။

“မိုင်ရယ်...အဲဒီလို အပျော်လေးတွေကြောင့် ကျွန်တော် ရှူးနေအောင် ချစ်ရတာပေါ့ဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟိုမှာ သူများတွေ ကြားကုန်ပြီ မရှက်ဘူးလား...ဟား...ဟား”

မိုင်မိုင် သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“ဟော...ဟိုမှာ နေရာလွတ်ပြီ၊ ထိုင်လိုက်”

“ဟင့်အင်း...မထိုင်ချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ မိုင်မိုင်၊ ခုမှ ဟံသာဝတီပဲ ရောက်သေးတာ အဝေးကြီး စီးရဦးမယ်”

“ဝေး...ဝေး...ဇော်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူတူ ထိုင်ရမှ ထိုင်

မယ်၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ ခွဲမထိုင်ချင်ဘူး”

မိုင်မိုင်၏ စကားကြောင့် နေရာလွတ်ဘေးမှ မိုင်မိုင် ထိုင်လေးဟု ထိုင်ရင်း စောင့်ကြည့်နေသော အဘိုးကြီး၏ နှုတ်ခမ်းဓမ္မများ လှုပ်ခါသွားသည်။

မိုင်မိုင် တခင်ခင်ရယ်ပြီး တကယ်မထိုင်။ ဇော်ဇော်မှာ မိုင်မိုင် အချွဲအတာလေးများကြားတွင် မရုန်းနိုင်အောင် မိနေသည်။

သိမ်ကြီးဈေးတွင် ဆင်းကာ ပါရမီအအေးဆိုင်တွင် ဟလာဒါ သောက်ကြသည်။

“ဇော်...မိုင်နဲ့ချစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်”

“ဒီနေ့ဆိုရင် ခြောက်လတိတိ ပြည့်ပြီလေ”

“ဟယ်...ဇော်က မှတ်မိသားပဲ”

“မိုင်မိုင်ရယ်...ကျွန်တော် မိုင်မိုင်ကို ချစ်တာလေ တင့်ခုံးသားပြီး လေးလေးနက်နက် ချစ်တာပါ၊ ကျွန်တော့်အတွက် မိုင်မိုင်ဟာ ပထမဦးဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူပါ”

“ဟာ...ဟ...သူပဲ အပြောကောင်း”

“အပြောကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ။ မိုင်မိုင်ကသာ ချစ်လွယ်မုန်းလွယ်၊ မေ့လွယ်ပျောက်လွယ် ခြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မိုင်မိုင်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ချည်ရွယ်တယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့...ဘာလို့ ညာရမှာလဲ၊ ညာစရာကိစ္စလည်း

မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကျွန်တော် ခုကတည်းက ပိုက်ဆံစုထားတယ်။ ဘွဲ့ရရင် အလုပ်တစ်ခုကို ကြိုးစားပြီး ရှာမယ်။ အလုပ်ရရင် လက်ထပ်မယ်။ မိုင်မိုင်ကို အခုလောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံမထားနိုင်ရင်တောင် သူများနဲ့ယှဉ်ရင် မနိမ့်ကျအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားမယ်”

“ဇော်ရယ်...မောင်ရယ်။ ဂိမ်းကိန်းတွေတောင် ချလိုပါလား။ ဒီလောက်ကြီးလည်း စိတ်ပူပြီး အပင်ပန်းခရာမလိုပါဘူးကွယ်။ မိုင်မိုင်မှာ ဒယ်ဒီတို့ပေးထားတဲ့ငွေတွေ ဝိုပိတယ်။ ပစ္စည်းတွေလည်း ရှိတယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ မိုင်မိုင်။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုရင် အစစအရာရာမှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားမှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ မိုင်မိုင်ကို ဝမ်း၊ ခါးလှအောင် မညှိုးမငယ် တင့်တင့်တယ်တယ် ပြည့်စုံအောင်ထားဖို့က မောင့်တာဝန်ပဲ။ မိုင်မိုင်ဖေဖေပစ္စည်းတွေ ဘာမှ မလိုပါဘူး။ မိုင်မိုင်တာဝန်က အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းဖို့နဲ့ မောင့်ကို သွေမပျက်တဲ့သစ္စာနဲ့ချစ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ် မိုင်ရယ်”

“အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းဖို့ အချက်အပြုတ်တတ်ဖို့ကတော့ တဖြည်းဖြည်းသင်မှာပေါ့။ မောင့်ကိုတော့ ချစ်ပါဘူး”

“မရဘူး...ချစ်ကို ချစ်ရမယ်”

“မချစ်ရင်ရော”

“မချစ်ရင် အနမ်းတစ်ထောင် ဒဏ်ခတ်မယ်”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း ဒီလို ဒဏ်ခတ်တာတော့ ကြောက်ပါတာပေါ့နော်”

မိုင်မိုင်က ကိုယ်လေးလှုပ်ခါသွားပြီး ရယ်သည်။ တူညီသော

အချစ်သာလျှင် ပျော်ရွှင်မှုအားလုံး၏ သရဖူပင် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့နှစ်ယောက်ရင်ထဲတွင် အချစ်များသာ ရှိသည်။ အပျော်များသာ နှိပ်သည်။ မိုင်မိုင်မှာ မိမိအပေါ်တွင်ထားသည့် ချစ်သူ၏ မေတ္တာ၊ စောနာ၊ အချစ်များကြောင့် ကျေနပ်၍မဆုံးနိုင်အောင်ပင်။

“မိုင်မိုင်အတွက် မောင် ပေးစရာရှိတယ်”

“ဘာအတွက်”

“ချစ်သက်တမ်း ခြောက်လပြည့်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေ” ဇော်ဇော်က အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ တစ်ရှူးပေါ့ပန်းရောင်လေးနှင့် အထပ်ထပ် ခြစ်ပတ်ထားသည်ကို ဖြည့်ပြီး ဝှမ်းစလေးများကို ဖယ်လိုက်တော့ ဆလက်လက်ထနေသော အသည်းပုံ ကျောက်နီရင်ထိုးလေး။ အသည်း၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ကျောက်ဖြူဖြူ (Z) ဇက်အတွဲရာ ရေးထားသည်။

“ရော...မိုင်မိုင်အတွက်၊ ကြိုက်ရဲ့လားဟင်၊ ရိုးရိုးကျောက်နီ ဆုပ်ထားတာပဲ မိုင်မိုင်ဝတ်နေကျ ပစ္စည်းတွေလောက်တော့ တန်ဖိုးမရှိဘူးပေါ့”

“ဇော်ရယ်...သတိတရပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ အသည်း လှပါတယ်။ မိုင်မိုင်ကြိုက်လည်း သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှိပ်ဆံတွေကုန်အောင် ဘာလို့အဲလို ပေးရတာလဲကွယ်”

“မောင်စုထားတဲ့ပိုက်ဆံထဲက ဝယ်ပေးတာပါ။ တစ်ခုခု အမှတ်တရ ပေးချင်တယ်လေ။ မောင့်အချစ်က မိုင်မိုင်အပေါ်မှာ ကျောက်

နီလေးလို့ခေါ်ရင်ပိုပြီး ကျောက်ဖြူလေးလို့ဖြူစင်တယ်ဆိုတာ ယုံပါ မိုင်မိုင်”

“ယုံပါတယ် မောင်ရယ်၊ သိပ်ယုံတာပေါ့”

“အဲဒါလေးကို ရင်ထိုးလေးလို့ရော၊ လော့ကက်လို့ပါ သုံးလုံး အောင် လုပ်ထားတယ်”

“မိုင်မိုင် မချွတ်တမ်း လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားပါ့မယ်၊ ကဲ... မောင့်ကိုလည်း မိုင်မိုင် လက်ဆောင်ပေးရဦးမယ်”

“ဟာ...မလိုချင်ပါဘူးမိုင်ရာ၊ နေပါစေ”

“ဟင်းနော်...ကိုယ့်စေတနာကို တန်ဖိုးထားတတ်ရင် သူများ စေတနာကိုလည်း တန်ဖိုး ထားတတ်ရတယ်နော်...ရော”

မိုင်မိုင်က နက်ပြာရောင် ဘူးလေးတစ်ဘူးပေးသည်။ အတွင်း တွင် စိန်ကတ္တီပါအနက်လေးခံကာ နာရီတစ်လုံး။

“ဇော်နာရီက အရမ်းဟောင်းနေပြီ၊ အဲဒီနာရီ လဲပတ်”

နာရီလေးမှာ အနက်ခဲစတီးအိမ်စတီးကြိုးနှင့် နေ့စွဲရော ရက်စွဲပါ ပါသည်။ ညကြည့်နိုင်ရန် အဏုမြူလည်းပါသည့် ပြားပြားနှင့် ကြိုးကြိုးဖြစ်သည်။

“ပတ်ကြည့်စမ်းပါဇော်ရဲ့၊ ဇော်နဲ့ အရမ်းလိုက်မှာပဲ၊ ကဲပါ... လက်ပေး၊ မိုင်မိုင် ပတ်ပေးမယ်”

မိုင်မိုင် လက်သွက်သွက်နှင့်ပတ်ပေးသလို ပါးစပ်မှလည် ရှင်းပြသည်။

“ဒီမှာတွေ့လား ဇော်...နားကျပ်ကလေးတွေ၊ ဒီနာရီက မိနစ်၊ စက္ကန့်၊ နာရီပြဂဏန်းလေး ပေါ်ရုံတင်မကဘူး၊ ရေဒီယိုလည်း

နားထောင်လို့ရတယ်၊ မောင်ပျင်းရင် ရေဒီယို နားထောင်နိုင်တာပေါ့၊ ကြိုက်ရဲ့လားဟင်”

“ကြိုက်တော့ကြိုက်ပါတယ်၊ မိုင်မိုင် ဘယ်လောက်ပေးဝယ် တာလဲ...ဈေးကြီးမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ ဇော်ပတ်ရမယ်နော်၊ မပတ်ရင် မောင့်ကို မခေါ်ဘူး၊ ဒီနာရီအဟောင်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မိုင်ရာ၊ ဒီအဟောင်းက အကောင်းကြီးရှိပါသေး ထယ်”

“ဒါဆို သိမ်းထားလိုက်”

ဇော်ဇော် မပြင်းရဲ၊ မိုင်မိုင်စကားကို နားထောင်ရသည်။ ဘာဖြစ်လို့ရယ်မသိ။ မိုင်မိုင်အမိန့်ကိုသာ သူ အမြဲ နာခံသွားမိသည်။

“ဒီနာရီက အသစ်ပေါ်တာထင်တယ်နော်”

“အင်း...ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေ နိုင်ငံခြားက ယူလာတာ၊ မိုင်မိုင် အတင်းဝယ်ထားလိုက်တာ၊ ဇော်နဲ့သိပ်လိုက်တာပဲကွာ”

ဇော်ဇော်မှာ မိမိအပေါ်တွင် ထားသည့် သည်မိန်းကလေး၏

သံယောဇဉ်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အစက ထင်ခဲ့သည်မှာ မိမိကို အရုပ်ကလေးတစ်ရှုပ်လို ဆော့ကစားသွားမည်။ အပျင်းပြေ ဆဘောထားမည်။ မိုင်မိုင်တို့အဖို့ အချစ်ဆိုသည် အလေးအနက် ဆဘောထားတတ်သည်မဟုတ်။ ခုတော့ သည်မိန်းကလေးကို

ဇော်ဇော် ယုံမိပြီ။ ယုံသည်မှ အကြွင်းမဲ့။

“ဪ...ဇော် အိမ်နဲ့တိုကလေး ပဲနားကိုပစ်ကနစ်(ပျော်ပွဲစား)

သွားမလိုတဲ့ မိုင်ကို ခေါ်ထားတယ်။ ဇော် လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

“ဘယ်သူတွေနဲ့ သွားမှာလဲ မိုင်”

“အများကြီးပဲ၊ သန္တာ၊ အိမ်မွန်တို့ညီအစ်မတွေ၊ ပြီးတော့ သူတို့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ပေါ့”

“စားဖို့ သောက်ဖို့ကျတော့ရော”

“ဒါတွေ ဇော်မပူပါနဲ့၊ မိုင် အားလုံး စီစဉ်ခဲ့မယ်”

“မိုင်ကိုယ်တိုင်ချက်ပြီး ယူလာမှာလား”

“အင်း...မိုင်မှ မချက်တတ်တာကွာ...သိရဲ့သားနဲ့”

မိုင်မိုင်ရှက်လျက် မျက်နှာကို ငုံ့ကာ တိုးတိုးလေးပြောသည်။

“ချက်တတ်အောင် လုပ်မှပေါ့ မိုင်၊ မောင်က မိုင်ကိုယ်တိုင်

ချက်တာကို စားချင်တာ”

“ဒါဆို မိုင် သင်ထားမယ်နော်၊ တတ်ရင် မောင့်ကို ကောင်း

ကောင်းလေး ချက်ကျွေးမယ်”

ဇော်ဇော် သိပ်ဝမ်းသာကြည်နူးသွားမိ၏။

ဇော်ဇော် မိုင်မိုင်လက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ထား

သလို မျက်နှာနုနုလှလှလေးကိုလည်း မြတ်နိုးစွာ ကြည့်မိသည်။

မိုင်မိုင်မျက်လုံးလေးထဲတွင် မေတ္တာရောင်ခြည်များ ကွန်မြူးလျက်

သည်။ ဇော်ဇော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားကာ အသာဆီ

မိုင်မိုင်လက်ကလေးကို နမ်းလိုက်သည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ မိုင်ရယ်”

“ဒါပဲနော်...အထတ်ခံပြီးတော့ ပိုက်ဆံတွေလည်း သိပ်ရမယ်

နဲ့ နယ်က မောင့်မိဘတွေဆီလည်း ငွေပို့ရသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း...အရင်ကတော့ ပို့ရတယ်၊ အခုတော့ ပို့စရာ

မလိုတော့ဘူးလေ၊ မောင့်မှာ မိဘတွေမှ မရှိတော့ဘဲ”

“အို...”

“မောင် ကိုးတန်းတုန်းက ဖေဖေဆုံးတယ်၊ ဆယ်တန်း

အောင်တော့ ရန်ကုန်တက်လာပြီး ကျောင်းတက်၊ အလုပ်တစ်ဖက်

ဆုပ်ပြီး အမေ့ဆီကို ပိုက်ဆံပို့ရတာပေါ့၊ တတိယနှစ်ရောက်တော့

အဖေဆုံးပြန်ရော၊ မောင်ဟာ တစ်ဦးတည်းသောသားပါ၊ ညီအစ်ကို

မောင်နှမ မရှိတဲ့မောင်ဟာ ခုတော့ တစ်ယောက်တည်းပေါ့ မိုင်ရယ်”

ဇော်ဇော်သည် ပြောရင်း ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော မိဘနှစ်

ယောက်ကို သတိရကာ မျက်ရည်ဝဲလာမိသည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့ မောင်၊ မိုင်လည်း ရှိပါသေးတယ်၊

မောင်ကိုလေ အစ်ကိုလိုလည်း အားကိုးတယ်၊ မောင်လေးလိုလည်း

ချစ်တယ်၊ ရင်ကဖြစ်ပွားတဲ့ သားလိုလည်း မြတ်နိုးပြီး အကြင်နာပိုရပါ

ဆယ်ကွယ်”

တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာ နှမ်းပါးသော ချစ်သူကို မိုင်မိုင်

ကြင်နာသံဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်သည်။ အချစ်တွင်

အကြင်နာဆင့်ကာ ဇော်ဇော်အပေါ် အသနားပိုရပြန်သည်။

ဇော်ဇော်မှာ ကျေနပ်၍ မဆုံး၊ ကြည်နူး၍ မဆုံးနိုင်အောင်

ပြောရသည်။

ပြောရည်ချက်၊ တို့စရာအစုံနှင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပင်။ ဇော်ဇော်မှာ
တို့အသိုင်းအဝန်းမဟုတ်သည်မို့ စိမ်းနေသော်လည်း အရိပ်တကြည့်
ကြည့်ဖော်ရွေစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံသော မိုင်မိုင်ကြောင့် တော်ပေသေး
သည်။

“ပါဆယ်လ်ဂိန်း ကစားမယ်ဟေ့”

အားလုံး ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကက်ဆက်မှ သီချင်းသံက
ဦးမြင့်ခဲ့လေး ထွက်လာသည်။ ကိုင်ဇာအသံ။

“မြင်းကောင်း ခွာလိပ်...ပန်းကောင်း အညွန့်ချိုး...ကုသိုလ်
ဆံအရေးနိမ့်လောက်အောင်...ဖြစ်မှဖြစ်စမ်း...မဖြစ်မှ မဖြစ်ဘူး...
ဘေးမလာခင် ပြေးတွေ့မယ့်ကောင်...ရှင်ရဲရင် အသေထား...
ယောက်ျားမာန် သေမှ လျှော့မယ့်ခွဲ...”

“မင်းလည်း ယောက်ျား...ငါလည်း ယောက်ျား...စွမ်းမယ်
ဆင် လုပ်ကြည့်လိုက်လေ...လက်သီးဆုပ်မလား... လက်ဝါး
ဖြန့်မလား... ကြိုက်တာကို ရွေးစမ်းကိုယ့်လူ...ရှင်ရဲရင် အသေ
ထား...ယောက်ျားမာန် သေမှ လျှော့မယ့်ခွဲ”

ပါဆယ်လ်ထုပ်လေးမှာ သီချင်းစသည်နှင့် တစ်ယောက်
ဆက်မှ တစ်ယောက် ပြောင်းသွားသည်။ ချောက်ခနဲ ခလုတ်နှိပ်သံနှင့်
အတူ တစ်ဝိုင်းတစ်စနှင့် သီချင်း ရပ်သွားတော့ အထုပ်(ပါဆယ်)
လေး ကိုင်ထားသူက အိမ်နဲ့။

“ဟေး...အိမ်နဲ့၊ ဖြေ...ဖြေ ဘာလုပ်ရမယ်တဲ့လဲ”

အိမ်နဲ့ ပါဆယ်ထုပ်လေးကို ဖြေပြီး ရေးထားသည့် စာကို

အခန်း(၁၁)

ဆန်းဒေ။
တနင်္ဂနွေနေ့။

မိုင်မိုင်တို့အားလုံး အိမ်နဲ့အိမ်တွင် ဆုံကြသည်။ နံနက်
ငါးနာရီခွဲတွင် အိမ်နဲ့အိမ် မရလွင်၏ အပေါင်းအသင်းဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်
ဆရာ မိုးဟိန်း၏ ဒတ်ဆန်းကားနှစ်စီးဖြင့် ပဲခူးသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဒတ်ဆန်းနှစ်စီး လူအပြည့်။

နောက်ကြပြောင်ကြနှင့် တစ်လမ်းလုံး ပျော်စရာပင်။ ဘုရား
တချို့ပူးပြီးသောအခါ ကလျာဏီသီမိတွင် စခန်းချကြပြီး ကိုယ့်ထုပ်ရနံ
ကိုယ် ထမင်းစားကြသည်။ ထမင်းနှင့် ဟင်းကို ရန်ကုန်ကတည်းက
လူအားလုံးအတွက် အပြီးချက်ယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြက်သားဟင်း
ငါးသလောက်ပေါင်း၊ မဲဇလီဟင်းချို၊ ဘဲဥကြော်၊ ဂရုတ်သီးကြော်

ဖတ်ကာ မျက်နှာလေး ရဲသွားသည်။

ပါဆယ်လ်ဂီနီးခေါင်းဆောင် မိုးဟိန်းက ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်ပြသည်။

“မိမိချစ်သူနှင့် တွဲလျှောက်ပြပါ”

“ဝါး...”

အိမ်မွန်ကို အတင်းဆွဲထူကြသည်။ အိမ်မွန်မှာ မရှောင်သာသည့် အဆုံး တစ်ဝိုင်းလုံးကို မျက်စိကစားကာ လူတစ်ယောက်ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဇော်ဇော် မျက်လုံးပြူးသွားသည် ကမ်းနေသည့် အိမ်မွန်လက် ကို ဆွဲလိုက်ရမလား။ ခေါင်းခါပြီး ငြင်းလိုက်ရမလား။ ခေါင်းခါလိုက် လျှင် အိမ်မွန်မှာ မိန်းကလေးမို့ ရှက်ရှာပေမည်။ ဇော်ဇော် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

အိမ်မွန်လက်ကို ဆွဲကာ ဝိုင်းတစ်ပတ် လျှောက်ရသည်။ အားလုံးမှာ တဟေးဟေးတဟားဟားနှင့် အိမ်မွန်တော့ ဘယ်လိုပေ သည်မသိ။ ဇော်ဇော်မှာတော့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်သည်အထိ ထူထူပူပူ ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်လိုတယ်လို နေရာကို ပြန်ရောက်လာဖို့ မသိတော့။

ဇော်ဇော် မိုင်မိုင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာလေးညှိုးညှိုး အိုနေသည်။ နှုတ်ခမ်းထူရဲရဲလေးတွင် အပြုံးမရှိ။ တင်းတင်းလေး ဧတေးသည်။ ဇော်ဇော်ကိုလည်း တစ်ချက်မှ မကြည့်။ သဝန်တိုတယ် သည့် မိုင်မိုင် စိတ်ကောက်နေပါပြီ။ ဇော်ဇော် ချောချင်ပေမဲ့ အခါ

တွင် လူတွေနှင့်မို့ မသိကျိုးကျွန်ပြုနေရသည်။

ကက်ဆက်မှ သီချင်းသံတွေက ထွက်လာပြန်သည်။ ကိုယ့် လက်ထဲတွင် အထုပ်မကျန်အောင် ကမန်းကတန်း လက်ဆင့်ကမ်းကြ သည်။ ဒုတိယ မဲပေါက်သူမှ သန္တာမောင်ငယ် စိုးအောင်။

“မျောက်က ကပြပါ”

အားလုံး ဝိုင်းလက်ခုပ်တီးပေးသည်။ စိုးအောင်မှာ တကယ့် မျောက်ပုံစံနှင့် ကုန်းကုန်းကွကွ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ကသည်မို့ပွဲကျသွားကြ သည်။

တတိယ သီချင်းအဆုံးတွင် အထုပ်လက်ဝယ်ကျသူကတော့ မိုင်မိုင်။

“ဖူးစာရှင် ရွေးပါ”

မိုင်မိုင်မျက်နှာလေး ရဲသွားသည်။ ရင်ခုန်ရသူက ဇော်ဇော်။ ဇုလွင်ပန်ထားသည့် သစ်ခွပန်းခက်လေးကို တောင်းကာ မိုင်မိုင် နိုင်းလယ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကြော့ကြော့လေး ရပ်နေသူ မိုင်မိုင်ကို ဇော်ဇော် မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်မိသည်။ မိုင်မိုင် မိမိကိုပင် ချစ်သူရွေးမည်ဟု ယုံထား၏။ တကယ်လည်း ချစ်ကြသူချင်း မဟုတ်ပါ တား။ မိုင်မိုင် သစ်ခွပန်းလေးကို ကြည့်နေရာမှ ဇော်ဇော်ကို မျက်လုံးတစ်တက် စွေကြည့်ပြီး အသံကြည်ကြည်လေးနှင့် ပြောသည်။

“မိုင်မိုင်ဖူးစာရှင်ဟာ ဒီပန်းလေးကို ရတဲ့သူပါပဲရှင်”

မိုင်မိုင် ပန်းခက်လေးကို ဝိုင်းအလယ်မှရပ်၍ ခပ်မြင့်မြင့်ရောက် အောင် မြှောက်တင်လိုက်သည်။ ယောက်ျားလေးများ အလုပ်အယက်

လှကြပေမဲ့ တကယ်ရသွားသူက မိုးဟိန်း။

မိုးဟိန်းက မိုင်မိုင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

မိုင်မိုင်မျက်နှာလေးက ပြုံးလို့ရယ်လို့။ ဇော်ဇော်မှာ သူ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို လက်အေးကြီးနှင့် ညှစ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မိုင်မိုင် ဒီလို လုပ်လိမ့်မည်မထင်။ မထင်ထားတာတွေမှ ဖြစ်လာသည်။ မိုင်မိုင်ကတော့ ဘာမထိပုံစံနှင့် ဇော်ဇော်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ မကြည့်။

ရက်စက်လိုက်ပါဘိ မိုင်မိုင်ရယ်။ တစ်လှည့်ပြီးတစ်လှည့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျရာကို လုပ်ပြကြသည်။ အားလုံးပျော်ကြပါသည်။ မပျော်နိုင်သူက ဇော်ဇော်။ ချစ်သူက အရေးမစိုက်သလို မကြည့်မသာ လုပ်နေသည့်အတွက် ရင်မောနေရသည်။

မိုင်မိုင်မှတစ်ပါး တခြားလူများမှာ သူနှင့် မသိကျွမ်း။ မခင်မင်။

ပါဆယ်ဂိန်းကစားပြီးတော့ အလှဘုရင်မ ရွေးကြပြန်သည်။ သည်ပွဲသည် မိုင်မိုင်ပွဲ။ စကားဝါရောင်အင်္ကျီကို လည်ပင်းမှနေ၍ နက်တိုင်လို မွှနေအောင် တွန့်ထားသည့် အလိပ်ကြီးများသွယ်ချကာ စကားဝါရောင် အပွင့်များများပါသည့် ဖော်မိုဆာရုန်လုံချည်ဝတ်ထားသည့် မိုင်မိုင်မှာ ဥနေအောင် လှလွန်းနေသည့်အတွက် အားလုံးက ဆန္ဒတူညီစွာ အလှဘုရင်မအဖြစ် မိုင်မိုင်ကို ရွေးခဲ့ကြသည်။

အလှဘုရင်မအဖြစ် ပန်းကုံးစွပ်ပေးသူက မိုးဟိန်း။ ပြုံးလဲ့ကြည်နေသူက မိုင်မိုင်။ ချစ်သူအတွက် ရင်မောရသူမှာက ဇော်ဇော်။ အချစ်တု အပျော်တုကို မပန်တီးတတ်သော ဇော်ဇော်မှာ

ရင်နာနေရသည်။

နေ့လယ်တစ်နာရီခန့်တွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် အောင်ကြီး ခိတ်မုန့် သောက်ကြသည်။ မိုင်မိုင်မှာ စိတ်ဆိုးမည့်သာ ဆိုးသည်အထူးအသောက်ကျတော့ အိမ်မှ ယူလာသမျှ ဇော်ဇော်ကို ဂရုတစိုက် သောက်သည်။ ပါးစပ်ကတော့ စားလေ...သောက်လေ...တစ်ခွန်းမှ မပြော။ ချစ်သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် ဇော်ဇော် အားရပါးရ စားပြရသည်။ အိမ်မွန်ကလည်း ထိုးမုန့်နှင့် ပုသိမ်ဟာလဝါ လာပေးသည်။

“ကိုဇော်...စားနော်၊ အဝစား မိုင်မိုင်လည်း စားလေဟာ”

“နှင့်ချစ်သူ ကိုဇော်ကိုသာ နင်ကျွေး။ ငါ မစားချင်ဘူး။

မိတ်ဝနေပြီ”

မိုင်မိုင်က မျက်နှာရွံ့ပြီး ငေါ့တော့တော့ပြောသည်။

မိုင်မိုင်က တစ်စက်လေးမှ မတို့။ အိမ်မွန်မှာ မသိတာလား။

မိုင်မိုင်က မပြောတတ်။ ဇော်ဇော်ကို လူချင်းကပ်၍ ကျွေးနေသည်။ ဇော်ဇော်မှာသာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကြား ဗျာများနေရသည်။

ထိုစဉ် မိုးဟိန်းက ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့် ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ မိုင်မိုင်တို့စားဖို့”

အစုံပါသည်။ ဆင်းဒဝစ်၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုပ်၊ ချို(စ်)

အများကြီး။

မိုင်မိုင် ရွှန်းရွှန်းဝေသွားသည်။

“ဟာ...ဆရာ အားနာစရာ၊ ဆရာရော စားပြီးပြီလား”

“ခုမှ စားမလို့...မိုင်မိုင်လည်း စားရအောင်လာပို့တာ”
“ဒါဖြင့် ဒီမှာပဲ မိုင်မိုင်နဲ့အတူ စားလိုက်ပါလား ဆရာ”
မိုင်မိုင် စေတနာတွေ တမင်ပိုပြလိုက်သည်။ မခွံ့ကျေနပ်
တမည်သာ။ မိုးဟိန်းမှာ သွားကြီးများဖြင့် တဟဲဟဲနှင့် ဖြစ်နေသည်။
ဇော်ဇော်မှာတော့ မခံချိုမခံသာ အောင့်သက်သက်နှင့်။

ညနေ သုံးနာရီခန့်တွင် ကိုးသိန်းကိုးသန်း၊ ဟင်္သာကုန်း
ရောက်တော့ ဓာတ်ပုံတွေ အပြေးအလွှားရိုက်ကာ ထန်းရည်ကောင်
သည်မှို မြေစိုက်နေတဲ့လေးများထဲ ဝင်ကြသည်။ နေထဲသာ ဆိုရသည်။
ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပင်။

ထမင်းစားပွဲခုံမြင့်တွင် ခုံတန်းလျားရှည်များ၊ ကုလားထိုင်များ
ဖြင့် ထိုင်သောက်ကြရသည်။ ထန်းရည် အချိုအခါးနှစ်မျိုးလုံးရသည်။
အဝင်အထွက်ပေါက်တွင် ရေအိုးလေးများ စီချထား၏။

မိုင်မိုင်မှာ မိုးဟိန်းတို့နှင့်အဖွဲ့ကျနေသည်။ မိုးဟိန်းမှာ အသက်
သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်၊ ရုပ်ရည်သန်သည်။ ကျူရှင်ဆရာယီ အာဝဇ္ဇာ
ရွှင်သည်။ ဟာသနော၍ ပြောသမျှကို သဘောကျနေသူက မိုင်မိုင်

ဇော်ဇော်မှာတော့ တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်နှင့်
အိမ်နံ့လာစကားပြောတော့လည်း ပြန်ပြောရသည်။ ရယ်မောရသည်။
သို့သော် သူ့မျက်စိများက မိုင်မိုင်ထံမှ မခွာ။ မိုးဟိန်းနှင့်အတူ
ထန်းရည်တဲထဲ ဝင်သွားသည်ကိုမြင်တော့ သက်ပြင်းမောကို လူဆီ
အောင် ရှိုက်ရ၏။ ကားပေါ်ပြန်ရောက်ကြတော့ ဇော်ဇော် မနေနိုင်
လှည့်ကြည့်သည့် ချစ်သူကို စခေါ်ရသည်။

“မိုင်မိုင်”
“ဘာလဲ”
“ဘာလို့ ထန်းရည်တွေ သွားသောက်ရတာလဲဗျာ”
“သောက်ချင်လို့သောက်တာ၊ အချို့ပဲဥစ္စာ”
“မိန်းကလေးနဲ့ထန်းရည်က တခြားစီပါ မိုင်မိုင်။ ဘယ်လိုမှ
ဆပ်စပ်ပါဘူး”

“အိုး...မိန်းကလေး ထန်းရည်မသောက်ရဘူးလို့ ဘယ်
အခါက ပြောထားလဲ”

“ပြောတော့ မပြောဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်ခြင်သင့်တာကို
ဆင်ခြင်ရမယ်လေ”

“ကျွန်မကတော့မဆင်ခြင်တတ်ဘူး၊ ဆင်ခြင်တတ်တဲ့သူကို
အေးပြော”

မိုင်မိုင်အသံက တိုးတိုးသာသာ ကျိတ်ပြောပေမယ့် ဆတ်
ဆတ်ခါနေသည်။ ဇော်ဇော်သိပါသည်။ ထန်းရည်သွားမသောက်ဘဲ
အနီးတွင် ကပ်နေသည့် အိမ်နံ့ကို စောင်းပြောခြင်းပါ။

စိတ်ကောက်နေသည့်ချစ်သူကို လူအများကြားတွင်မို့ ကျ
ညှည်အောင် ဇော်ဇော် မချော့သာ။ ဇော်ဇော်ရင်ထဲတွင် နေဆယ်စင်း
ဆက်မက ပူလောင်နေသည်။

အပြန် စစ်သင်္ချိုင်းတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပြန်သည်။ မိုင်မိုင်ကို
မိုးဟိန်းက ဂရုတစိုက် ရိုက်ပေးနေသည်။ အိမ်နံ့အတင်းဆွဲခေါ်သဖြင့်
ဇော်ဇော်မှာ အိမ်နံ့နှင့် တွဲရိုက်ရပြန်သည်။

ကားပေါ်ပြန်ရောက်တော့ မိုင်မိုင် သူ့အနားတွင် မထိုင်တော့
တမင်လိုလို အမှတ်မထင်သလိုလိုနှင့် မိုးဟိန်းဘေးတွင် သွားထိုင်
သည်။ ဇော်ဇော် သူ့အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်တော့ ဆင်းလိုက်သည်။

“သွားမယ် မိုင်မိုင်”

မိုင်မိုင်က ဝတ္တရားကျေ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အိမ်မှန်ကျတော့
တစ်မျိုး။

“တော့တာ ကိုဇော်၊ အိမ်မှန်တို့အိမ် လာလည်နော်၊ အိမ်မှန်
လည်း လာခဲ့မယ်”

လက်ပြဲကာ ထွက်သွားသည်။ အပျော်တို့သည် ဇော်ဇော်ထံ
ပါးတွင် မရှိ၊ အကြည့်စိမ်းနှင့်ကြည့်သွားသူ မိုင်မိုင်ကိုသာ တမ်းတမ်း
တတ ဖြစ်နေရသည်။

အခန်း(၁၂)

ဇော်ဇော် “ပိုင်” စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ရှေ့တွင် သုံးခေါက်လောက်
ဖြတ်လျှောက်သည်။ မိုင်မိုင်ကို မတွေ့။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို
သာ တွေ့သည်မို့ အရဲစွန့်ကာ ဆိုင်တွင်းဝင်ခဲ့သည်။

“မိုင်မိုင် မရှိဘူးလားခင်ဗျား”

“မရှိဘူး၊ ဒီနေ့ မမလေး ဒီကို မလာဘူး၊ စကော့ဈေးထဲက
ဆိုင်မှာ ရှိပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“မမလေးကို ဘယ်သူလာတယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲ”
တင်အောင် မေးသည်ကို ဇော်ဇော် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘော်လီဆိုင်ကို လိုက်သွားလိုက်မယ်”
ဇော်ဇော်သည် သူ့အမည်ကို မပြောဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

မိုင်မိုင်နှင့်မတွေ့ရသည်မှာ ပဲခူးမှ ပြန်လာကတည်းက။ ယခုဆို နှစ်ပတ်ကျော်ပြီ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း အိမ်တွင် မရှိ။ မိုင်မိုင် ယခင်ကဆိုလျှင် တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြားလောက် သူ့ဆီကို အမြဲ လာတတ်သည်။

တစ်ခါတလေ ရက်ဆက် ရောက်လာတတ်ပေမဲ့ ခုတော့ နေနိုင်လွန်းသည်။ မနေနိုင်သူက ဇော်ဇော်၊ တွေ့ချင်လွန်း၍ အရဲဖွန် ကာ ဆိုင်ကို လာခဲ့ရသည်။

“မိုင်ဆော်လီ” ဆိုင်ကို ရောက်သောအခါ ဘော်လီဝယ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းအုံ့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလွန်ရောင်းကောင်းသော ဆိုင်ပါလားဟု ဇော်ဇော် တွေးဆမိ၏။ မိန်းမတောတွင်းသို့ တိုးဝင် ရမှာ ရှက်သော်လည်း မိုင်မိုင်ကို တွေ့ချင်လွန်းသည့်မို့ စိတ်ကို တင်းကာ ဆိုင်ရှေ့ရပ်ရသည်။

“ဘာယူမလဲ အစ်ကို၊ ဘော်လီလား၊ ဘရာစီယာလား” ရှုလွှမ်း၏ အမေးကြောင့် ဇော်ဇော် မျက်နှာရဲသွားသည်။ “မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ မယူပါဘူး၊ မိုင်မိုင်နဲ့တွေ့ချင်လို့”

“ဪ...မမလေးလား၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ဈေး ပေါက် လိုက်ပို့တယ်၊ ခု ပြန်လာမှာပါ။ ခဏလေးစောင့်ပါ အစ်ကို” ဇော်ဇော် စောင့်ရပြန်သည်။ တော်သေးပါရဲ့။ ဆင့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာတော့ မိုင်မိုင်ပြန်လာသည်။ ဇော်ဇော်ကို မြင်တော့ မျက်လုံးလေး များ ပြူးကျယ်သွား၏။

“ဟင်...ဇော် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ခုနလေးတင်ပါ။ အပြင်သွားတယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ”

“ဪ...ဟို...သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့တာပါ” မိုင်မိုင် မလုံမလဲလေး ဖြေလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းကို လိုက်ပို့ ကာလို့ အမှန်ကို မပြောချင်။ ဇော်ဇော်မျက်နှာတွင် သံသယတွေ့ကို မြင်မှ စိတ်အေးသွားသည်။ ဇော်ဇော်မှာတော့ ဒါတွေမသိ။ မတွေ့ရ ကာကြာသည့် ချစ်သူမျက်နှာကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်နေသည်။

မိုင်မိုင်၏ အပြုံးလေးကို တွေ့ရသည်နှင့် ဇော်ဇော်မှာ စိတ်လှိုင်းတွေ ဝေလို့နေသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား ဇော်”
“မိုင်ရယ်...မေးရက်လိုက်တာဗျာ”
လူအများရှေ့တင်မို့ စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“ငါ အပြင်သွားဦးမယ်၊ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ မာမိ မေးရင် နှိပ်ပြန်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်”
နှစ်ယောက်အတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်သွားမလဲ ဇော်”
“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရမယ့်နေရာကိုသာ သွားပါ။ ကိုယ် မိုင်မိုင်ကို ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိတယ်”
မိုင်မိုင် လင်ဆာကားလေးကို ကန်တော်ကြီးသို့ ဦးတည်း ဆောင်းခဲ့ပြီး လူရှင်းသည့်နေရာ အရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် ရပ်လိုက် သည်။

“မိုင်မိုင်၊ မောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေသလားဟင်”

“မဆိုးပါဘူး”

“မညာပါနဲ့ မိုင်ရယ်၊ နှစ်ပတ်ကြာအောင် စိမ်းနေတဲ့လူလား...စိတ်မဆိုးတာ”

“အို...မဆိုးပါဘူးဆိုနေမှ”

မိုင်မိုင် ဇော်ဇော်ကို မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ ဇော်ဇော်က ပြီးကာ မိုင်မိုင်မျက်နှာကို မေးစေ့လေးမှကိုင်ကာ မော့ယူလိုက်သည်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကျတော့ မိုင်မိုင် မျက်လွှာချသွားသည်။

“အိမ်နဲ့နဲ့ကိုယ်ဟာ မိုင်မိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိခဲ့ကြသူတွေပဲ၊ ပဲခူးမှာတုန်းက လက်ကမ်းတာကို မောင် ငြင်းလိုက်ရင် ရှက်သွားမှာ စိုးလို့ မငြင်းခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အိမ်နဲ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မရှိဘူး။ ကိုယ်ချစ်တာ မိုင်မိုင်၊ ဒါကို သိလျက်သားနဲ့ ဘာလို့များ စိတ်ဆိုးရတာလဲဗျာ”

“ဪ လူပုံလယ်မှာ လမ်းတွဲလျှောက်၊ တတွတ်တွတ်နဲ့ ကပ်ပြီး တွတ်ထိုးနေကြတာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ရယ်နေရအောင် မိုင်မိုင်က ခေတ်သစ် ဝေဿန္တရာမကြီး မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒါကို နားလည်ထားဖို့လိုမယ်ဇော်၊ မိုင်လေ ဇော်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အရာရာကို သည်းခံမယ်၊ မိန်းမကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ မရဘူးမှတ်၊ မိုင်မိုင် အူတိုတယ်၊ ဇော်နဲ့ပတ်သက်လာရင် မိုင်မိုင်အူက တစ်ထွာတောင် မပြည့်ဘူးသိလား”

“မိုင်ရယ် မဟုတ်တာကွာ...မောင်အချစ်ကို ယုံရင် ဘာအူတိုစရာလို့လဲ မိုင်နားလည်ထားရမှာက မောင်ဘဝမှာ မိုင်မိုင်ကလွဲရင်”

ဘယ်မိန်းကလေးမှ မရှိဘူး”

“တော်ပါ ဇော်ရယ်၊ တော်တော် အပြောကောင်း”

မိုင်မိုင်မျက်ဝန်းမှ ဒေါသပိုက်က မပြေ၊ ဇော်ဇော်မှာ အချစ်လွန်သည့်ချစ်သူကို အပြစ်မမြင်နိုင်။

“မိုင်မိုင် မကြိုက်ရင် မောင် ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ စကားမပြောတော့ဘူး၊ စိတ်ဆိုးမနေနဲ့တော့နော်”

“ဟွန်း...ပြောတာပဲ၊ မိုင်မိုင်ကွယ်ရာကျရင် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေမှာ၊ တက္ကသိုလ်မှာက မိန်းမတွေပေါက်ပေါက်သန့် ချောကချောသန့်”

“ဒါဆို ကျောင်းမတက်ရဘူးလား”

“ဟတက်နဲ့”

“ဟောဗျာ...ကျောင်းမတက်ရတော့ ဘွဲ့ဘယ်လို ရမလဲ၊ ခုခေတ်က ဘွဲ့တောင် တစ်ခုမဟုတ်ဘူး၊ သုံးလေးခုရမှာ တော်ခါ တူတာဗျ”

“မလိုပါဘူး၊ ဒီဘွဲ့ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ လောကမှာ မန်းနီးမိတ် အိမ်နီးသင်း(ပိုက်ဆံသည် အရာရာတိုင်းကို ပြုလုပ်၏)ပါဇော်၊ ငွေရှိဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ၊ စာတတ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

ဇော်ဇော် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ ပညာတန်ဖိုးကို နားမလည်သော မိုင်မိုင်ကို ရင်မောစွာ ကြည့်မိသည်။

“ဒီမှာ မိုင်...ငွေဟာ အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ကြာရှည်အောင်မြင်ဖို့ ပညာဉာဏ်နဲ့ ထိန်းသိမ်းရတယ်၊ ပညာမရှိတဲ့သူရဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ ကောက်နိုး”

မီးလိုပဲ တာရှည် မခံနိုင်ဘူး”

“အို...ပညာတတ်တွေ မွဲနေတာတစ်ပုံကြီး။ ပညာမရှိတဲ့ လူပေါ်လူဖော်လုပ်နေတဲ့လူလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ပေါလွန်းလို့”

“မဟုတ်သေးဘူး မိုင်၊ ပညာတတ်မှ ဆင်ခြင်နိုင်မယ်၊ ဆင်ခြင်တတ်မှ အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားသိမယ်၊ ပညာဟာ အရေးကြီး ပါတယ်၊ ပညာရဲ့ရင့် ပွဲလယ်တင့်ဆိုတဲ့စကား ဘယ်သွားထားမလဲ၊ ပညာလည်း ရှိမယ်၊ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ဘာလို့ မအောင်မြင်ရမှာလဲ၊ အောင်မြင်ရမှာပေါ့”

“သွားစမ်းပါ...ပညာတွေတတ်ပါပြီတဲ့ အလုပ်လုပ်တော့ ဘယ်လောက်ရမှာတဲ့လဲ၊ စာရေးအလုပ်မပြောနဲ့ အရာရှိကြီးတွေရဲ့ တစ်လစာခဟာ မိုင်မိုင်တစ်ရက်သုံး မရှိဘူးဆိုတာ သိချဲ့လား”

စီးပွားရေးလောကတွင်သာ ကျင်လည်ခဲ့သည့် မိုင်မိုင်မှာ ပညာတတ်မှ လူရာဝင်သည်ကို နားမလည်။ ပညာ၏ အရေးကြီးပုံကို သူမသိ။

“ငွေကိုချည်းပဲ တန်ဖိုးမထားပါနဲ့ မိုင်၊ ငွေစကား သိပ် မပြောပါနဲ့၊ ငွေဆိုတာ မတည်မြဲတဲ့ သဘောပါ၊ မီးလောင်ပါပြီတဲ့ သူခိုးခိုးပါပြီတဲ့ ဒီငွေဟာ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာ ကတော့ သေတဲ့အထိ ကိုယ်နဲ့အတူ ရှိနေမှာပါ”

“အို...အပိုတွေပါကွာ၊ သူခိုး မခိုးအောင်၊ မီးမလောင် အောင် ဘဏ်မှာ အပ်ထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

ဇော်ဇော် စိတ်မောသွားသည်။ မိုင်မိုင်ကို ဘယ်လို နားလည်

အောင် ပြောရမှန်း မသိတော့။ မိုင်မိုင်ကတော့ ဇွတ်တရွတ်ပင်။ ပညာကို တန်ဖိုးမထား။ ငွေကိုသာ သူ့ရင်ထဲမှာ စွဲနေသည်။ ငွေသည် လူတိုင်း၏ သည်းခြေကြိုက် အစာ။ သို့သော် ငွေသည် ကောင်းကျိုးကို ပေးတတ်သလို ဆိုးကျိုးလည်း ပေးနိုင်သည်ဟု ဇော်ဇော် ယူဆသည်။ ဆွဲနောက်လိုက်ရင်း ဘဝပျက်သွားသည့် သာဓကတွေ အများကြီး။ ပညာမရှိ၍ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နည်းပါးကာ ဘဝဆုံးခဲ့သည့် ကုမ္ပဏီဆယ် သဌေးသားလို လူမျိုးတွေ အများကြီး။ ဒါကို မိုင်မိုင် သဘောမပေါက် သေးသောကြောင့် ဇော်ဇော် အားမရ။

“ကဲ...ဇော် မိုင်ကို ပညာရဲ့အရေးပါပုံတွေကို တရားချဖို့ ဧည့်စားမနေနဲ့ အပိုပဲ၊ မိုင်မှာ ပညာရှိဖို့ မလိုဘူး၊ ရွှေရှိတယ်၊ ဆွဲရှိတယ်၊ တိုက်ရှိတယ်၊ ကားရှိတယ်၊ အားလုံးရှိတယ်၊ တကယ်လို့ ပညာမတတ်လို့ မိုင်ကို အထင်သေးတယ်ဆိုရင်လည်း ဇော်သဘောပဲ”

“မိုင်ကို အထင်သေးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး မိုင်၊ ပညာတန်ဖိုးကို နားလည်ဖို့ ပြောနေတာ”

“တော်ပါတော့ ဇော်ရယ်၊ ရှစ်တန်းနှစ်ခါကျပြီးကတည်းက စာဆိုရင် စာကလေးကြော်တောင် မစားချင်တော့ဘူး”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲမိုင် မိုင်အသက် ငယ်ငယ်လေး ခို့သေးတာပဲ၊ ကျောင်းဆက်တက်ပါလား ဟင်၊ ရှစ်တန်းကို ည ကျောင်းတက်ဖြေ၊ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း ကြိုးစားလိုက်ရင် ဘွဲ့ တစ်ခု ရနိုင်ပါတယ်”

“ဟိုး...ဟိုး...ဆရာကြီး...တော်ပြီ၊ မဆက်နဲ့တော့၊

လေကုန်ရုံပဲ ရှိမယ်။ ကလေးတွေကြားထဲမှာ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေတဲ့ မိုင်က ဘယ်လိုလုပ် ကျောင်းတက်ရမှာလဲ။ ရှက်စရာကြီး။ မိုင်အတွက် စာတတ်ဖို့လည်း မလိုပါဘူးကွာ။ သူ့သာ ဒီလောက် ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ချင်တာ ကြိုးစား။ မိုင်ကိုတော့ ဆွယ် တရားဟောမနေနဲ့”

နားမဝင်သည့်မိုင်ကို ဇော်ဇော် မသက်မသာ ကြည့်လိုက်မိ သည်။ စေတနာကို နားမလည်တတ်သူကို ဘယ်လို နားချရမှန်း မသိတော့။ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်သည်ဟုပင် သဘောထားရ မလား။

“ဒါပဲနော်...ဇော်၊ ဇော် ဝါသနာပါရာကို လုပ်ပါ။ မိုင် မထားဘူး။ ကိုယ့်တာသာကိုယ်တော့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေ၊ ဘယ် မိန်းမနဲ့မှ မရောနဲ့၊ မကြည့်နဲ့၊ မဝမ်းနဲ့၊ ဒါပဲ”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ခင်ဗျာ၊ အမိနဲ့တော်မြတ်အတိုင်းပါပဲ”

ဇော်ဇော် ချစ်သူအလိုကျ ပြောလိုက်ရသည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် မိုင်မိုင် ပညာရေးကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် ပြောပြရမည်။ ကျောင်း ဆက်တက်ခိုင်းရမည်။ ဒါမှ မိုင်မိုင်ဘဝတွင် လက်ညှိုးထိုးစရာ ချို့ယွင်း ချက် မရှိအောင် ပြည့်စုံလာပေမည်။

ဇော်ဇော်က လိုက်လိုက်လျော့လျော့ပြောသည်မို့ မိုင်မိုင် မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဇော်ဇော် မိုင်မိုင်ကို ခပ်တင်းတင်းလေး ပွေ့ထားလိုက်၏။

အနမ်းပန်းလေးများ နေရာအနှံ့ ကြွေကျလာသည်။ မိုင်မိုင်

ကြာကြာတင်းမထားနိင်။ ဇော်ဇော်ကျောပြင်ကြီးကို လက်လေးနှစ်ဖက် နှင့် တင်းနေအောင် ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဇော်...မိုင်စိတ်ညစ်အောင် နောက်မလုပ်နဲ့နော်”

“အမယ်လေး...ကိုယ်စိတ်ညစ်တာက မိုင်ထက်ပိုတယ် သိလား”

“ကောင်းတယ်၊ စုံတွဲခုတ်ချင်တာကိုး”

“တော်ပါပြီ၊ စုံတွဲမခုတ်ရရင်လည်း နေပါစေတော့၊ ရှိစုမဲ့စု ညှိုးစားလေးရဲ့ စိတ်ဆိုးတော့ မခံပါရစေနဲ့”

“မောင်ရယ် သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သဝန်တိုမိတာပါ။ ဇော်လည်း

နှိုးနေရာမှာဆို သဝန်တိုမှာပဲ မဟုတ်လား”

“မောင်လေ မိုင်ကို ယုံတယ်၊ မောင့်အပေါ် သစ္စာမဖောက်

ဘူးဆိုတာသိတယ်။ ဒါကို သဝန်တိုစရာ ဘာလိုသေးလဲ ချစ်ရယ်”

ဇော်ဇော်သည် ထိုစကားကို ပြောသာပြောလိုက်မိသည်။

သဝန်တိုမိသည်မှာလည်း အမှန်။ မိုင်မိုင်၏ အချစ်ကို ယခုထိ မှီခိုချလက်ချ မရှိသေးပါ။

“ဟင်...ဇော် တကယ် သဝန်မတိုတတ်ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း...ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယုံကြည်မှု မရှိရမယ် မိုင်”

“မိုင်ကတော့ သဝန်တိုတတ်မှ ပြည့်စုံတဲ့ အချစ်လို့ ထင်

တယ်မောင်”

“ကဲ...ဒါဆိုရင် တိုးရစ်ဂိုက်ကို ချစ်မိတဲ့သူတွေ၊ လေယာဉ်

မောင်တို့ မယ်တို့နဲ့ ရည်းစားထားတဲ့လူတွေ ဘယ်လို လုပ်မလဲ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့တွဲပြီး သွားလာစားသောက်နေရမယ်၊ လေယာဉ် တစ်စင်းတည်းမှာ ခရီးသည်မပါဘဲ အချိန်မတော် နှစ်ယောက် သုံးယောက်တည်း သွားလာကြရမယ်၊ လိုက်ပြီး သဝန်တိုလို့ ဖြစ်လား။ သူ့အလုပ်တာဝန်အရ သူ့လုပ်တာပဲဟာ”

ဇော်ဇော်က အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းပြသည်။

“ဒါတော့ဒါပေါ့လေ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိဆိုတဲ့စကား ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“အလကား...မောင့်ကို သိပ်ချစ်တိုင်း အမျိုးမျိုးပိုရိပ်ကြီးတာ၊ ဒါတွေ မေ့လိုက်၊ မတွေ့ရတာကြာပြီ၊ ခွဲနေရတဲ့ အတွက်...”

ဇော်ဇော်က မိုင်မိုင်ကို အားပါးတရ တစ်ခါနှမ်းလိုက်သည်။

ဇော်ဇော်အယုအယလေးများကြားတွင် မိုင်မိုင်ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မကျေနပ်။ ဇော်ကို ဘဝင်မကျချင်။ မိမိကို သိပ်မချစ်လို့သာ သဝန်မတိုတာ ဖြစ်မည်။

ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူကို သူတစ်ပါးနှင့် ရယ်မောကြည့်သာနေလျှင် ကျေနပ်နိုင်ပါမည်တဲ့လား။ မိုင်မိုင် ကိုယ့်စိတ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ကာ မကျေနပ်ဖြစ်မိသည်။ တကယ်ချစ်လျှင် တကယ်သဝန်တိုရမည်ဟူသော တွေးဆချက်ကိုသာ စွဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

အခန်း(၁၃)

“ဟေ့ကောင် ဖိုးဇော်၊ ငါ အကျိုးသွားရွေးမလို့ကွာ...လိုက်ခဲမ်းပါ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“အလံပြဘုရားလမ်းက ရန်ကုန်လောင်ထရီမှာ၊ ဖော့ရှင်အဖြူ ဝါသွားတာကို ဆေးပြန်ဆိုးခိုင်းထားတာကွ”

“သွားလေ”

နှစ်ယောက်အတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ခင်မောင်ရွှေ အကျိုးရွေးနေစဉ် ဂျပန်လုပ် ကားဖြူဖြူလေးတစ်စင်း သမ္မတဟိုတယ်ရှေ့သို့ တွေ့ဝင်သွားသည်။ အမှတ်တမဲ့ ဇော်ဇော်အကြည့်များက ကားဖြူဆေးဆီ ရောက်သွားသည်။

မိုင်မိုင်။ သူ့ချစ်ရသည် မိုင်မိုင်။

ကျူရှင်ဆရာ မိုးဟိန်းနှင့် အတူယှဉ်တွဲလျက်။ ဇော်ဇော်ကို သူတို့မမြင်ကြဘဲ နှစ်ယောက်တွဲကာ ဟိုတယ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ မိုးဟိန်းကို ဘာပြောသည်မသိ။ မိုင်မိုင်က မျက်စောင်းဝင့်က နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး မိုးဟိန်းလက်မောင်းကို ထုသည်။ မျက်နှာလေးက ကြည်လို့ရယ်လို့။

ဇော်ဇော် သေသေချာချာကို အစအဆုံးလိုက်ကြည့်မိသည်။ ခြောက်...မိုင်ရယ် ကိုယ့်ကိုတော့ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မရောရတူးတဲ့ မိုင်ကျတော့ ကြည်လို့ရယ်လို့နော်။

“မင်းကောင်မလေး မဟုတ်လား မိုးဇော်”

“အေး...”

“အဲဒီကောင်ကို မင်းသိလား”

“ပဲခူးသွားတုန်းက သိခဲ့တာ၊ ကျူရှင်ဆရာကွာ၊ ကျောက်ကုန်း မှာတော့ နာမည်ကြီးတယ်ပြောတာပဲ”

“မင်းကောင်မလေးနဲ့က ဘယ်လိုလဲ”

“မိုင်မိုင်က မိတ်ဆွေပေါတယ်ကွ၊ ဆိုရယ်ကျတယ်လေ ပဲခူးမှာ ခင်လာတဲ့သူမို့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်ပြီးတွဲတာ ဖြစ်မှာပေါ့” တကယ်တော့ မိုင်မိုင်အပေါ် ထားရှိသော ဇော်ဇော်၏ ရင်ထဲမှ သံသယများ ပြည့်လျှံလာသည်မှာ အမှန်။ သို့သော် သူ့ရည်းစား မိုင်မိုင်ကို သူများ အထင်မသေးစေလို။

“သိပ်တော့ လျှော့တွက်မထားနဲ့ပေါ့ကွာ”

“မင်းစကားက ဘာစကားလဲကွ”

ဇော်ဇော် တုန်လှုပ်စွာ မေးလိုက်သည်။ ကားမှတ်တိုင်အနီးရှိ ကွမ်းယာဆိုင်မှ ခင်မောင်ရွှေ စီးကရက်တစ်လိပ်ဝယ်ကာ မီးညှိဖွာ နှိုက်နေသည်။

“မင်းကို ငါ သတိပေးတာ၊ မင်းကောင်မလေးရဲ့ အသိုင်း အသိုင်းမျိုးမှာ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အချစ်ဟာ တန်ဖိုးမဲ့ အရာတစ်ခုပဲ။ မေတ္တာတွေ၊ အကြင်နာတွေ၊ သစ္စာတွေဆိုတာ လျှာ ဖျားက ဖြစ်လာတာ။ ဒါကို မင်းက ယုံနေရင် ခံစားသွားရလိမ့်မယ် နို့ဇော်”

“မိုင်က ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာကွ”

ဇော်ဇော် ကကကကွယ်ကွယ်လေး ပြောလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ နှင့်တင့်တင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်သူမဆို အသစ်အဆန်းလေးတစ်ခုရရင် သူ့ခိုးရွှေရ ထပြုလုပ်ချင်ကြတာပဲ။ ဟောင်းလည်း ဟောင်းရော ချောင်ထိုးထား လိုက်ရော”

“မင်းစကားက မိုင်မို့အပေါ် အထင်လွဲနေသလိုပဲ ခင်မောင် ရွှေရာ”

“အထင်လွဲသင့်ရင် လွဲမယ် ဟေ့ကောင်၊ အမြင်တော့ မလွဲဘူး။ ငါ အလျင်တစ်ပတ်ကလည်း မင်းကောင်မလေးနဲ့ ကျူရှင် ဆရာကို အင်းလျားမှာ တစ်ခေါက်တွေ့တယ်၊ အင်းလျားကန်ဟိုတယ် က ထွက်လာတာ တစ်ခေါက်တွေ့တယ်၊ နှစ်ခေါက်ရှိပြီ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

သံသယတောအလယ်မှာ သူ မောသွားပုံရ၏။

ဇော်ဇော် မယုံကြည်စွာ ခင်မောင်ရွှေကို ကြည့်မိသည်။ ခင်မောင်ရွှေမျက်နှာက လိမ်ညာပြောနေခြင်း မဟုတ်မှန်း သိသာသည်။ ဘူတာကြီးပေါ်မှ ဖြတ်ကာ ၃၅ လမ်းအတွင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်အထိ ဇော်ဇော် နှုတ်ဆိတ်နေသလို ခင်မောင်ရွှေကလည်း ဘာမှ မပြော။ အခန်းရောက်တော့ ဇော်ဇော် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မင်း ငေါင်နေပြီလား ဖိုးဇော်”

“ဧည့်စားနေတာပါ...တွေးတောနေတာပါ။ မင်းပြောတဲ့ ကောင်းအပေါ်မှာ အလေးအနက် ထားလိုက်မိတဲ့ သဘောပါ သူငယ်ချင်း”

“မေးကြည့်ဦးပေါ့ကွာ၊ သူ ဘာပြောမလဲ နားထောင်လိုက်ပါဦး။ ဒါပေမဲ့ မင်းမျက်စိနဲ့ နားကိုတော့ ဖွင့်ထားဖို့ လိုပြီထင်တယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့အမှောင်နဲ့ အသိတရားကို ဘယ်တော့မှ ဖုံးမထားနဲ့”

“သူတို့ ရိုးသားကြမှာပါကွာ၊ ခုခေတ်ကြီးက ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမတွေသွားတိုင်း မရိုးမသား မဟုတ်ကြပါဘူး”

“ရိုးသားပါစေလို့လည်း ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်။ အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဆိုးဆုံးကို ကိုယ်က ကြိုတွေးထားရင် တကယ်လက်ခံလာရတဲ့အချိန်ကျတော့ သက်သာတာပေါ့လေ”

ဇော်ဇော် မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ အာရုံထဲတွင် မိုင်မိုင်နှင့် မိုးဟိန်းမျက်နှာကို မြင်ယောင်နေ၏။ ပဲခူးပျော်ပွဲစားထွက်စဉ်က မိုင်မိုင်နှင့် မိုးဟိန်းတို့အကြောင်း ပြန်မြင်ယောင်နေ၏။

သို့လောသို့လော အတွေးသံသယများက ဝင်လာပြန်သည်။ မဟုတ်တန်ကောင်းပါဘူးလေ။ မိုင်မိုင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ။ မဟုတ်တဲ့အတွေးမျိုး ငါ မတွေးသင့်ပါဘူး။

သည်လို အချစ်လွမ်းသော ရင်အေးဖွယ် အတွေးလေးကလည်း အားပြိုင်၍ နေရာလှကြသည်။

ဇော်ဇော် အတွေးတွေကို ဖျောက်ကြည့်သည်။ မရ။ ချစ်ရင် ငိုရတတ်တယ်တဲ့။ တကယ်ပင် ငိုရတော့မည်လား။ ဇော်ဇော် တွေးလိုက်မိသည်။

အခန်း(၁၄)

“ဇော် ဘာဖြစ်လို့ ငေါင်နေတာလဲဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှ မဖြစ်ရင် ဘာလို့ မျက်နှာကြီးက ညှိနေတာလဲလို့

မိုင်မိုင်က ဇော်ဇော်ပခုံးကို နွဲ့နွဲ့ကလေးပိုရင်း မေးသည်။
ဇော်ဇော်၏ ရင်ထဲတွင် မိုင်မိုင်ကို ကျူရှင်ဆရာ မိုးဟိန်းနှင့်ကိစ္စ
သင့်မမေးသင့် ချင့်ချိန်ဆနေမိသည်။ မေးပြီးမှ ယောက်ျားမပီမသ
ဒီလောက် သဘောနုရသလားလို့ မိုင်မိုင် အထင်သေးသွားလျှင်
အခက်။

“ဇော်...ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေတာလဲ၊ မိုင်မိုင်တွေ့ရတာ မပျော်
ဘူးလား”

“ပျော်ပါတယ် မိုင်ရယ်”

“ပျော်တဲ့လူက ဒီလို လဒ်ကြီးလှည်းနင်းခံထားရတဲ့ ပုံစံလို
မြိုင်ဘူး ပေါင်တော်”

မိုင်မိုင်က ပြီးရယ်လျှက် ပြောင်ရွတ်ရွတ် ပြောနေသော်လည်း
ဇော်ဇော် မရယ်နိုင်။ ရယ်လည်းလှ၊ ငိုလည်းလှသည့် မိုင်မိုင်ကိုသာ
စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အစတုန်းကတော့ မိုင်မိုင်ကို ဘာတွေ ဘယ်လိုမေးလိုက်
သည်။ ဘာတွေပြောမည် စိတ်ကူးထားပေမဲ့ ဒီနေ့အစောကြီး မိုင်မိုင်
အိမ်ရောက်လာပြန်တော့လည်း ဇော်ဇော်မှာ မေးရခက်နေပြန်သည်။

“မိုင် ဘယ်အချိန် ပြန်မှာလဲဟင်”

“နှင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စားဖို့သောက်ဖို့ စီစဉ်ရအောင် မေးတာပါ”

“ညနေမှ ပြန်မယ်လေ၊ သန္တာတို့အိမ် သွားမယ်၊ ပြန်ချိန်
နောက်ကျရင် စိတ်မပူနဲ့လို့ အိမ်ကို ပြောခဲ့တယ်”

“ဒါဆို ကိုယ် စားဖို့တစ်ခုခု သွားဝယ်လိုက်မယ်၊ မိုင်
ဘာစားချင်လဲ ပြောလေ”

“ဇော်မျက်နှာမြင်တာနဲ့ စားတောင် မစားချင်တော့ဘူးကွယ်၊
သွားပြီ”

“ကျွန်တော့်ကို ညာနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကြည့်...ဇော်ဟာလေ မိုင်ကို ခုထိ မယုံသေးဘူးလားလို့”

“ယုံချင်ပါတယ် မိုင်ရယ်၊ သိပ်ကို ယုံချင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟွန်း...ပြောပုံကြီးကိုက...”

မိုင်မိုင်က ဇော်ဇော်၏ လက်မောင်းကြီးကို မနာအောင် ထုသည်။ ဇော်ဇော်မျက်စိထဲတွင် မိုးဟိန်းကို ထုနေသည့် မိုင်မိုင်ပုံကို ပြန်မြင်လာ၏။

“ဒီလိုလုပ် ဇော်ရာ အိမ်မှာပဲ အပျော် ချက်စားကြရအောင် နော်”

“မိုင်မိုင် ချက်တတ်ပြီလား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ တတ်နေပြီ။ အိမ်က ထမင်းချက် ဒေါ်နုကြီးဆိုမှာ သင်ဘားတာ၊ မာမိကတောင် ပြောနေသေးတယ်... ယောက်ျားယူတော့မလို့ ထမင်းချက် သင်နေရတာလားတဲ့”

“အဲဒီတော့ မိုင် ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဟတ်ပါဘူးလို့ ညာလိုက်တာပေါ့။ တော်ကြာ ဘာညာကိစ္စတွေ ထပ်မေးမှာစိုးလို့”

ဇော်ဇော် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ မိမိနှင့် မိုင်မိုင်အခြေအနေက ကွာခြားလွန်းသည်။ မိုင်မိုင် ဘယ်လောက်ချမ်းသာမှန်း မသိပေမဲ့ တော်တော်ချမ်းသာသည်ကိုတော့ မှန်း၍ရသည်။

မိမိမှာက ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်။ မိမိနှင့် မိုင်မိုင်ကို သူ့မိဘများက သဘောတူနိုင်ကြပါမည်လား။ ရှေ့ရေးကို တွေးလျှင် ရင်မောစရာချည်းသာ။

“ကဲ...ဇော် ဈေးသွားခဲ့ ရရာသာ ဝယ်လာ မိုင် ထမင်းအိုး တည်ထားမယ်”

ဇော်ဇော် ဆန်နှင့်ထမင်းအိုးကိုပြကာ ဈေးသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

မိုင်မိုင်ကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး စားစေချင်သည်မို့ ကြက်ကို ခေါင်းတွေ ခြထောက်တွေ မယူဘဲ ရင်ပုံသားချည်း ဝယ်သည်။

ဗူးညွန့်၊ ကြက်ဥတို့လည်း ဝယ်သည်။ သရက်သီးစိမ်းတွေ ဆွဲပြန်တော့ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား တို့စားချင်ရှာမှာပဲဆိုပြီး ဝယ်ရပြန်သည်။

“မိုင်မိုင်ရေ”

“လာပြီ ဇော်ရေ...လာပြီ”

မိုင်မိုင် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကာ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ဟောဗျာ...ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လာ...မှန်လာကြည့်”

ဇော်ဇော် မိုင်မိုင်ကို မှန်ရှေ့ဆွဲခေါ်လာသည်။ မှန်ထဲတွင် သည်းတွေ ပေနေသည့် မိုင်မိုင်မျက်နှာလေးကို မြင်နေရသည်။

“ဟာ...ဇော် မကောင်းဘူးကွာ”

မိုင်မိုင် ရှက်စနိုးနှင့် အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

“ဘာတွေ လုပ်ပြီးပြီလဲ”

“ထမင်းအိုးတည်ပြီးပြီ ငရုတ်သီးလည်း ထောင်းထားတယ်”

ဇော်ဇော် ထမင်းအိုးဖွင့်ကြည့်တော့ ကော့ညွတ်လို့ မိုင်မိုင်က ပါလာသည်များကို ထုတ်နေသည်။

“ကိုယ် ကြက်ကိုင်းပေးမယ် မိုင်”

“နေစမ်းပါ ဇော်ရယ်၊ မိုင် ဘယ်လောက် လုပ်တတ်တယ်

ကြားချင်လို့...အသာထိုင်ကြည့်”

“မိုင်တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေမှာပေါ့၊ ကိုယ်လည်း ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်”

“ဒါဆို ပူးညွန့်ခြေ...ဟင်းချိုလေးချက်ရအောင်”

တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ဆက်တည်သည်မို့ ခဏလေးနှင့် ထမင်း စားရန် အသင့်ဖြစ်သွားသည်။

ကြက်သားဆီပြန်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ပူးညွန့်ဟင်းချို၊ ငံပြာရည် ချက်၊ သရက်သီးစိမ်းတို့စရာ။ မိုင်မိုင် လုပ်သွားသည်မှာ အားလုံး သပ်ရပ်ပြီး တကယ် ဝါရင့်အိမ်ထောင်ရှင်မကြီးပမာ။

“ထမင်းစားကြစို့နော်...ဇော်”

“အင်း...ဟင်းနဲ့မွှေးလွန်းတာနဲ့ ဝိုက်ဆာနေတာ ကြာလှပြီ”

မိုင်မိုင် အပြီးလဲ့လဲ့နှင့် မျက်စောင်းထိုးရင်း နှစ်ယောက်အထူ ထမင်းပွဲပြင်ကာ စားကြသည်။ မိုင်မိုင်လက်ရာ ကောင်းလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။ လျှာတွင် စွဲသွားသည်။ စားပြီးတော့ သိမ်းဆည်းကာ ဇော်ဇော် အိမ်ရှေ့တွင် နံရံကိုမှီပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ အိမ်မှာ ရှိသည့် ငှက်ပျောသီးကိုပင် အချို့အဖြစ် မိုင်မိုင်က ယူလာပေးသည်။ ဇော်ဇော် က မိုင်မိုင်လက်လေးကို ဆွဲကာ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်စေသည်။

“မိုင်မိုင်လက်ရာ တကယ်ကောင်းတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ဝိုက်ထဲမှာ ငှက်ပျောသီးစားစရာ နေရာတောင် မကျန်တော့ဘူး”

“အံ့မယ်...မြှောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ဇော်ရာ”

“တကယ်ပြောတာ မိုင်ရ၊ မိုင် ဟင်းချက်၊ ထမင်းချက် တောင် ဒီလောက် ပြန်ပြန်တတ်ရင် ကျောင်းသားတက် ဆယ်တန်း”

နှင်းနှင်းပေါက် အောင်မယ်”

“အို...ထမင်းချက်တာနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်တာ ဘာဆိုင်လို့ ထုန်း”

“ဆိုင်တာပေါ့မိုင်၊ ထမင်းဟင်းချက်တာ လွယ်တာမှ မဟုတ် တာ၊ အပေါ့အငန် အချဉ်အစပ်မျှတအောင် အချိန်အဆနဲ့ ထည့်ရ တယ်၊ ဒီကြားထဲ ခံတွင်းတွေအောင် ဒီဟင်းစပ်လေးချက်မှ အရည် သောက်လေးကျတော့ ဒါလေးဆိုပြီး ဦးနှောက်သုံးရတာပဲ၊ ဒီဟင်းစပ်နဲ့ ဆီရောလေး လိုက်ဖက်အောင် စဉ်းစားဝယ်ရတာပဲ မဟုတ်လား”

မိုင်မိုင် ဇော်ဇော်ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရှာ ဆည်း။ ဇော်ဇော်ကလည်း မိုင်မိုင် စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိသဖြင့် ပညာရေးဘက်တွင် စိတ်ပါလာအောင် ဆွယ်တရားဟောသည်။ ဇော်ဇော်စေတနာက မိုင်မိုင်ကို ပညာရှာရမည့် ပထမအရွယ်တွင် ပညာရှာရင်းဖြင့်သာ အကျိုးရှိစွာ ကျင်လည်စေချင်သည်။

“ဒါလည်း ပညာတစ်ခုပဲ၊ ဒီပညာကိုတောင် မိုင်မိုင် လွယ် လွယ်တတ်ရင် ကျောင်းပညာလည်း ဘာအပန်းကြီးတာမှတ်လို့ဗျာ၊ မိုင်မိုင်အသက် ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ ကျူရှင်တက်ပြီး ကိုးတန်းကို အပြင်ကနေ ဖြေပါလားဟင်”

“ဘယ်ကျူရှင် တက်ရမလဲ”

“ဆရာမိုးဟိန်းကျူရှင်တက်ပေါ့”

မိုင်မိုင်ကလည်း အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်ခြင်းပါ။ ဇော်ဇော် ကလည်း အမှတ်တမဲ့မှ တကယ့်အမှတ်တမဲ့၊ သို့သော် ဒီအမှတ်တမဲ့

၁၄၀ နင်းနင်းအေး(မန္တလေး)

ကပင် မိုင်မိုင်ရင်ကို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။

မိုင်မိုင်သည် သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်ခနဲ မဖြစ်သွားစေရန် မရမက ထိန်းထားလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ဇော်ဇော်မျက်လုံးများအတွင်း ရှိ အဖြေကို ရှာကြည့်မိသည်။ ဇော်ဇော်ကလည်း စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်ကြည့်နေသည်မို့ မိုင်မိုင် မျက်လွှာချလိုက်၏။

“မိုင်မိုင်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ဟိန်းနဲ့မိုင်မိုင် ပဲခူးက ပြန်လာတဲ့နောက်ပိုင်း တွေ့ကြ သေးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း...မတွေ့မိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇော်”

မိုင်မိုင် ဇော်ဇော်စိတ်ကို စမ်းလိုသဖြင့် တမင်ညာပြောလိုက် သည်။ အမှန်က ဆရာကိုမိုးဟိန်းနှင့်သူ အိမ်မွန်အစ်မ စုလွင်ကို မန္တလေးသွားစဉ် လေယာဉ်ကွင်းလိုက်ပို့ပြီး အပြန်ကားပျက်နေသဖြင့် ဆရာကားနှင့် ပြန်လာခဲ့စဉ် ဆရာကိုမိုးဟိန်းက အင်းလျားလိပ်တွင် တစ်ခုခု ကျွေးချင်သည်ဆိုပြီး ခေါ်စဉ်ကတစ်ခါ။ လဆန်းရက်ငွေ့ခွေ ချိန်ဆိုပြီး အိမ်မွန်၊ သန္တာနှင့် မိမိ ဆရာကို အင်းလျားကန်စောင်းတွင် ဗူးသီးကြော် လိုက်ကျွေးခိုင်းစဉ်ကတစ်ခါ။ မာမိုအသိတစ်ယောက် မိုးကုတ်မှလာပြီး သမ္မတဟိုတယ်တွင် တည်းနေသဖြင့် သွားတွေ့ခိုင်း ရာ ဆရာကလည်း အိမ်လာသည်နှင့်ကြုံ၍ လိုက်ပို့ပေးစဉ်ကတစ်ခါ။ သုံးကြိမ်တိတိ တွေ့ခဲ့ကြသည်။

ဒီသတင်းကို ဇော် ကြားမည်မှာ မလွဲ။ ဒါကြောင့်သာ

မိမိကို မေးခြင်းဖြစ်မည်။ မိမိက မတွေ့ပါဟုပြောလျှင် ဇော် ဘာပြောမည်နည်း။

“ကိုယ်ကြားတာတော့ မိုင်မိုင်တို့နှစ်ယောက်ကို အင်းလျား ကန်စောင်းမှာ တစ်ခါ၊ အင်းလျားလိပ်မှာတစ်ခါ တွေ့တယ်တဲ့။ နယ်လည်း သမ္မတဟိုတယ်ထဲ ဝင်သွားတာ တွေ့တယ်”

“ဟင်...ဇော် လူမှားတာ ဖြစ်မှာပါကွယ်”

မိုင်မိုင် ညာနေမှန်း ဇော် သိပါသည်။ သူ ယုံကြည်ရ သောက မိုင်မိုင် မရိုးသားပါလား။ ညာတတ်နေပြီပဲ။ ဒီအတွေးက ဇော်ဇော်အရှိက်ကို လက်သီးပြင်းပြင်းနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလိုပင်။

“ဇော်...မိုင်ကို မယုံဘူးလားဟင်”

“ယုံချင်ပါတယ်လို့ ပြောထားသားပဲမိုင်”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဇော်၊ ဇော်အသံက သံသယနော မှန်း မိုင် သိပါတယ်”

“ကိုယ်မညာချင်ပါဘူး မိုင်၊ ကိုယ်မိုင်ကို ယုံချင်တာ အမှန်ပဲ။ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ မြင်တာကို မိုင်က ငြင်းနေတော့...”

“ဪ...ဟော်...မိုင်ကို မယုံချင်တော့ဘူး ဆိုပါတော့၊ ကြောင့် မိုင်ရောက်ခါစက မျက်နှာညှိုးနေတာကိုး...၊ ကဲ...ဇော်က ချက်ဘူးလား၊ သဝန်တိုတယ်လား”

“သဝန်တိုတယ်ဆိုတာ သဘောနုတဲ့ လူတွေရဲ့ အလုပ်ပါ။ သဝန်တိုလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး မိုင်”

ဇော်ဇော်စကားများကို နားထောင်ရင်း ဟစ်လိုသာ ဝိုလိုက်

ချင်သည်။ အမှန်က ဇော်ကို သူနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ပျာပျာသထ
ဖြစ်စေချင်သည်။ သဝန်တိုစေချင်သည်။ ငါ့ချစ်သူနားကပ်ရင် ဓားကြည့်
ထားဆိုသည့် လူစားမျိုး ဖြစ်စေချင်သည်။ ခုတော့ ဇော်က သဝန်
မတိုပါတဲ့ ကောင်းရေး။ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ မိုင်မိုင် ရွဲ့နဲ့
လာသည်။

“သဝန်မတိုရင် ခုတာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလို့ မိုင်ကို စေ
န မေးနေတာလဲ ဇော်”

“မိုင်တို့ ခိုးခိုးသားသား သွားကြတာဆိုရင် ကိုယ် သဝန်
စရာမလိုပါဘူး၊ မိုင်၊ တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ
တကယ်ခိုးသားပါ။ ကိုယ် မိုင်ကို ဘယ်လောက်အလေးအနက်ထား
ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ မိုင်အသိဆုံးပါ”

မိုင်မိုင် မယုံပါ။ ဒါလား အချစ်။ အလကား အပေါ်
အချစ်တွေ။ ဒီလိုပဲ မိုင်ထင်သည်။ အချစ်ရဲ့အတိုင်းအတာကို မိုင်
တိုင်းသည့်ပေတံက တစ်မျိုး။ ဇော်ဇော်က တစ်မျိုး။

“ဦးတော့ မိုင်ကို ဆင်ခြင်စေချင်တာက ယောက်ျားလေး
ပါးစပ်က ပြောလာတဲ့စကားတိုင်းကို လွယ်လွယ် မယုံပါနဲ့မိုင်၊ ယုံတာ
တဲ့ မိန်းကလေးအတွက် အန္တရာယ်များတတ်ပါတယ်၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်နဲ့ သွားလာတဲ့အချိန်မှာ ဣန္ဒြေကို ထိန်းပါကွယ်၊ အချစ်
အမြင်မှာ သို့လောသို့လောအမြင်မျိုး အမြင်မခံချင်ပါနဲ့”

“အို...မိုင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ
သိသားပဲ”

“စိုက်သင့်တဲ့နေရာမှာ စိုက်ရမယ်၊ ကိုယ် အနေအထိုင်
တတ်လို့ မဟုတ်တာအထင်ခံရရင် ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်”

မိုင်မိုင်က မျက်နှာလေးကို မဲ့ပစ်လိုက်သည်။

မျက်လုံးများကမူ ဇော်ဇော်ကို တစ်ချက်မှ မကြည့်၊ ကြမ်းပြင်
နဲ့ ပြီး လက်သည်းလေးနှင့် ခြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ...ဇော်က မိုင်အသွားအလာ အနေအထိုင်ကို ချုပ်
သိနေတာလား”

“ဟင့်အင်း...မချုပ်ချယ်ပါဘူး၊ လမ်းဖြောင့်အောင် ညွှန်ပြ
တဲ့ သဘောပါ”

“မိုင်တို့ကတော့ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်
ထောင်ပဲ ကြားဖူးတယ်”

“မိန်းမချေးပျက်တဲ့စကားကို လက်ခံကျင့်သုံးရင် အပေါ်စား
ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် မိုင်၊ ကိုယ်ကတော့
မိုင်ကို ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

ဇော်ဇော်သည် ရင်ထဲတွင်ရှိသည့်အတိုင်း ပြောချလိုက်မိ
သို့ သူ တကယ် မိုင်မိုင်ကို ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲ
ဖြစ်စေချင်သည်။ မိုင်မိုင်တွင် အလှ၊ ဓန၊ အခြေအချ် အသိုင်း
အဝိုင်းပေါများပြည့်စုံပေမဲ့ ပညာပါရမီတော့ နည်းရှာသည်။

ဆယ်တန်းအောင်ရန်အတွက် ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်းမည်ဟု
ဇော်ဇော် စိတ်ကူးထားသည်။ ဒါတွေကို မိုင်မိုင် နားလည်စေချင်စမ်း

မိုင်မိုင်ကတော့ ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ပြန်တော့မယ်ဇော်”

“ဟင်...ချက်ချင်းကြီးပါလား။ ညနေမှ ပြန်မယ်ဆို”

“ဆရာကိုမိုးဟိန်းနဲ့ ချိန်းထားတာ ခုမှ သတိရလို့”

မိုင်မိုင် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ပြောပစ်လိုက်သည်။ ဇော်ဇော် တွေသွားသည်။ မိုင်မိုင်ကတော့ ကော့ကြော့အောင် ထွက်သွားသည်။ ကားပေါ်ရောက်သည်အထိ ဇော်ဇော်တံတစ်ချက် လှည့်မကြည့်။

ကိုယ်ပြောတဲ့စကားတွေကို နားခါးသွားသလား ချစ်ရယ် ဒီစကားတွေဟာ မင်းကောင်းဖို့ပြောရတာဆိုတာ တစ်နေ့တော့ မင်းသိလာမှာပါ။

အခန်း(၁၅)

မိုင်မိုင်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ခပ်ဝူဝူလေး နေမိသည်။

“ဟဲ့...မိမိုင်၊ မငြိမ်စဖူး ငြိမ်လှချည်လား။ ကဲ...ပြောစမ်း စကော့ဈေးကို လိုက်မလား။ အိမ်မှာပဲ နေမလား။”

“အိမ်မှာပဲ နေမယ် ဟမီ”

“ကျားသားမိုးကြိုး အမြဲတမ်းလမ်းထွက်ချင်နေတဲ့သူက ဘယ်ခါ ထူးထူးခြားခြားပါလား။ ကဲ...ဒါဖြင့်လည်း ဟမီ သွားမယ်၊ နှင်းရင်လည်း ထမင်းစားသောက်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့ပေါ့”

“အင်း”

မိုင်မိုင် မပြောချင်ပြောချင်နှင့် အင်းဟု ပြောကာ ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

မာမိထွက်သွားသည်။

ဒယ်ဒီကတော့ ဒီနေ့အစောကြီးကတည်းက နယ်မှ ရွှေဝယ် မယ့်သူလာမည်ဆိုပြီး ရွှေဘုံသာလမ်း ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

အမိပွယ်မဲ့စွာ စားပွဲပေါ်မှ ရုပ်ပြစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူ ကြည့်လိုက်သည်။

ယခုတလော ရုပ်ပြစာအုပ်တွေကလည်း ဖတ်မကောင်း နာမည်လေး ကြီးလာပြီဆိုသည်နှင့် တစ်လတစ်အုပ် တစ်လနှစ်အုပ် ထွက်နေကြသည်။ စာတ်လမ်းတွေကလည်း သိပ်မကောင်းတော့ ဘယ်လိုများ ဒီလောက်မြန်မြန် ပန်းချီဆွဲနိုင်ကြပါလိမ့်။ အုပ်စုနှင့်ဆွဲ ကြသည်ဟု သဲ့သဲ့တော့ကြားဖူးသည်။ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ တစ်ယောက် တည်းတော့ သည်လောက်မြန်မြန် မဆွဲနိုင်ပါ။

ရုပ်ပြသာမဟုတ် ဝတ္ထုတွေကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ပါ။ နာမည်မရခင်သာ ဖတ်ကောင်းသည်။ နာမည်လေးနည်းနည်းရ သည်နှင့် အရမ်းထွက်နေကြသည်။

ဖတ်မကောင်းသဖြင့် ရုပ်ပြစာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဇော်ဇော်၏ ပုံလွှာက ချက်ချင်း သူမ၏ အမြင်အာရုံထဲ ဝင်လာသည်။ မိုင်မိုင် ဇော်ဇော်ကို မကျေနပ်။

သည်လောက် မိန်းကလေးအဖြစ်သည်းနေတာကိုပင် သူမ မလှုပ်မယှက်။ သိပ်အေးလွန်းသည်။

သည်လောက်တောင် အေးလှတဲ့ရေခဲတုံး အပူလုံးဖြစ်အောင် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ပြဦးမှ။

'အကြံရပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ ဆရာမိုးဟိန်းနဲ့ ငါ တွဲပြလိုက်ရင် ရေခဲတုံး ဆွေ့ဆွေ့ခွန်မှာ သေချာတယ်'

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဇော်ဇော်က သူမကို အာရုံစိုက်နေစေ ချင်သည်။ ချက်ချင်းပင် အကြံအစည်ကို အကောင်အထည် ဖော် လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လေးများကို ကောက်လှည့်သည်။ တစ်ဘက်မှ ဆရာမိုးဟိန်း၏ အသံကို ကြားရသည်။

"ဟဲလို...မိုးဟိန်းစကား ပြောနေပါတယ်"

"မိုင်မိုင်ပါဆရာ"

"ကဲ...ဆို"

"မိုင် တက္ကသိုလ်ထဲ လျှောက်လည်ချင်လို့ လိုက်ပို့ပေး လော့"

"ရတယ်လေ၊ ဘယ်တော့လဲ"

"အခု"

"ဟောဗျာ...ကိုယ် အခု ကလင်စင်ဝင်နေတာ ဒီလိုလုပ်လေး အတန်းက ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာရင် ပြီးမှာပါ။ အဲဒီတော့ နာရီ ထက်အတွင်း ကိုယ်လာခေါ်မယ်...ဟုတ်ပြီလား"

"အိုကေ...မိုင် စောင့်နေမယ်နော်"

မိုင်မိုင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို သွားလျှင် ဇော်နှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့လျှင်တွေ့၊ ဒါမှ မဟုတ် မိုင်မိုင် ဆစ်ယောက် ဒီကို ဘဲတစ်ပွေနှင့် လာသွားသည်ဆိုသည့်သတင်းကို ထော့ ဇော် ကြားမှာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် မိုင်မိုင် ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ်

ပြုံးနေသည်။

မိုင်မိုင်သည် ထွေထွေထူးထူး အလှပြင်မနေတော့။ ကရင်းပတ်လေးမျက်နှာဖို့ နက်ပြာရောင် ဂျင်းရှပ်လေးနှင့် တက်ထရက်ရှန် လုံချည်လေးပဲဝတ်ကာ မိုးဟိန်းနှင့်လိုက်ခဲ့သည်။

“ကဲ...ဘယ်နေရာ သွားချင်တာလဲ၊ အင်းလျားလား၊ ဂျပ်ဆင်လား၊ ကွန်ဘိုလား၊ အာရ်စီလား၊ ပြော”

“ဟင့်အင်း...ဝိဇ္ဇာခန်းမနားမှာ ကားရပ်ပြီး ယမ်းဘီလူးဆိုင်မှာ အအေးသောက်မယ်”

ဇော်ဇော်ရိုမည်ထင်သည့်နေရာကို မှန်းပြောလိုက်သည်။ ထင်သည့် အတိုင်းပါပဲ။ အီကိုကင်တင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် အတူထိုင်နေသည်။ မိုင်မိုင်တို့ကို အံ့အံ့သြသြကြည့်ရှာသည်။

တကယ်ရင်ဆိုင်ရတော့လည်း မိုင်မိုင် သတ္တိမရှိ။ ဇော်ဇော် စိတ်ဆိုးသွားမှာ ကြောက်နေသည်။

“လာလေမိုင်”

ဆရာခေါ်မှသာ ယောင်ယောင်မှားမှားနှင့် နောက်မှ လိုက်မိသည်။ ဇော်ဇော်ကိုတော့ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။ ယမ်းဘီလူးဆိုင်တွင် ထိုင်နေသည့်အထိ မိုင်မိုင် ရင်ခုန်ဆဲ။

မိုင်မိုင် မသိမသာ နောက်တက်သို့ မျက်စိကစားလိုက်သည်။ ဇော် နေရာက ထနေပြီ။ ဟော...ဒီဘက်ကို လျှောက်လာနေပါလား။ ဇော်ဇော်က ရှေ့တည့်တည့်တွင် လာရပ်သည်မို့ မိုင်မိုင်မော့ကြည့်ရ

သည်။ နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးနေသည့် မျက်နှာချောချောကို မြင်ရ၏။ အပေခဲ သူ့မျက်စိထဲတွင် ငိုတော့မလို ညှိနှိုင်းနေသည့် အရိပ်အချို့ကို တွေ့နေရသည်။

“ဆရာနဲ့မိုင်မိုင် ကျောင်းလာလည်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ဇော်၊ ဇော်ရော ကလပ်စ်မရှိဘူးလား ဟင်”

“ရှိတယ်...အခုတစ်ချိန် အားတယ်လေ၊ နောက်ပိုင်း နှစ်ချိန်

ဆက်”

“ဪ...”

မိုင်မိုင် ဒါပဲ ပြောနိုင်သည်။ ဒါတောင် အသံမတုန်အောင် သတိထားပြောရသည်။ ဇော်ဆီမှ စကားများကိုသာ မျှော်လင့်နေမိသည်။

အတန်းမတက်တော့ဘူး။ မိုင်မိုင်နဲ့စကားပြောချင်တယ်။ အလိုက်ခဲ့ပါလို့ ပြောလေမလား။ ဒီလိုသာဆိုရင်တော့ မိုင်မိုင် ချက်ချင်းပင် ထလိုက်သွားမည်။

“အအေးသောက်ဦးလေကွာ မောင်ဇော်”

“သောက်ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ခုပဲ လက်ဖက်ရည် သောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ဆရာတို့ကိုမြင်လို့ လာနှုတ်ဆက်တာ”

“ဪ...မိုင်က မလျှောက်လည်ချင်တယ်လို့ ပူဆာတာနဲ့ ဘာနပ်အောင် ခေါ်လာတာ၊ နို့မို့ စိတ်ကောက်ဦးမှာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဘာရတာ မလွယ်ဘူး”

မိုင်မိုင် မကျေနပ်ပါ။ မိုးဟိန်းစကားက မိမိနှင့်သူ့ကို ဘာလိုလို

၁၅၀ နင်းနင်းအေး(မန္တလေး)

အခြေအနေမျိုး ညွှန်းနေသည်။ ဇော်ဇော်မျက်နှာ ပျက်သွားမှန်
မိုင်မိုင် သိလိုက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်ပြင်သည်။ ပျောက်
ကွယ်တော့မည့် အပြုံးများကို ပြန်ဖော်သည်။

“ဟတ်ကဲ့ဆရာ...ကျွန်တော် အတန်းချိန်နီးနေလို့ သွားလိုက်
ပါဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး၊ သွားပါဦးမယ်နော်...မိုင်မိုင်”

မိုင်မိုင် ဇော်ဇော်ကျောပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်
တစ်ခုတော့ ကျေနပ်ပါသည်။ သူ ကြည့်သွားသည့်အကြည့်များ
ညှို့၊ မှိုင်းလွန်း၏။

သူ့ရင်ထဲတွင် မကျေနပ်မှန်း သိသာသည်။ မနက်ဖြန်
ဒါမှမဟုတ် သန်ဘက်ခါလောက်ကျရင်တော့ ဇော်ရင်ဖွင့်သံကို ကြား
ပါတော့မည်။

သည်စကားလေးများသည် မိုင်မိုင်အတွက် ပျားရည်ထက်
ပိုချိုမှာ အမှန်။ သည်တော့မှ ဇော်ကို ရွံ့တာပါဆိုပြီး ချောဦးထင်
ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲနော်။

“မိုင်မိုင် သောက်လေ၊ ပြီးရင် ကျောင်းတစ်ပတ်ပတ်
အင်းလျားသွားမယ်”

“ဟင့်အင်း...မိုင်မိုင် အိမ်ပြန်ချင်ပြီ”

“ဟောဗျာ...စောစောကတော့ ကျောင်းထဲမှာ လျှောက်
လည်ချင်တယ်ဆို”

“ခု...မလည်ချင်တော့ဘူး၊ ပြန်တော့မယ်”

အခန်း(၁၆)

ဇော်ဇော် ရင်ဖွင့်မတတ် ခံစားနေရသည်။ မိုင်မိုင်ကို အသည်း
တွေ ပေါက်ထွက်သွားတော့မလောက် ချစ်ခဲ့မိသည်။ တန်ဖိုးထား
မြတ်နိုးခဲ့မိသည်။ မိမိ တနင့်တပိုးချစ်ခဲ့သည့် မိုင်မိုင်က ခုတော့
ထပါးသူနှင့် ကြည့်ခြုံနေပြီ။ မိမိရှိရာအရပ်သို့ပင် ထပါးသူနှင့်တွဲပြီး
သွားလာနေသည်။

ပူဆာလို့တဲ့၊ စိတ်ကောက်မှာ စိုးလို့တဲ့။ ဆရာ မိုးဟိန်း၏
စကားက ဇော်ဇော်အသည်းကို ဆွနေသည်။ နားထဲတွင် အက်ဆစ်
ရည် လောင်းချသလို ခံရခက်စွာ ပြန်လည်ကြားယောင် နေမိသည်။

ဇော်ဇော်သည် စာအုပ်ကို ရှေ့တွင်ဖွင့်ကာ ချထားပေမဲ့
စာတစ်လုံးမှ မမြင်။ မိုင်မိုင်နှင့်မိုးဟိန်းမျက်နှာကိုသာ မြင်နေသည်။
ချိုသာသော စကားလေးများ ပြောတတ်လွန်းသည့် မိုင်မိုင်၊

ချိုမြိန်သော အနမ်းလေးများနှင့် ယုယခဲသည့် မိုင်မိုင်၊ အထိအတွေ့ များဖြင့် သာယာခဲကြသည့် အဖြစ်များ။ ဒါတွေကို မိုင်မိုင် မေ့သွားနိုင် ထင်သည်။

မိမိကတော့ အမြတ်တန်းတန်ဖိုးထားခဲ့ပါသည်။ ရှေ့ရေးကို တွေးပြီး စုလိုက်ရသည့်ပိုက်ဆံ။ ကွမ်းတစ်ယာ၊ စီးကရက်တစ်လိင် မစားခဲ့၊ မသောက်ခဲ့။

မိုင်မိုင် မျက်နှာမငယ်အောင် ဘယ်လိုထားမယ်၊ ဘာတွေ လုပ်ပေးမယ်၊ ယဉ်လိုက်ရသည့် စိတ်ကူး၊ ခုတော့ တသက်လုံးအပိုင် တကြည့်ကြည့်နှင့် မွေးလာသည့်ကြက် တစ်ချက်တည်းနှင့် မိုင်မိုင်က ရိုက်သတ်ခဲ့ပြီ။

'ဘာလုပ်ရမလဲ...ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ'

ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကြောင့် ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲကျယ်လောင်စွာ ထွက်သွားသည်။

ဆရာမိုးဟိန်းကိုပဲ မိုင်မိုင်နှင့် သူ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီး နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်ရမည်လား။ သည်လိုလည်း မလုပ်ချင် မိုင်မိုင်က ရှိသေးသည်။ တကယ်လို့ ဆရာကို မိုင်မိုင်က တန်းတန်နှင့် ချစ်နေပြီဆိုလျှင် မိမိထက် ပိုစွဲလမ်းနေပြီဆိုလျှင်ရော၊ ပိုတွယ်တာနေပြီ ဆိုလျှင်ရော။

ဇော်ဇော်ရင်ထဲတွင် ပူလောင်ခြင်း ပြင်းပြစွာ ခံစားလိုက်ရ သည်။ နှလုံးသည်းပွတ်ကို လှီးဖြတ်ယူငင်သွားသလို နာကျင်မိသည်။ ရင်မှာ လေဟာနယ်လို ဟင်းလင်းပြင်ကြီးပွင့်ဟသွားလေပြီလားဟု

တိုယ့်ရင်ကိုကိုယ် ယောင်ယမ်း၍ ပိတ်ဆို့ ဖိကပ်မိသည်အထိ ဖြစ်ရ ခဲ့ဘိ။

ဇော်ဇော် မိမိကိုယ်မိမိ မိုးဟိန်းနှင့်ယှဉ်ကြည့်မိသည်။ မိမိက ဇော်ဇော်သာရှိသည်။ ပြီးတော့ ရုပ်ရည်အနေနှင့် နည်းနည်းတော့ ဆာမည်။ ဆရာမိုးဟိန်းက အသက်သုံးဆယ်ကျော်ဆိုပေမဲ့ တစ်သက် ထုံး အေးအေးချမ်းချမ်းနေခဲ့ရသူမို့ နုနုနယ်နယ် စိုစိုပြေပြေရှိသည်။ ခွဲနိုင်သည်။ ဘွဲ့မှ တစ်တွဲမဟုတ်။ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့နှင့်ပြင်သစ်၊ အီတလီ နိုင်ငံခြားဘာသာ ဒီပလိုမာဘွဲ့များကို ရရှိထားသူ။ ကျူရှင်ကလည်း အမည်ထွက်နေချိန်မို့ လက်ဖျားငွေသီးနေသည်။ ဩတ်...သူက အကြောက်ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ခိုင်ခန့်သော အလှပိုင်ရှင် ဘဝပိုင်ရှင် ဖြစ်လား။

ဇော်ဇော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားချ ဆုံးမသည်။

'မိုင်မိုင်ဟာ မင်းချစ်သူ မဟုတ်လား ဖိုးဇော်။ အချစ်ဆို ဆရာကို မင်း ဘယ်လိုခံယူထားသလဲ။ စွန့်လွှတ်ခြင်းလို သဘောပေါက် လာတာ။ ဒါမှ မဟုတ် ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းလား။ မင်း မိုင်မိုင်ကို ပိုင်ပါပြီတဲ့ ဆရာလောက် အဆင့်မြင့်မြင့် ထားနိုင်ပါ့မလား။ ဆရာနဲ့သာဆိုရင် မိုင်မိုင် မျက်နှာငယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မိဘတွေကလည်း ဆရာကို ကြည့်ပြီမှာပဲ။ မင်းနဲ့ဆိုရင် အနေဆင်းရဲမယ်၊ အဝတ်ဆင်းရဲမယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကတော့ မိုင်မိုင်ကို သူ့မိဘအခြေအနေထက် ပိုကြိုက်အောင် ထားနိုင်မှာပဲ။ မင်းမှာက အခုမှ ဘွဲ့တစ်ခုရဖို့ ကြိုး ကြားတာနဲ့။ အလုပ်အကိုင်ကရော၊ မင်း မိုင်မိုင်ကို ဇွတ်အတင်း

ယူရင် ချစ်ရာ ရောက်ပါ့မလား။ နစ်ရာရောက်ဖို့က ပိုများတယ်
ဇော်ဇော် စာအုပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဖျာပေါ်တွင် တုံးလုံး
ပက်လက် လှဲလိုက်သည်။ နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ မျက်စိကို စုံမိုင်း
လိုက်၏။ ပြီးရယ်နေသည့် မိုင်မိုင်မျက်နှာလေး မျက်ရည်တလည်လည်
ဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုထားသည့်မိုင်မိုင်၊ ပြီးတော့ ဆရာမိုးဟိန်း။ တစ်လှည့်
တစ်ပြန်စီ မျက်စိထဲတွင် မြင်နေသည်။

ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ စွန့်လွှတ်ရမလား။ ပိုင်ဆိုင်ရမလား။
ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ငါက ရာမလား...မင်းဒေသလား။ ဒါမှ မဟုတ်
ညီတော်လက္ခဏလား။ မိုင်မိုင်ရေ...ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲဟင်။

အချစ်ရယ်...ချစ်တာတစ်ခုတည်း ကြည့်ရင် ကိုယ်မင်းစိ
ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ တိုင်းပြည်လေးတစ်ပြည်
ထူထောင်ချင်တယ်။ စိတ်အလိုလိုက်ကြစတမ်းဆိုရင် မင်းမျက်နှာလှည့်
ကို မထတမ်း အနားမှာထိုင်ပြီး ကြည့်နေချင်တာပေါ့။

တစ်ဘက်ကလှည့်ပြီး မင်းအတွက် ငဲ့ပြန်တော့ စွန့်လွှတ်နေ
ဝေဒနာကို ကိုယ် ဒဏ်မခံနိုင်ဘူး အချစ်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကောင်း
စားရေးအတွက်ပဲ စွတ်မှိတ်ပြီး ကိုယ့်တဝထဲ ဆွဲခေါ်ခဲ့ရင် ဘယ်တော့
ပါ့မလဲကွာ...။

အေးလေ မင်းပျော်မယ်။ မင်းဘဝကောင်းစားမယ်ဆိုရင်
စွန့်လွှတ်ခြင်းဝေဒနာဒဏ်ကို ကိုယ် ခံစားနိုင်ရမှာပေါ့။ မခံနိုင်လည်း
ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ခဏပျော်ဖို့ တစ်ခုတည်းကို ကြည့်
ကိုယ် မင်းဘဝကို မနစ်မွန်းစေချင်ဘူး။ ရေရည် မင်းဘဝ ပြီးပြည့်စုံ

ရုဏ်ရှိဖို့၊ မင်းကောင်းစားဖို့ ကိုယ် ကြည့်ရမယ်။ ဒါမှ မင်းကို
တိုယ်တကာယ် ချစ်ရာရောက်မှာပေါ့ အချစ်ရယ်။

ချစ်လျက်နဲ့ မင်းကောင်းစားဖို့အတွက် ကိုယ် စွန့်လွှတ်လိုက်
တော့မယ် ချစ်ရယ်။ မင်း ရွှေတံပေါ်မှာ စံပါ။ ရွှေလင်ပန်းနဲ့အချင်းဆေး
ခဲ့တဲ့ ဘဝကနေ ခရောင်းတော့ ဝင်မလာပါနဲ့တော့။ မင်းအတွက်
ကိုယ့်အသည်းတွေ အစိပ်စိပ်အမြှာမြှာ အကွဲခံလိုက်ပါ့မယ်။

ဇော်ဇော် အိပ်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
ချွေးတို့ဖြင့် ရွှဲနေသည်။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့က ပါးပြင်းပေါ်သို့
စီးကျလာသည်။ ဆုံးရှုံးခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းတို့ကပေးသော ဝေဒနာက
သူ့အတွက် ပြင်းထန်လွန်းလှပါတာကား။

အခန်း(၁၇)

“မြင်မြင်ချင်း တို့နှစ်ယောက်ဟာ...ကုန္တမရ ချစ်ကြတာ... အယ်လ်အိုဗွီအီးလွမ်း...အလျင်ဘဝ ရှေးကုသိုလ်...ရေစက်ပဲ ပြောရ မလား အယ်လ်အိုဗွီအီးလွမ်း...ကြင်နာမှုအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်...ကေ အိုင်အက်စ်အက်စ်ကစ်စ်...ရင်ခုန်မှုအချစ်မှတ်တိုင်...ပျော်ရွှင်မှုအချစ်မှတ် တိုင်...ကေအိုင်အက်စ်အက်စ်ကစ်စ်...”

မိုင်မိုင် ကိုင်ဇာ၏ ‘ရှေးရှေးတုန်းက ပုံပြင်လေး’ သီချင်းကို တိုးတိုးလေး ညည်းမိသည်။

“ငါ့သမီးက သီချင်းတွေတာတွေညည်းလို့ ပြင်ထားလိုက် တာကလည်း အပျံ့စားပါလား။ ဘယ်သွားမလို့လဲ သမီးရဲ့”

ဒေါ်မိမိခင်အမေးကို မိုင်မိုင် အဖြေရခက်သွားသည်။ ရယ်ကဲ့ ကျဲလေးလုပ်ကာ သုံးလက်မခန့်ထူသည့် ကြိုးသိုင်းခွာဖြင့် ဖိနပ်ဖြူဖြူ

ကြီးကို ငုံ့စွပ်လိုက်သည်။

“သန္တာတို့ဆီသွားမလို့ပါ...မာမိရဲ့၊ သွားမယ်နော်”

မိုင်မိုင် မာမိပါးကို ရွတ်ခနဲနေအောင် နမ်းပြီး ပြေးထွက် သွားသည်။ ဒေါ်မိမိခင်မှာ သမီးအလှကို ရှုမဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မိုင်မိုင် တကယ်လုပ်ပါသည်။ ဒယ်ဒီဆီက အရပ်နှင့်ဖြူနေသော သွားအရည်။ မာမိဆီမှ တောင့်တင်းသည့် ကိုယ်ခန္ဓာအလှများကို မြေရထားသူပီပီ ကောက်ကြောင်း ပီပြင်စွာ လုပ်ပါသည်။

မိုင်မိုင် လင်ဆာလေးကို အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းခဲ့သည်။ မာမိနှင့်တွေ့ချင်လှပြီ။ ဇော်ဆီက မိမိနှင့်ဆရာ သွားလာနေသည်များကို မြင်တင်စကားများ ကြားရမလား။ ခွင့်လွှတ်စကားပဲ ထုံးစံအတိုင်း ပြောမည်လား။

ဇော် မနေ့က တင်အောင်ကို စာရေးပေးသွားသည်။ ကားပြောချင်သည်။ တွေ့ကြရအောင်တဲ့။ ဇော်ရယ် ခုတော့ သူ ဆန်တိုတတ်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒါမှ မိုင်မိုင်လိုချင်တဲ့ အချစ်။

မိုင်မိုင် စိတ်ကူးလေးနှင့်ပြီးလိုက်သည်။ ဇော်က စောင့်နေ သည့် သင်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် တံခါးအသင့် ပြေးသည်။ ဇော်မျက်နှာ ညှိုးနေကြောင်း မိုင်မိုင် သတိထားမိလိုက် သည်။

“ဇော် နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ကောင်းပါတယ်”

ဇော်ဇော်က ဒါပဲပြောပြီး မိုင်မိုင်ထိုင်ရန် ဖျာခင်းပေးသည်မို့

မိုင်မိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဇော်ဇော်က ထရုံကို မှီထိုင်ကာ ငေးနေ၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက သူတို့ကြားတွင် နေရာယူထားသည်။ ကြာကြာတော့ မိုင်မိုင် တိတ်မနေနိုင်။

“ဇော် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မိုင်ကို ဘာလို့ စကားမပြောတာလဲဟင်”

“ပြောပါ့မယ် မိုင်၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ဟင့်အင်း...ခုပြော၊ မိုင်မိုင် သိချင်လှပြီ”

တခွတ်ထိုးဉာဏ်လေးအတိုင်း မိုင်မိုင် ဇွတ်ကျလိုက်သည်။ ဇော်ဇော် ခီဝေစွာ သူ့ကို ကြည့်နေ၏။ မိုင်မိုင်အကြည့်များကလည်း ဇော်ဇော်ထံပါးမှ မခွာ။

“ပြောလေဇော်”

မိုင်မိုင် ဇော်ဇော်ပန်းကို တွန်းရင်း လောလိုက်သည်။ ဖြောလေတဲ့။ သိပ်ကြားချင်နေလား ချစ်ရယ်။ ဇော်ဇော် ကြိုးစားပြီးပေး အပြုံးက ပီပြင်မှု မရှိပါ။ ရင်ထဲက ဝေဒနာကြောင့် မဲပြုံးသာဖြစ်နေသည်။

“မိုင်...ကိုယ်ပြောမယ့်စကားကို ခေါင်းအေးအေးထားဦးနားထောင်နော်၊ ပြီးတော့...ကိုယ့်စေတနာကို နားလည်ပါ ချစ်ရယ်”

မိုင်မိုင် ရင်ထိတ်သွားသည်။ ဇော်ဇော်မျက်နှာတွင် ဒေါသထိ မမြင်ရ။ ကြေကွဲရိပ်များသာ လွှမ်းနေသည်။ ဇော်ကို မိုင် အရွဲတိုက်တာ လွန်များလွန်သွားပြီလားကွယ်။ ဇော်ဇော်ကို မိုင်မိုင် တောင်းဆိုချင်လှပြီ။ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောချင်လှပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဇော်စကား

ဆုံးအောင် နားထောင်ချင်သေးသည်။

“မိုင်မိုင်နဲ့ ဆရာမိုးဟိန်း ချစ်နေကြပြီလားဟင်”

“အို...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မိုင်၊ ကိုယ့်ကို ထိမ်ဝှက်မနေပါနဲ့တော့။ ဒီလိုမေးတာ မိုင်ကို အပြစ်တင်ချင်လို့ စိတ်ဆိုးလို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟိန်း သိချင်လို့ပါ...ဒါပါပဲ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သိချင်တာတစ်ခုကလွဲရင် ဘာမှ မရှိဘူး”

လွဲပြီ...မိုင်မိုင်အထင်နှင့် မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ ဇော်ဇော်စကားများက ချေဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ မိုင်မိုင် ဝမ်းနည်းလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ဘုရားတော့မည့် မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ် နားလည်မိပါတယ်၊ ဆရာက ကျွန်တော်ထက်စာရင် အစစအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့လူပါ။ ကျွန်တော်ထက် ပိုပြီး ချမ်းသာမှု၊ သာယာမှုကို ပေးနိုင်မယ့်လူပါ။ မိုင်မိုင်ဘဝကို အစစအရာရာ ပြည့်စုံလုံခြုံစေမယ့်လူပါ။ ဒီလိုလူကို မိုင်မိုင် ရွေးမယ်ဆိုရင် ရွေးချယ်ထိုက်ပါတယ်”

“ဇော် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဇော်ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး သိလား”

မိုင်မိုင် အော်လိုက်မိသည်။ ဇော်ပြောနေသည့်စကားများက ချစ်သားကို တစ်စစ ဆုတ်ဖို့နေသလိုပင်။ အပ်သေးသေးလေးနှင့် ချစ်သွားနေသလိုပင်။ မိုင်မိုင် ဒီဒဏ်ကို မခံနိုင်ပါ။

“လှေနှံနှစ်ဖက် မနှင်းချင်ပါနဲ့ မိုင်၊ တစ်ဘက်ကိုပဲ မိုင်မိုင် နှင်းလိုက်စမ်းပါ။ လှေနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဗျာများရတာ မိုင်မိုင် ပင်ပန်း လွန်းပါတယ်ဗျာ”

သူ...သူ...ငါ့ကို အထင်လွဲသွားပြီ။ အထင်လွဲနေပြီ။ ငါနဲ့ဆရာနဲ့ ဘာမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ ရှင်းပြရမယ်။ မိုင်မိုင် ရှင်းပြရန် ပါးစပ်ဟလိုက်ပေမဲ့ ဇော်ဇော်အသံက အရင်ထွက်လာသည်။

“မိုင်မိုင်ဘဝ ကောင်းစားရေးအတွက် ကျွန်တော် နောက် ဆုတ်ပေးပါမယ်။ မိုင်မိုင်နဲ့ ဆရာ ရှေ့ဆက်လျှောက်ပါ။ ကျွန်တော် အချစ်ဆိုတာကို စွန့်လွှတ်ခြင်းလို့ နားလည်လက်ခံလိုက်ပါပြီ မိုင်ရယ်”

ဇော်ဇော်အသံက ဆိုနှင့်ကြေကွဲလှသလို မိုင်မိုင်ရင်ကို ဆူဝေစေသည်။ ရှင်းပြမည်လို့ ကြံရွယ်ထားသည့်စကားများက ကြက် ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြသည်။ ဇော်ဇော်ကိုသာ မယုံကြည်နိုင်သော အကြည့်များနှင့် ကြည့်နေသည်။

ဇော်ဇော်က မိုင်မိုင်မျက်နှာလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ကာ မော့ယူလိုက်သည်။ လှလိုက်တာ ချစ်ရယ်။ ကာကယ်ကို မင်း လှလိုက် တာကွယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်လို့ ကျောက်စိမ်း ဆွဲကြို။ ကျောက်စိမ်းလက်စွမ်း။ ကျောက်စိမ်းနားကပ်။

ဪ...ဆွဲပြားလေးကျတော့ ကိုယ်ပေးခဲ့တဲ့ အသည်းပုံဆွဲ ပြားလေး ဆွဲထားပါလား။

ဇော်ဇော် လည်ပင်းတွင် နင့်လာသည့်တံတွေးကို ဝှုတ်ခဲ မျိုချလိုက်သည်။

“ဆင်စွယ်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကို ပန်းပုဆရာထုတာဟာ သူ့အတွက် မဟုတ်ပါဘူးမိုင်၊ မဟော်ဂနီရောင်တောက်ပြီး ဖိတ်ဖိတ် လက်နေတဲ့ လူချမ်းသာတွေရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ အလှထားနိုင်ဖို့ပါ။ ကိုယ် လေ မိုင်တစ်ကိုယ်လုံး အခြေမြင့်အောင် စွန့်စားလိုက်တာပါ။ ကိုယ့် အသည်းတွေ အကွဲခံလိုက်တာပါ။ မိုင်နဲ့ဆရာ ပျော်ပါ။ ဘဝကြီးမှာ ချိုဆိုတဲ့စကား မိုင်မိုင် မကြားရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဪ...ဇော်က အချစ်သူရဲကောင်းကြီးလုပ်ပြီး မိုင်ကို နှုတ်လွှတ်တယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့လေ”

“မိုင် ကောင်းစားစေချင်လို့ပါလို့ ကျွန်တော် ပြောပါပကော လား။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာကို ယှဉ်ကြည့်စမ်း။ ဆရာက အစေသာ ခံတယ်။ ကျွန်တော့်စေတနာကို နားလည်ပါမိုင်”

“နားမလည်ဘူး။ နားမလည်ဘူး။ နင့်ကို ငါမလိုချင်တော့ဘူး။ ဇာခြားလူရင်ခွင်မှာ သွားပျော်လို့ ပြောနေတာ စေတနာလားဟင်။ ခံ စေတနာလား”

မိုင်မိုင် ဒေါသနှင့်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ မျက်ရည်များ ဦးပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။ ဇော်ဇော်စကားများကြောင့် ခံစားနေရ သည့် ဝေဒနာ၊ ခံပြင်းသည့်စိတ်၊ ရှက်စိတ်၊ မာနစိတ်များက ဒေါသ အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် အချစ်တတ်ဆုံးလူသားဆိုပြီး ဂုဏ်ယူချင်တယ် ဆိုတဲ့ ဟုတ်လား...ဦးဇော်ဇော်”

“ကိုယ် ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဟာ မိုင်မိုင်အတွက်

တစ်သက်တာ မိတ်ဆွေကောင်းပါ မိုင်၊ ကိုယ်လည်း တကယ်
ခံစားရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာနဲ့ မိုင်မိုင်က ပိုပြီး လက်တွဲသင့်...”

“ဟုတ်ပုဂ္ဂိုလ်...ကျွန်မ ရှင်ပြောပြမှပဲ တကယ်လက်တွဲသင့်တဲ့
လူ၊ ဆရာဟာ ရှင့်ထက် အစစသောမုန်း သတိထားမိတော့တယ်
ရှင်ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစားပါမယ်၊ ရှင့်စေတနာကို
တုံ့ပြန်ဖို့ကတော့ ကဲ...ရော”

“ဖြန်း”

မိုင်မိုင် တအားလွှဲပြီး ဇော်ဇော်ပါးကို ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။
မထင်မှတ်သည်မို့ ဇော်ဇော် ရှောင်ချိန်မရလိုက်။ မိုင်မိုင် ရိုက်ပြီး
လက်ဝါးလေးဖြင့် မျက်နှာအုပ်ကာ တသိမ့်တသိမ့် ရှိုက်မိသည်။

ရှက်တယ်...မိုင်မိုင် သိပ်ရှက်တယ်။ ချစ်တုန်းကလည်း
ကိုယ်က စချစ်၊ ခုတော့ သူက စွန့်လွှတ်မယ်တဲ့၊ တခြားလူနဲ့ကြည့်
တယ်တဲ့။ ဒါလား သူ့အချစ်။ မိုင်မိုင်ရင်တွင်း၌ မာနစိတ်လေးများ
ပြုထွက်လာသည်။ မိန်းမမာန်လေးများက နေရာယူလာသည်။

ဇော်ဇော်ကတော့ ဘာပြော၍ ဘာဆိုရမှန်းမသိ။ ယောင့်
တောင်တောင်နှင့် မိုင်မိုင်ကိုသာ ထိုင်ကြည့်နေသည်။

“ဒီမှာ ဦးဇော်ဇော်...ကျွန်မမှာ အလှရှိတယ်၊ နေရိုတယ်
ရှင့်ထက်သာတဲ့ ယောကျ်ားရနိုင်မှန်း သိပါတယ်၊ ရှင်ပြောမှ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်...ဆရာက လက်ဖျားငွေသီးနေတဲ့သူ၊ ရှင်
ငမ့်၊ ရှင့်ထက် ဆရာကို ကျွန်မ ပိုရွေးသင့်တာပေါ့။ ကျွန်မ ဆရာ
ချစ်မယ်၊ ဆရာကို ရှင့်နေရာမှာ အစားသွင်းပြီး ချစ်မယ်၊ ရှင့်

တော့လေ တသက်မကျေဘူး။ မုန်းတယ်...သိလား။ မုန်းတယ်...
သိလား”

မိုင်မိုင်ပြောလည်း ပြော။ အိမ်ပေါ်မှလည်း ပြေးဆင်းသွား
သည်။ ဖိနပ်ပင် ဝတ်မသွား။ ဇော်ဇော် နောက်မှ လိုက်ခေါ်သည်။

“မိုင်မိုင်”

လင်ဆာလေး အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းထွက်သွားပြီ။
ဇော်ဇော် မိုင်မိုင်ဖိနပ်လေးကို ကောက်ယူကာ ရင်မှာပွေ့ထားမိသည်။
ဇော်ဇော် နားမလည်နိုင်ပါ။ ဆရာနှင့် မိုင်မိုင် သူ့ရှေ့တွင်
မယ်မော သွားလာနေကြသည်။

ချစ်သူစုံတွဲပမာပါ။ ဆရာနှင့်မိုင်မိုင် လျှောက်ရမည့်လမ်းမှာ
အိမ်က ဖယ်ပေးပြန်တော့လည်း ငိုလို့၊ ယိုလို့၊ နာနာကျည်းကျည်း
ဖြစ်လို့။

အခန်း(၁၀)

“မိုင်မိုင်”

“ဆရာ”

“ချစ်တယ်ကွယ်”

“တကယ်လား”

“မညာတတ်ပါဘူးဗျာ”

မိုင်မိုင်က မိုးဟိန်း၏ နှာခေါင်းကြီးကို ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်းမှာ တဟဲဟဲရယ်ရင်း မိုင်မိုင်လက်ကလေးကို ဆုပ်ညှစ်ထားသည်။

“ကြွေရုပ်လေးလိုလှတဲ့ ကောင်မလေး”

“ပိုပြီကွယ်”

“လိုပါသေးတယ်...မိုင်လေးရယ်”

“ဆရာဟာလေ...သိပ်အပြောကောင်းတာပဲ”

မိုင်မိုင်က မိုးဟိန်းရင်ခွင်ကို မှီကာ မြစ်ပြင်ကို ကြည့်ရင်း ခန္တလေး ပြောသည်။

ရန်ကုန်မြစ်ပြင်၏ ညနေပိုင်းဆည်းဆာအလှက ရှုမဝစရာပါ။ နေရောင်လဲ့လဲ့အောက်တွင် မြစ်ပြင်က ဖျပ်ဖျပ် ထနေသည်။ လေပြည်နုနုက ဥဒဟိုတိုက်ခက်နေသည်။ အေးမြလှပါဘိ။

မိုင်မိုင်ဘဝလေးမှာလည်း လေပြည်လေးလိုပင် အေးမြနေပါပြီ။ အစကတော့ ဇော်ဇော်ပေးလိုက်သည့် ဝေဒနာကို အလူးအလဲခံရသည်။ အချစ်ဦးမို့ ရူးမတတ်ပါဘဲ။ အနားတွင် ဆရာရှိပေလို့သာ သုံး။

ဆရာက ယုယသည်။ ကြင်နာသည်။ သူ့ကျူရှင်ချိန်မှလွဲ၍ မိုင်မိုင်နားမှ တစ်ချက်မှ မခွာ။ အရိပ်လေးလိုပင် အမြဲကပ်နေသည်။ မိုင်မိုင်သွားချင်သည့်နေရာကို လိုက်ပို့သည်။ နားဝင်ချီစေသည့် စကားလေးများကို ပြောသည်။ မိုင်မိုင်အသည်းဝေဒနာလေးများမှာ ဆရာကြောင့် သက်သာရာရလာသည်။ ဇော်ဇော်ကို ကြာကြာတမ်းတမနေတော့။ ဆရာအချစ်ကို မိုင်မိုင် ယုံလိုက်သည်။

ခုတော့ မိုင်မိုင်အတွက် ဇော်ဇော် မရှိတော့။ မေ့ထားလိုက်သည်။ ဇော်ဇော်မေတ္တာ၊ စေတနာကို မိုင်မိုင် ထည့်မတွက်။ အမုန်းစိတ်ဖြင့်သာ နာကျည်းနေမိသည်။ ကိုယ့်ကို မကြင်နာချင်သည့်လူကို ဘာလို တမ်းတနေမှာလဲ။ အချစ်ဆိုတာ လူမသေသရွေ့ ရှိနေသည်မို့ မိုင်မိုင် နောက်ထပ် အချစ်သစ်ကို မွေးဖွားယူလိုက်သည်။

ဆရာက မိုင်မိုင်ကို အရမ်းချစ်သည်။ အပြစ်သည်းလွန်းသည့် အတွက် မာမိကတောင် မေးယူရသည်။

“သမီးနဲ့ဆရာမိုးဟိန်းက အရမ်းရင်းနှီးတယ်နော်”
မိုင်မိုင် ရယ်နေသည်။

“သမီးတို့ချင်း ချစ်နေကြပြီလားဟင်”
မိုင်မိုင် မာမိရင်ခွင်တွင် မျက်နှာဝှက်ထားရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ မာမိရယ် ရိုးရိုးခင်တာပါ”
ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ် လွှတ်ခနဲ ညာလိုက်မိသည်။

“မာမိ သမီးကို သတိပေးရဦးမယ်၊ လူတိုင်းကို အယုံမလွှမ်း နဲ့နော်သမီး။ ခေါင်းညှိတ်လွယ်တာ မကောင်းဘူး”

မိုင်မိုင် ဇော်ကို သတိရမိသည်။ ဇော်ကလည်း အယုံမလွှမ်း သတိပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြောလေ။ ဆရာ ညာမှာ မဟုတ်ဘဲ ဘူး။ ဆရာ့ကို မိုင်မိုင် ယုံတယ်။ သူ တကယ်ချစ်တာပါ။

မိုင်မိုင် လွယ်လွယ်ပင် မိုးဟိန်း၏ အယုအယလေးများကို ယုံလိုက်ပြန်သည်။ ဇော်ဇော်ကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် မိုးဟိန်း၏ မေတ္တာကို လက်ခံလိုက်မိပေမဲ့ ခုတော့ မိုင်မိုင် တကယ်ကို ချစ်မိနေပြီ။ ဩော်... အတွေ့ဆိုတာ ဒါများလားကွယ်။

“ချစ်...ဘာတွေ တွေးနေတာလဲဟင်”
“ဆရာ့ကို ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ တွေးနေတာပါ”

“သိပ်လိမ္မာတဲ့ချစ်...စထရင်းမှာ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်

နော်”

“ဆရာသဘော”

စထရင်းဟိုဟယ်ရှေ့ ကားရပ်ကား အတွင်းဝင်ကြတော့ အားလုံး၏ မျက်လုံးများက သူတို့ဆီမှာ ရောက်နေကြသည်။ မိုးဟိန်းက မိုင်မိုင်မှန်းသိအောင် မိုင်မိုင်လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ကာ စားပွဲ သွတ်တစ်လုံးတွင် ထိုင်စေသည်။

“ဘာစားမလဲ မိုင်”

“ဆရာသဘော”

မိုးဟိန်းက ပိုင်မိုင်နုဖူးစပ်လေးကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ဖွဖွလေး ဆုတော့ မိုင်မိုင် ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သည်။ မိုးဟိန်း ကောင်းပေဆိုသည့် အစားများကို မှာလိုက်သည်။

“ကိုယ် နည်းနည်းသောက်မယ်နော် မိုင်”

“အင်း...”

မိုင်မိုင် ခေါင်းလေးညှိတ်ပြသည်။ မိုးဟိန်း အရက်သောက်စဉ် မိုင်မိုင်က ဘေးမှထိုင်ကာ အမြည်းစားသည်။ မြန်မာ့မျက်စိနှင့်တော့ ကန့်လန့်။ မြန်မာမိန်းကလေးအများစုသည် အရက်ပိုင်းကို ရှောင်ကြ သည်။ အရက်နှင့် မိန်းမဆိုသည် ဘုန်းကြီးနှင့်ဘီးလို မအပ်စပ်ဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။ အနောက်တိုင်းသွေးငါးရာပြီး ခေတ်ရှေ့မှ ခြေနေသော မိုင်မိုင်အတွက်ကတော့ အရက်သည် အဆန်းမဟုတ်။ မသိမသာ ကြည့်သော အကြည့်များကို နားမလည်။ သိက္ခာတွေ ဘာတွေမသိ။ ရှက်ရမုန်းလည်း သတိမထား။ စားစရာတွေ ရောက်

လာပြန်တော့ သူ စားချင်တာ စားပစ်လိုက်သည်။
စားပြီးတော့ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆွဲကာ ထွက်ခဲ့
ကြသည်။

“မိုင်...ပြန်တော့မလား”

“အင်း...”

“မပြန်ပါနဲ့ဦး”

“မာမိဆူနေလိမ့်မယ်...မိုးချုပ်နေပြီ”

“ဒါဆို ဘယ်တော့ တွေ့ကြမှာလဲ”

“နက်ပြန်”

ပြောပြီးမှ မိုင်မိုင် သတိထားမိလိုက်သည်။ ဒီတိတ်(တိတ်)လေး
လိုက်တာ မြန်လွန်းလှချည်လားလို့။

အခန်း(၁၉)

ချစ်ခါစတွင် စိတ်ကူးယဉ်ရသည်လောက် ကောင်းသည့်
သောမရှိ။ မိုင်မိုင် အိပ်ရာထဲတွင် လှဲရင်း မိုးဟိန်းနှင့် သူ့အကြောင်း
ကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးလိုက်ရယ်လိုက်၊ မဲ့လိုက်ရွဲလိုက်နှင့်
တစ်ယောက်တည်း ထင်တိုင်းကြုံနေသည်။ မိုင်မိုင်မျက်နှာလေးမှာ
အပြင်သွေးတို့ဖြင့် ရဲနေသည်။ စင်စစ်ဖော်အကြောင်းလေးများက
ခါခါတစ်ခါ အတွေးထဲ ဝင်ပါလာတတ်သည်။ သွားစမ်းပါ...ခေါက်
ပွဲနဲ့ ငါနဲ့ မတန်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ စွန့်လွှတ်ခြင်းတဲ့...တောမှာ
ပြော။

“မမလေး အောက်မှာ စည်သည်ရောက်နေတယ်”
အိမ်ဖော်မလေး လာခေါ်သဖြင့် မိုင်မိုင် အောက်ထပ်သို့
လာခဲ့သည်။

“ဪ...အိမွန် ကောင်မ နင် အခုမှ လာတယ်။ ဘာလဲ လုပ်တာလဲ”

“ထမင်းလာစားတာ”

“ခွေးကျွေးဖို့ ပြုတ်ထားတဲ့ ဆန်ပြုတ်ပဲ ရှိတယ်”

“မသာမ...စေတနာတော်တော်ယုတ်”

ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထောပနာပြု

ကြသည်။

“နင်...အေးအေးဆေးဆေးပဲလား”

“အေး...နင့်ကို မေးစရာရှိလို့”

“ဒါဖြင့်လား...ငါ့အခန်းထဲ သွားမယ်”

မိုင်မိုင်တို့ အိမ်ခန်းတွင်းရှိ ဆက်တီတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အိမွန် ဘာမှ မပြောသေးဘဲ မိုင်မိုင်ကိုသာ ကြည့်နေသည်မို့ မိုင်မိုင် အိမွန်လက်မောင်းကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။

“လူကို ကြည့်မနေနဲ့ နင် ငါ့ကို ဘာမေးမလို့လဲ။ မေး...”

“နင်နဲ့ကိုဇော်နဲ့ ပြတ်သွားပြီဆို”

အိမွန် တဲ့တိုးကြီးမေးချသည်။ ဒီမေးခွန်း မေးမယ်ဆိုလျှင် သိပြီးသားမို့ မိုင်မိုင် ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ အိမွန်ကို မျက်လုံး လှန်ကြည့်ကာ မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

“အေး...နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကိုဇော် ပြောတယ်”

“ဘာတွေပြောလဲ...ငါ့ကို ပြန်ပြောပြစမ်းပါ”

“နင်နဲ့သူ ပြတ်သွားပြီး နင် ဆရာမိုးဟိန်းနဲ့တွေ့နေတယ်တဲ့”

မိုင်မိုင် မျက်နှာလေးကို မဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါသများက ချည်ချောင်းသလို လိပ်တက်လာသည်။ ဇော်နဲ့ပတ်သက်သမျှတို့သည် မိုင်မိုင်အတွက် ဒေါသဖြစ်စရာချည်ပင်။

“သူ ငါ့အပေါ် သစ္စာမရှိတဲ့အကြောင်းရော မပြောပြလိုက်ဘူး ဟေ့”

“ဟင့်အင်း”

အိမွန် အကြောင်ရိုက်လိုက်သည်။ အမှန်က သူ ဇော်ဇော်ဆီ သွားလည်စဉ် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အစအဆုံးကို သိခဲ့ရပါသည်။ ဇော်ဇော်က စပြောသည်တော့ မဟုတ်။ မိုင်မိုင်ထံမှာ အကြောင်းနဲ့သိပြီး နေပြီပဲ အစ်အောက်မေးတော့မှ ပြောပြရှာသည်။ ခုတဖန် မိုင်မိုင်က ဇော်ဇော်ကြောင်း လှန်ပြန်သည်။

“အဲဒါနဲ့ ငါ သူ့ကို အဆက်ဖြတ်ပြီး ဆရာကို လက်ခံလိုက်တာ။ ဆရာကိုမိုးဟိန်းက သူ့ထက် အစစအရာရာ သာတယ်တဲ့”

“ခုရော ဘယ်လိုလဲ...အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပိစ်ပဲ။ ငါ့ကို ဆရာက သိပ်ချစ်တာဟာ အလို့ငှာပဲ။ အရမ်းလိုက်တယ်။ ငါက ဒါဆို ဒါပဲ။ တစ်ချက် ခေါင်းမခါဘူး။ ဇော်နဲ့ကတော့ ကွာမှကွာ။ အလကားနေတိုင်း ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်းတာနဲ့ ဣန္ဒြေနဲ့နေခိုင်းရတာနဲ့ သိပ်ချုပ်ချယ်ချင်တယ်။ ဆရာကတော့ ဒါနဲ့ တိုက်ချင်းတူတယ်လေ”

မိုင်မိုင် ကိုယ့်အကျိုးအတွက် ပြောသည်လား။ သူ့များအကျိုးနဲ့

၁၂ နင်းနင်းအေး(မန္တလေး)

အတွက် ပြောသည်လား မခွဲခြားတတ်ပါ။ စေတနာကို ဝေဒနာ ထပ်ပစ်လိုက်သည်။

“နင်က ဒါဖြင့် ကိုဇော်ထက် ဆရာကို ပိုမီးလင်ဝင်တယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့...တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာတဲ့ ငါကလည်း ချစ်၊ ဆရာကလည်း ချစ်၊ ကဲ...ဘာလိုသေးလဲ”

မိုင်မိုင်က ဆရာ သူ့ကို သိပ်ချစ်ကြောင်း သေချာပေါက် ပြောနေပေမဲ့ အိမ်မွန် မယုံပါ။ စုမွန်က ဆရာအကြောင်းတွေ ပြောပြ ထားသည်ပဲ။ မိန်းမ သိပ်ပွေသည်။ ချမ်းသာသော နုနုရွှေလှလှပ လေးများဆိုလျှင် တစ်ယောက်မှ အလွတ်မပေး။ နန်ကြောစိန်လေးများ က သူ့အနားတွင် နှစ်ခါစင်ထက်မနည်း။ အမြဲကပ်နေသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်တွဲသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ကလေး လက်ထပ်ပြီး အတည်တကျ မရှိ။ အားလုံး တိုးလိုးတန်းလန်းချဉ်းသာ

ဒါကို အိမ်မွန်သိပေမဲ့ မိုင်မိုင်ကို ပြောပြဖို့တော့ မရည်ရွယ်ပါ။ သူ့သိတာ သူ့ရင်ထဲမှာ ထားသည်။ ခုနေခါ ဆရာနှင့်ပတ်သက်၍ မိုင်မိုင် ဖီလင်တက်နေချိန်မို့ ပြောလိုက်လျှင် စိတ်ဆိုးမည်သာ။ မိမိ ပြောသည်ကို သိမှာလည်း မဟုတ်။ ပြောမထူးသဖြင့် ဘာမှ မပေး တော့။

အိမ်မွန်အတွက် တခြား အလွန်အဓိကကျသည့် အကြောင်း လည်း ရှိသေးသည်မို့ မပြောချင်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဆရာ အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်ပါပြီတဲ့။ ဆရာနှင့်မိုင်မိုင် ကွဲသွား ဖြစ် ဖော်ဇော်နှင့် ပြန်ဆက်လျှင် အခက်။ ဇော်ဇော်ကို အိမ်မွန်မြင်ကတည်း

စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ လက်သွက်ခြေသွက်နှင့် မိုင်မိုင် ကွဲသွားသည်။ ဒုတိယအကြိမ်တော့ အိမ်မွန် ကျန်ရစ်ထပ်အဖြစ်မခံနိုင်။

အိမ်မွန် ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းရန် အပြတ်ကြံစည်ထားသည်။ ဇော်ဇော်ကို ဒီတစ်ခေါက် အပိုင်ဖန်ရမည်။ လက်လွတ်မခံနိုင်။ အိမ်မွန် ကိုယ်ရေးကြံတော့ သူငယ်ချင်းကောင်း မပီသနိုင်တော့။ စဉ်းလဲစွာပင် ဇော်ဇော်မကောင်းကြောင်းများကို ပြောသည်။

“ဒါဆိုလည်း ဇော်ဇော်ဖွတ်ကျားကို အရေးစိုက်မနေပါနဲ့ဟာ။ သူ့ဆက် ဆရာနဲ့က ပိုအိုကေနေတာပဲ။ နင် ကံကောင်းလို့ ဇော်ဇော် ပြတ်တယ်လို့သာမှတ်”

အိမ်မွန်စကားကို မိုင်မိုင်ယုံသည်။ သဘောကျသည်။

“ဒါပေါ့ဟယ်...ဝန်မင်းကတော် မဖြစ်ပေမဲ့ ဘုရင်ကတော် ပြန်ပါသေးတယ်ဆိုသလိုပေါ့ဟ”

“အေး...နင်နဲ့ဇော်ဇော် မတန်ပါဘူးဟာ၊ သူ့များ ဘာမက် ဆရာလိုလဲ၊ ဆရာက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီမိုင်ဟာ ဒီကြားထဲကမှ မိုင်မိုင်ကို ဆရာက ချစ်တာ၊ ဆရာက ရိုးလည်းရိုး၊ သဘောလည်း ကောင်း၊ ဆိုရှယ်လဲကျတော့ နင်နဲ့ဆရာနဲ့မှ ပိုလိုက်တယ် သိလား”

“ဒါပဲနော်...တို့ကို ကျွေးရမယ်”

“စိတ်ချ”

အိမ်မွန်စကားများကို မိုင်မိုင်က အပြုံးတွေ တပေတေနှင့် အထောင်သည်။ မိုင်မိုင်အတွက် နားဝင်ချိုသည်။ အတွင်းစိတ်နောက် ဆရာကို အပေါ်ရန် ရွှေမှုန်ဖြူးထားခြင်းကို မိုင်မိုင် ရွှေမှုန်သာ မြင်သည်။

အတွင်းနောက်ချေးကို မမြင်။ ယုံလွယ်ပုံလွယ် တိမ်းလွယ်ညွတ်လွယ်
သော မိုင်မိုင်။

ရှေ့ဆက်၍ ဘယ်လောက် ယုံဦးမည်မသိ။ အတိုင်းအဆနှင့်
ကျယ်ဝန်းလှသော လောကအလယ်တွင် စိတ်သဘော လွယ်လွယ်နှင့်
ဘယ်စခန်း ဘယ်လမ်းရောက်မည်မသိ။ အကောင်းအဆိုး အချို့အဆင့်
အဖြူအမည်း ခွဲခြားစိပ်ဖြာနိုင်သော စွမ်းအင် မိုင်မိုင်တွင် နည်းပါးလွန်း
လှပါလားလို့။

အခန်း(၂၀)

“ယုံရမယ်...ဟုတ်လား”

မိုးဟိန်းပြောစကားများကို နားထောင်ရင်း မိုင်မိုင် ချစ်စွယ်
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့ရှိ ကန်တော်ကြီး ရေပြင်ပြာပြာမှာ
မိုင်မိုင်ကြက်ခွပ်လေးတွေ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားနေသည်။ လှလှနဲ့သော
မိုင်မိုင်၏ နဖူးစပ်မှ ဆံယဉ်နုလေးများကို လေနုအေးလေးက တိုးဝေ့
တောက်စားနေ၏။ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေသော အလှပိုင်ရှင်လေးဟုဆိုကာ
မေးပါ။

“ယုံပါဘူးနော်၊ ဆရာ့လိုလူက ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး
ဘိတာ မိုင်တော့ မယုံပါဘူးကွယ်”

“ဘာလို့လဲ မိုင်”

“အို...ဆရာ့လို ရှုပ်ချော၊ အပြောကောင်းတဲ့လူက အပြစ် မပေါက်ဘူးဆိုတော့ နှုတ်ခမ်းမှာ ထမင်းလုံးကပ်နေပြီး ထမင်းမစား သေးဘူးလို့ ပြောနေသလို ဖြစ်မနေဘူးလားလို့”

“တကယ်ပါ မိုင်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မိုင်လို ဘယ်သူ့ကို မချစ်ဖူးခဲ့ဘူးဆိုတာ မိုင်ယုံပါ။ ကိုယ့်ကိုသာ မိုင်က မယုံဘူးဘဲ ပြောနေတယ်။ မိုင်ရော ဒီလောက်လှတာ ရည်းစားတစ်ယောက် မထားဖူးသေးဘူးလား”

ဇော်ဇော်နှင့်ဖြစ်ခဲ့ ချစ်ခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်းကို ပြောပြမည်ဖြစ် ပြီးမှ မပြောဖြစ်တော့။ တွေ့တွေ့လေးသာ ခေါင်းငုံ့နေမိသည်။

မိုင်မိုင်ထံမှ အဖြေမရသဖြင့် မိုးဟိန်း မချင့်မရဲဖြစ်လာကာ မိုင်မိုင်ပခုံးအိအိလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အဟွန့်...ကြည့်ပါလား ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပြောလေ...မိုင်ရော ရည်းစား မထားခဲ့ဘူးလားလို့”

“ဟင့်အင်း...မထားခဲ့ဘူး၊ ဆရာ့ကိုပဲ ချစ်တယ်။ ဆရာ့”

မိုင်မိုင် အချစ်ဦး”

မိုင်မိုင် မုသားပြောမိသည်။ ဒါကို မိုးဟိန်းက သိပ်သဘောက သွားပုံရ၏။

“မိုင်မိုင်အချစ်ကို ယုံပါဆရာ”

“ကိုယ့်ကိုလည်း ယုံပါကွယ်၊ မိုင်ယုံအောင် ကိုယ်ကိုနှိပ်ပေး”

နားထောင်...ဘုရားဖူး မိုးကြိုးလွတ်”

“သွား...ကျိန်ပုံကြီးကိုက...”

“ဟား...ဟား...ဟား အမှန်အတိုင်း ကျိန်တာပဲ၊ ဘုရားဆိုတာ ဖူးဖို့ မဟုတ်ဘူးလား၊ မိုးကြိုးကရော ပစ်တော့ ပစ်တာပဲ၊ အိပ်ပေ့ ကိုယ့်ကို မထိဘဲ လွတ်လွတ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကြည့်...ခစ်...ခစ်...ကိုလူလည်”

မိုးဟိန်း ပေါင်ကြီးကို ဆွဲဆိတ်သည်။ မိုးဟိန်းက မိုင်မိုင်ကိုယ် ထုံးလေးကို သိုင်းဖက်ထားသည်ကို မိုင်မိုင် ငြိမ်နေပြီးမှ အသာလေး နှုတ်ထွက်လိုက်သည်။ မိုးဟိန်း မကျေမနပ်နှင့် ထပ်ဖက်လိုက်ပြန်သည်။

မိုင်မိုင်လူရောင် မြင်ရ၏။ အံ့ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ငှက်ငယ် လေးများ၏ အသံလေးများသာ မင်းမှုနေသည်။ မိုင်မိုင်တို့က ဆံတားဖြူလေးတစ်ဘက်တွင် နေကြသည်မို့ လူရှိရင်းသည်။ ဒါကြောင့် ထည်း မိုးဟိန်း၏ အနမ်းများက ပို၍ ကြမ်းတမ်းနေသည်။

ပါး နဖူး၊ နှုတ်ခမ်း၊ လည်ပင်း၊ လက်မောင်း။

အို...မိုင်မိုင်၏ ကိုယ်အနံ့ပါပဲ။

မိုင်မိုင် ချစ်သူရင်ခွင်တွင် ငြိမ်နေရာမှ ခုလိုပင် ချစ်ခဲ့ဖူးသည့် ဇော်ဇော်ကို သတိရမိသည်။ ဇော်ဇော်နှင့် ကြည့်သာခဲ့ရသည်များ နှစ်နာခဲ့ရသည်များ စုံနေသည်။

အို...ငါ သူ့အကြောင်း ဘာလို့ တွေးမိနေပါလိမ့်၊ သူ့ကို ဘာလို့ သတိရနေတာလဲ။ ငါ သူ့ကို မုန်းတယ်။ စိတ်နာတယ်။ မေတ္တော်...မေတ္တော်ဘူး။ ဖျောက်ပစ်ရမှာပဲ။

မိုင်မိုင် ခေါင်းလေးကို ခါပစ်ပြီး ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကို

သိမ်းလိုက်၏။

“ဘာတွေ ခေါင်းခါနေတာလဲမိုင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

မိုးဟိန်းအမေးကြောင့် မိုင်မိုင်အတွေးစလေးများ လွင့်ပြယ်သွားသည်။ မိုးဟိန်းမျက်နှာကို အပြုံးလေးဖြင့်ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါနေသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကဲ...ထ ပြန်ကြည့်နော်”
“ဟင့်အင်း...ပြန်သေးဘူး”

မိုင်မိုင် နေရာမှ ထပေမဲ့ မိုးဟိန်းမထဘဲ မိုင်မိုင်ကို မကျေမနပ်နှင့် မော့ကြည့်နေသည်။ မိုင်မိုင် မနိုင်မနင်းနှင့် မိုးဟိန်းအံ့ကိုယ်ကြီးကို ဆွဲထူရသည်။

“ထလေကွယ်...ပြန်ကြရအောင်”
“စကားပြောချင်သေးတယ်...အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ ခထနေပါဦး”

“ဟာ...ဒီနေ့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ မိုင်မိုင် ခေါင်းကိုက်ညီစောစောပြန်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဒယ်ဒီကို ညှာထွက်လာတာ”

“ဒါဆို အညာမလေးပေါ့”
“ဆရာကြောင့် ညှာတတ်လာတာလေ”

“ဒါဆို လာခဲ့...ညှာတတ်တဲ့ကောင်မလေးကို ဒဏ်ခတ်မယ်”

မိုင်မိုင် ကိုယ်လုံးလေး မိုးဟိန်းရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြိုဆင်းသွား

သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ အနမ်းတစ်ရာ။

“တော်တော့ကွယ်...ပြန်ကြည့်နော်”

မိုးဟိန်း မကျေမနပ်နှင့်ပင် မိုင်မိုင် ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါလာခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်အတူ တံတားဖြူလေးကို ဖြတ်ကူးစဉ် ရေစပ်ဆစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် မိုင်မိုင် ခေါ်လေး ခုန်သွား တုန်သွားသည်။ သူ...သူ...ဇော်ပါလား။ တစ်ယောက်တည်း။

မိုင်မိုင်မျက်နှာလေးကို မော့ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းဆုလိုက်သည်။

လိုအပ်သည်ထက် ပိုကာ မိုးဟိန်းနားသို့ တိုးကပ်ပြီး အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ အသံလွှင့်လွှင့်လေးကို မြှင့်ပြီးရယ်သည်။ ခြေသံနှင့်ရယ်သံကြားသည်မို့ ဇော်ဇော် လှည့်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

မိုးဟိန်းကကော့ မိုင်မိုင်ကိုသာ ဂရုစိုက်နေသည်မို့ ဇော်ဇော်ကို မမြင်။

အခန်း(၂၁)

ဇော်ဇော်အသည်းလေးတွေ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်နေသည့် ဒါကို ခင်မောင်ရွှေ မသိ။

“မသိဘူး...မသိဘူး”

ဇော်ဇော် စွတ်အော်ထည့်လိုက်သည်။ သူ့အော်သံကြောင့် ခင်မောင်ရွှေ အံ့ဩသွားသည်။ ဒေါသထွက်ပြီး နီရဲနေသော ဇော်ဇော် မျက်နှာကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ဇော်ဇော် စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး မျက်နှာကို လက်နှင့်အုပ်ထားလိုက်၏။

သည်နေ့တစ်နေ့လုံး အဆင်မပြေ။

ရုံးတွင် အမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှုသည်နှင့် မကျေမလည် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရုံးအဆင်း ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံထဲတွင် သွား

နေလိုက်သည်။

ဒီမှာပင် မိုးဟိန်းနှင့် မိုင်မိုင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ အသည်းများ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ ရင်ထဲတွင် မုန်တိုင်းထန်သွားသည်။

ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ပြန်ရိုက်ချိုးချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

ကိုယ့်ဘာသာ ခြေရှည်လို့ လာမိသည်။ ဒီခြေထောက်ကို

ခင် ကျိန်ဆဲချင်လာသည်။ မျက်ဝန်းထဲတွင် မိုင်မိုင်၏ မာနမျက်နှာ၊ နာကျည်းသည့်မျက်လုံးတို့ကို မြင်နေသည်။ လှောင်သံပါနေသော ခယ်သံကိုလည်း ကြားနေရပြန်သည်။

ဒီကြားထဲ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ခင်မောင်ရွှေက မနက်က အမှုအကြောင်း လာခမေးနေသည်။

စိတ်တိုတိုနှင့် စွတ်အော်ထည့်လိုက်သည်။ ခုခိုနံ့မှာ မြင်မြင်

မမျှ ဒေါသဖြစ်စရာချည်းသာ။

ခင်မောင်ရွှေက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ သွားထိုင်နေသည်။ သည်တော့လည်း ဇော်ဇော် စိတ်မကောင်း။ သို့ရပြီး အပြင်မှာ ရှေ့နေလိုက်စဉ်မှာပင် ခင်မောင်ရွှေတို့ အခန်းသို့ သူ ပြောင်းနေခဲ့သည်။

ခုဆိုလျှင် တစ်နှစ်ပင် ကျော်ပြီ။ ဒီအတောအတွင်း ခင်မောင်ရွှေ သူ့အပေါ်တွင် ကောင်းခဲ့သည်မှာ အတိုင်းထက်အလွန်။

ဇော်ဇော် ထိုင်ရာမှ ထကာ ခင်မောင်ရွှေနား ပြောင်းထိုင်

သည်။ ခင်မောင်ရွှေ မျက်လုံးဝင့်ကြည့်သည်။

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ ဒီနေ့မိုင်မိုင်ကို

တွေ့လာခဲ့တယ်”

“ဪ...”

ခင်မောင်ရွှေ သဘောပေါက်သွားဟန် တူသည်။

“အဲဒါ ငါ မင်းကို အော်မိတဲ့ ဝေဒနာရဲ့အစပဲ”

“ရတယ် ဖိုးဇော် ငါ နားလည်တယ်၊ လာ...အအေးသွား
သောက်ရအောင်”

အသက်မရှိသလို လေးလံထိုင်းမှိုင်းသောဟန်ဖြင့် အအေး
ဆိုသလို လိုက်လာခဲ့သည်။

ရှေ့တွင် ချထားသည့် ဘာလီဖန်ခွက်ကို ကြည့်နေမိသည်။
ခွက်တွင်သီးနေသည့် ရေစက်လေးများကို လက်ညှိုးနှင့် တောက်
ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ အပိပ္ပါယ်မဲ့စွာ လုပ်နေခြင်းပါ။

“မင်းဝေဒနာ ပြင်းတုန်းပဲလား ဟေ့ကောင်”

ခင်မောင်ရွှေ၏ စိတ်ပျက်သံ။

“ငါ သူ့ကို မတွေ့တာကြာပြီ၊ သူ့နဲ့ဝေးခဲ့ကြပြီ၊ ဒါ ပထမ
ဆုံးအကြိမ် ပြန်တွေ့တာပဲ၊ တွေ့မယ်တွေ့တော့လည်း နှစ်ယောက်တဲ့
ငါ သိပ်တုန်လှုပ်သွားမိတယ်”

“မင်း မေ့လိုက်သင့်ပြီ...ကြာခဲ့ပြီပဲ၊ မင်းကို ငါ အားမရဘူး
ဖိုးဇော်၊ အညှာလွယ်တဲ့ မိန်းမအတွက် မင်း ဝေဒနာပြေသင့်ပြီ”

“ငါ မေ့ချင်ပါတယ်...မရဘူး၊ ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ
ဒီနေ့အထိ ချစ်တုန်းပဲ”

“ဒါဆိုရင်လည်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အစားထိုးကြည့်

ကျွား၊ မင်းဆီလာကပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးလေ”

“အိမ်နီးလား...ဟင့်အင်း မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ မိုင်မိုင်နေရာမှာ
အိမ်သူ့ကိုမှ အစားထိုးလို့ မရဘူး၊ အိမ်နီးကို လက်ခံနေတာက
အိမ်နီးအကြောင်းလေးတွေ သူ့ဆီက ကြားရလို့ ဒီလို ကြားနေရရင်
စိတ်ချမ်းသာနေပြီ”

ခင်မောင်ရွှေ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ဝေဒနာကို စိတ်မကောင်း
မိုင်မိုင်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီးစက ဇော်ဇော်မျက်ရည်များကို သူ
အိမ်နီးဖိနပ်လေးကို ပွေ၍ လွမ်းဒဏ်ရာကို လူးနေအောင်
အားခဲ့သည်ကို မြင်ခဲ့ပြီးပြီ။

အခန်း(၂၂)

“မိုးဟိန်းကျရှင်”

ဆိုင်းဘုတ်ခန့်ခန့်ကြီးရှေ့တွင် တစ်နာရီ နှစ်ဆယ်ပေးရသည့် ဖယ်မလီယာဖိုးဒိုး အငှားကားလေး ရပ်သွားပြီး မိုင်မိုင် ဆင်းလာသည်။

မိုးဟိန်းနှင့်တွေ့တိုင်း လင်ဆာလေးကို မိုင်မိုင် မသုံး။ အနား ပေးလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းကားနှင့်သာ သွားကြလာကြသည်။

ကားခ ရှင်းပေးလိုက်ကာ မိုင်မိုင် ငြိမ်းအတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ သင်တန်းချိန်မို့ မိုင်မိုင် ကျောင်းတွင်း မဝင်။ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်ထားသည့် ဂျပန်လုပ် ကားဖြူဖြူလေးဘေးတွင် အသာရပ်နေသည်။

မိုင်မိုင် ဒီကျူရှင်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးပါ။ ဆရာကလည်း တစ်ခါမှ မခေါ်ခဲ့။ သည်နေ့တော့ သူနှင့်တွေ့ရန် မပြောမဆို လာခဲ့ သည်။ ဆရာတော့ သူ့ကိုတွေ့လျှင် ဘယ်လောက်အံ့ဩသွားလိုက်

ဆဲကွယ်။ ဝမ်းသာရှာမှာ။
မိုင်မိုင် နောက်ချင်လာသည်။ မိုးဟိန်းကို အံ့ဩသွားစေချင် သည်မို့ ကားဖြူလေးအတွင်း ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

အတန်းပြီးသွားပြီ။ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ဝေါခနဲ ချက်လာကြ၏။ သာလိကာတွေ ဆက်ရက်တွေကျနေတာပဲ။ ဆူညံ နေသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ လွတ်လပ် ပေါ့ပါးလိုက်တာ။ အတ္တသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို ကြည့်ပြီး သူ့ကို သတိရ သည်။ ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ ခဏခဏ တိုက်တွန်းခဲ့သူ ဖော်ဖော်။ သူ့ကို သတိရလိုက်ခြင်းကို သူမ၏ ရှေ့မှ မြင်ကွင်းက အနိုင်ယူ ချက်သည်။

မိုးဟိန်းနှင့် ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ကျောင်းခန်းထဲတွင် လူမရှိတော့။ ကားနားရောက်မှ မိုင်မိုင် မိုးဟိန်းကို ခြည့်သည်။

“ဟင်...မိုင်မိုင်”

မိုင်မိုင် မချို့မချဉ် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကျောင်းသားနှစ်ယောက် အလိုက်သိစွာ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားမယ်ဆရာ”

“အေး...အေး”

မိုးဟိန်း ကားတွင်းထိုင်ကာ စက်နှိုးထွက်ခဲ့သည်။

“ဆရာ အံ့ဩသွားလားဟင်”

“ဟင်...အင်း...အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ ဘာလို့ ကျောင်း”

ကို လာတာလဲမိုင်း၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ မတွေ့ရတာ ကြာပြီလေ၊ တစ်ပတ် တောင်ရှိပြီ ဒါကြောင့် တွေ့ချင်လို့လာတာ”

“ဪ...”

မိုင်မိုင်မှာ မိုးဟိန်းကို ကြည့်ပြီး အားမလိုအားမရဖြစ်လာ သည်။

အပြုတမ်း မိမိနှင့်တွေ့လျှင် ကျေနပ်နေတတ်သည့် ဆရာက ဘာလို့များ မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်နေရတာပါလိမ့်။ စာသင်ရတာ ပင်ပန်းလို့ပဲ ဖြစ်မည်ဟု မိုင်မိုင် ထင်လိုက်သည်။

“ဆရာ ပင်ပန်းနေလားဟင်”

“အင်း...”

“မိုင်မိုင်က လျှောက်လည်ရအောင်၊ စကားတွေ ပြောရ အောင် လာတာ၊ ဆရာပင်ပန်းနေရင် အမောပြေ အအေးလေး အရင်သောက်လိုက်ပါလားဟင်”

မိုးဟိန်း ဘာမှမဖြေ၊ ကားကိုသာ ဂရုစိုက် မောင်းနေသည်။ အရင်ကနှင့်မတူ။ ထူးခြားနေသည့် မိုးဟိန်းကို မိုင်မိုင် နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်ရသည်။

“နော်...ဆရာ မိုင်မိုင်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

မိုးဟိန်း စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် မိုင်မိုင်ကို ကြည့်လာသည်။ မိုင်မိုင်မျက်လုံးများနှင့် ဆုံတွေ့လာတော့ ချက်ချင်းပင် ပြုံးပြသည်။

“မိုင်မိုင် ချစ်ရယ်...ကိုယ်တကယ် စိတ်မကောင်းဘူးကွာ”

“ဘာလို့လဲ ဆရာ”

“ချစ်နဲ့လျှောက်လည်ဖို့ အခွင့်အရေးရတာကို ကိုယ်တကယ် သိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့...ကိုယ် ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံရတော့ မယ် ကိုယ် ဒီနေ့...မအားဘူးကွယ်”

“ဟယ်...”

မိုင်မိုင် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ မိုးဟိန်းက မိုင်မိုင်လက်ကလေး ဆွဲယူကာ ပါးတွင် ကပ်ထားလိုက်သည်။ မိုင်မိုင် ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်ရသည်။ မိမိက အရေးတယူနှင့် လိုက်လာကာမှ သူက အားပါလို့ ပြောနေသည်။ အို...သူ့မှာ ဘာအလုပ်တွေရှိရှိ ငါ့အတွက် အားရမှာပေါ့။ သူ့အတွက် ငါ့ထက်အရေးကြီးတာ ဘာရှိသေးလို့ မိုင်မိုင် စိတ်ဆိုးလာသည်။ မိုးဟိန်းကလည်း သူ့စိတ်အတွေးကို မသိသာပြောပြ၊ မျက်ဝန်းညိုညိုများအတွင်း တစ်ချက် ကြည့်သည်နှင့် ပြီးပါပြီ။

“ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မိုင်မိုင်လေးရယ်ဒီနေ့လေ ရန်ကုန်တိုင်း မြို့ပေါ်စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က ကိုယ်တို့ကို ခေါ်ထားတယ်၊ အစည်း အဝေးလေ၊ ကိုယ် မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး မိုင်”

မိုင်မိုင်ထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။ အသာငြိမ်နားထောင်နေ သည်။

“ကျူရှင်တွေကို စစ်ဆေးရေးတွေ ဆင်းနေလို့ ဒီတစ်ပတ် ကိုယ်မအားတာပေါ့၊ မိန့်ဆီမလာနိုင်တာပေါ့၊ ဘယ်တုန်းကများ ချစ်မလာဘဲ နေခဲ့လို့လဲ၊ မိုင်...ကိုယ့်အကြောင်း သိပါတယ်၊ ကိုယ်

ချစ်ကို တစ်ရက်မမြင်ရရင် မနေနိုင်ဘူးဆိုတာလေ”
မိုင်မိုင်ပခုံးလေးကို မိုးဟိန်း ဖက်ထားလိုက်သည်။ မိုင်မိုင် မလှုပ်။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေလားဟင်၊ မသွားမဖြစ်လို့ပါကွာ ခုနေခါ ကိုယ်တို့ ကျူရှင်ဖွင့်ထားတဲ့သူတွေအားလုံး ရင်ထိတ်နေရတာ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က ဘာပြောမလဲဆိုတာ အသက်မရှူရဲဘဲ နားစွင့် နေရတယ်...သိလား”

မိုးဟိန်းက ပြောလည်အောင် ရှင်းပြသည်။ ကျူရှင်ဆရာများ ဇာ် အခက်အခဲများကို တင်ပြသည်။ မိုင်မိုင် တစ်ရပ်ရပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လမ်းဘေးရှုခင်းများကို ငေးရင်း ပါလာသည်။ မိုင်မိုင် ငြိမ်နေသည်နဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို အတင်းမဲ့ကြည့်သည်။

သည်တော့လည်း မိုင်မိုင် မနေနိုင်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို စုသလို မစုသလိုနှင့် သူ့မျက်နှာကြီးကို တွန်းထုတ်ပစ်သည်။

“ဆရာရယ်...လမ်းကြည့်မောင်းစမ်းပါ၊ တော်ကြာ တိုက်ပြ ကုန်မှ ဒုက္ခ”

“မိုင်က ငြိမ်နေတာကိုး၊ ကဲ...ပြော ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးလား”

“မဆိုးပါဘူး...ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းတယ်”

“ဒါဆို ဖြစ်ချင်တာဖြစ် ကိုယ် မသွားတော့ဘူး၊ ကျူရှင်လည်း ပိတ်ပစ်ရရင် ပိတ်ပစ်ရပစေ၊ ကိုယ် သိပ်ချစ်ရတဲ့ ဒီကောင်မလေး မျက်နှာညှိုးတာတော့ မခံနိုင်ဘူး”

“အို...မဟုတ်တာ၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

မိုးဟိန်း တကယ်ပင် ကားကို နောက်ကြောင်း ပြန်ကွေ့ရန် မြင်တော့ မိုင်မိုင် မနေနိုင်၊ မိုးဟိန်းလက်မောင်းကြီးကို ဆွဲရင်း သူကပင် ပြန်တောင်းပန်ရသည်။

“ဆရာပြောတော့ အရေးကြီးတယ်၊ မသွား မဖြစ်ဘူးဆို၊ ခု ဘာလို့ ကားကို ပြန်ကွေ့ရတာလဲ”

“အင်းလေ...ဒါပေမဲ့ မိုင်မကျေနပ်ရင် မသွားတော့ဘူး၊ ဆဲ...ပြော၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ၊ မိုင် အယ်သွားချင်လဲ၊ ကိုယ့်အတွက် ဟောဒီကောင်မလေးကလွဲရင် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး”

“ဆရာကလည်း ကွယ်...မိုင် ကျေနပ်ပါတယ်၊ အလုပ်ရှိ ဆိုဟာ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သွားနော်...တော်ကြာ သူတို့က ကျူရှင်ပိတ်ပစ်နေရင် အခက်”

“နေပစေကွာ...မသွားတော့ဘူး”

မိုးဟိန်း အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် ပြောနေသဖြင့် မိုင်မိုင် ဆူရပြန်သည်။ သူ့ပါးလေးကို မိုးဟိန်းလက်မောင်းတွင် အပ်ကာ နှိုးတိုးလေး ပြောရှာသည်။

“သူ အဲဒီလို စွတ်မလုပ်နဲ့ကွယ်၊ မိုင်မိုင်ကြောင့်တော့ ဆရာကို မထိခိုက်စေချင်ဘူး၊ ဆရာ အဲဒီအစည်းအဝေးကို သွားကို သွားရမယ်၊ မသွားရင် မိုင်တကယ် စိတ်ဆိုးမှာနော်”

“ဒါနဲ့မိုင်က လျှောက်လည်ကြမယ်ဆို”

“အို...ဒါက အစည်းအဝေးရှိမှန်း မသိလို့ ပြောတာပဲ၊

လျှောက်လည်တာ ဘယ်အချိန်လည်လည် ရတာပဲဟာ...နော် နောက်နေ့တွေ တွေ့လို့ရသေးတာပဲဟာ"

"မိုင်မိုင်က သွားဆိုလို့သာ သွားရမယ်၊ ဒီကောင်မလေး သိပ်စိတ်ပါတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ မိုင် တကယ်ကျေနပ်တယ်နော် ညာတော့ မညာနဲ့၊ မိုင် ကျေနပ်ဖို့က အရေးကြီးတာ၊ မိုင်က မကျေနပ်ရင်လေ စိန်ထုပ်ကြီးပေးပါ့မယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ် အစီအစဉ်အဝေးကို မသွားတော့ဘူး"

မိုင်မိုင်က နာလေးတွင် ကျေနပ်အပြုံးလေးများ ဝေနေသည့် ချစ်သူက ဒီလောက်ဂရုစိုက်၊ ဒီလောက်ချစ်နေတာ၊ ငါ့လောက် အချစ်ကံကောင်းတဲ့လူ ရှိနိုင်ပါ့မလားဆိုပြီး ဝမ်းသာ ကြည်နူးနေ သည်။

သူတကယ် အရေးကြီးလို့ သွားတာဖြစ်မှာပါ။ သတင်းထဲမှာလည်း ကျူရှင်တွေကို စစ်ဆေးနေတဲ့အကြောင်း ပါတာပဲ။

မိုင်မိုင် သတင်းစာဆိုလျှင် ခေါင်းစဉ်လောက်သာ ဖတ်သည့် ဒီအကြောင်းတွေ သေသေချာချာ မသိ။ မိုးဟိန်းကျူရှင် အပိတ်ဆွဲ မည်ကိုသာ စိုးရိမ်နေသည်။

"ကျေနပ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ သွားမှာသာ သွားစစ်ဆေး"

"ဒါဆို ကိုယ် မိုင်ကို ဘယ်နားအထိ လိုက်ပို့ရမလဲဟင် အိမ်ပြန်မလား"

"ဟင့်အင်း...မိုင်ကို သန္တာတို့အိမ်မှာ ချထားခဲ့"

"တကယ်ကွာ...မိုင်လေးနဲ့သာ အချိန်တွေ ဖြုန်းပစ်လို့မ"

ချင်တော့တာပဲ"

"ဟင်းနော်...သွားမှာသွား"

သန္တာတို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သန္တာက ဝမ်းသာလို့က်လဲ့စွာ ငြိရာသည်။

"ဟယ်...မိမိုင်၊ ငါ နင့်အိမ်ကို ခုပဲ ဖုန်းဆက်တယ်။ မိုင်ကိုရောပဲ။ နင် မရှိတူးဆိုတော့ ဆွေးသွားတာပဲဟာ"

"ဘာလုပ်ဖို့ ဆက်တာလဲ"

"သမ္ပတမှာ River of No Return ပြန်ဝင်နေတယ်။

အေးကြည့်ဖို့ဟဲ့"

မိုင်မိုင် နာရီကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နာရီအတိ။ မိုင်မိုင် အိမ်လည်း မပြန်ချင်။ သန္တာတို့အိမ်တွင်လည်း တကယ်တော့ မနေချင်။ မိုးဟိန်းနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ မသွားဖြစ်လို့သာ ဝင်လာရသည်မို့ အဆင်ပြေ မှားသည်။

"မိသေးသားပဲ...လာလေ သွားမယ်"

"ငါ အရမ်းကြည့်ချင်နေတာဟဲ့၊ မွန်ရိုးက အရမ်း အဖော် ဖြစ်တယ်ဆိုပဲ၊ ငါ တစ်ခါမှ သူ့ကို မကြည့်ဖူးဘူး"

"ကောင်မ...ဝါသနာကိုက ဇာတ်လမ်းကြည့်ချင်တာမှ ဆုတ်ဘဲ၊ မင်းသမီးကိုယ်လုံး သွားကြည့်မှာ"

"ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ"

ရုပ်ရှင်ရုံရောက်သည်နှင့် မုန်နှင့်လက်မှတ်ဝယ်ကာ ရုံအတွင်း ထိုင်နေကြသည်။ ပြခန်း မီးပိုန်ပိုန်သာ လင်းတော့သည့်အချိန်တွင်

မိုင်မိုင်တို့ရှေ့ နှစ်တန်းကျော်တွင် စုံတွဲတစ်တွဲ ဝင်ထိုင်သည်။ မိုင်မိုင် သေသေချာချာကြည့်မိသည်။

တူလိုက်တာ။ တူလိုက်တာကွယ်... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ သူက အရေးတကြီး အစည်းအဝေးသွားတာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရုပ်ရှင်ရုံကို ရောက်လာနိုင်ပါ့မလဲ။ လူတူတာ ဖြစ်မှာပါ။

မိုင်မိုင် အတွေးများဖြင့် လုံးလည်လိုက်နေစဉ် သန္တာဆီ အသံထွက်လာသည်။

“မိုင်မိုင် ဆရာမိုးဟိန်း မဟုတ်လားဟင်”

“အေး...တူလို့ ငါလည်း ကြည့်နေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်နဲ့ဘယ်တုန်းက ပြတ်သွားလဲ”

“သွား...ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ငါနဲ့ မပြတ်သေးပါဘူး”

“မသိဘူးလေ... နင်နဲ့မလာဘဲ တခြားကောင်မလေးနဲ့ လာတယ်ဆိုတော့ ငါ ထင်မိတာပေါ့။ ဟဲ့... အခု ဆရာနဲ့တွဲလာတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကိုရော နင်သိလား”

“သိတယ်... သူ့နာမည်က ယမင်း၊ ဒယ်ဒီနဲ့သူတို့အဖေ ရင်းနှီးတယ်။ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ပဲ”

“နင်တို့ဟာကလဲ... ဘယ်လိုဟာကြီးလဲဟာ။ နင် သင်လည်းထားဦးနော်၊ ဆရာက သိပ်ပွေတယ် မဟုတ်လား”

မိုင်မိုင် ဝမ်းနည်းနေမိ၏။ တိတ်ဆိတ်စွာ ခံစားခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

“နင် ကိုဇော်ဇော်ကို ဖြတ်ပြီး ဘာလို့ဆရာကို လာ”

ထိုက်တာလဲဟင်”

မိုင်မိုင် သန္တာကို ဖြစ်ပုံအစအဆုံး ပြောပြသည်။ သန္တာက ရတစိုက် နားထောင်ရှာသည်။

မိုင်မိုင်ပြောပြနေစဉ် တစ်လုံးမှ ကြားဖြတ်မပြော။ စကားဆုံး ဆော့မှသာ မှတ်ချက်ပေးသည်။

“နင်မှားတယ် မိုင်၊ ကိုဇော်ဇော်က အထင်လွဲမယ်ဆိုလည်း ဆွဲရောပဲ၊ နင် ဆရာနဲ့တွဲနေပုံက ကိုဇော်ဇော်ကို အရွဲတိုက်တယ်ဆို ဆွဲ ပုံစံထက် လွန်ကဲတယ်၊ ငါတို့တောင် နင့်ကို အဲဒီကတည်းက ဆရာနဲ့ဖြစ်နေတယ် ထင်တာ”

“အို... တမင်ထင်အောင် တွဲတာပဲ၊ ဒီလိုတွဲတိုင်း ငါ့ကို နှုတ်လိုက်ရောတဲ့လား”

မိုင်မိုင် နာကျည်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ ရင်တွင်းဝယ် မနေ ဆနေကကဲ့သို့ပင် ပြန်ခံစားရသည်။ ဇော်ဇော်အပေါ်တွင် ခံပြင်းစိတ် အသစ်တိတ်တို့က ပြည့်လျှံလာ၏။

“ဒါက သူ့စေတနာလေ၊ ဒီအကြောင်း နင့်ကို သူပြောပြ သားပဲ၊ နင် သူ့အပေါ် မာနထားလိုက်မယ့်အစား ရှင်းပြလိုက်ဖို့ကောင်း တယ် မိုင်၊ အမှန်က နင်နဲ့ကိုဇော်ဇော်နဲ့မှ လိုက်တာ ဖြစ်သင့်တာ၊ ကိုဇော်ဇော်က နင့်အပေါ် တကယ်ချစ်တယ်၊ စေတနာထားတယ်၊ နင့်တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းကို လိုလားတယ်”

“ဆရာကလည်း ငါ့ကို ချစ်တာပဲ”

“ဆရာက မိန်းကလေးတိုင်းကို ချစ်တတ်တယ် မိုင်မိုင်၊

လူချင်းခွာမိကြတော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မိုင်မိုင် သေချာအောင် မေးမိသည်။

“မိုင်မိုင်ကို ဆရာမညာပါဘူးနော်၊ ခုပြောနေတာတွေဟာ အမှန်တွေဟုတ်ရဲ့လား။ မိုင်မိုင်ကိုတော့ မညာပါနဲ့ ဆရာရယ်”

“ကွာ...မိုင်မိုင်ကို ညာရက်ပါ့မလား။ ကဲ...ထ အခု ယမင်းဆီ သွားမယ်”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ဪ...မိုင်မိုင်က ကိုယ့်ချစ်သူပါ။ ယမင်းနဲ့ကိုယ့်ကို မယုံဘူးဖြစ်နေတာ ရှင်းပြပေးဖို့ သွားပြောမှာပေါ့”

“ဟာ...ဒီလိုသွားလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ကောင်းကောင်း။ မကောင်းကောင်းကွာ...ကိုယ့်အပေါ် အထင်လွှဲတာတွေ မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ် မိုင်မိုင်ကို ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း သိသားနဲ့ ခုလို သံသယတွေဝင်တာ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

မိုးဟိန်း၏ စကားများကြောင့် မိုင်မိုင်စိတ်လေးတွေ ပြောင်းသွားပြန်သည်။ လူချင်းဆုံပြီး မေးပေးမည်။ ရှင်းခိုင်းမည်ဆိုကတည်းက သူ အမှန်တွေ ပြောလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ လိမ်တာ၊ ညာတာဆိုရင် ဘယ်သူ ရှင်းရဲမလဲ။ မိုင်မိုင်ရင်တွင်းမှ သံသယလေးများ လွင့်ပြယ် သွားသည်။

“ဆရာရယ်...မယုံလို့ မဟုတ်ပေမဲ့ စိုးရိမ်လို့ မေးရတာပဲ။ မိုင်မိုင်လေ ဆရာ့ကို ဆုံးရှုံးရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်ကွယ်”

“ကိုယ့်အချစ်တွေအပေါ်မှာ သံသယ မဝင်စမ်းပါနဲ့ မိုင်မိုင်”

ကိုယ် ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ”

မိုင်မိုင် ချစ်သူအပေါ်တွင် အပြစ်မမြင်နိုင်တော့။ ယုံကြည် စိတ်ချစိတ်များက နေရာယူလာသည်။

“ကဲ...ဒါတွေ မေ့လိုက်တော့နော်။ မိုင်မိုင် တွေးမိတာတစ်ခု ဆရာ့ကို မေးရဦးမယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ မေး”

“ဆရာ့အချစ်ကို မိုင်မိုင်ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုင်မိုင်ကို လက်ထပ် ခဲ့တော့ တစ်ခါမှ မပြောဘူးနော်၊ ဘာလို့လဲဟင်”

မိုးဟိန်းကိုယ်ကြီး တွန့်သွားသည်။ မျက်နှာတွင် အပြုံးငိုငိုများ ကွယ်ပျောက်သွား၏။ ဝါဒဏမူ မိုင်မိုင်ကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေသည်။

“ဟင်...ဆရာ မိုင်မိုင်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဘာလို့ မမေးတာလဲ”

မိုင်မိုင်ထပ်မေးမှ မိုးဟိန်းလှုပ်ရှားလာသည်။ မျက်နှာတွင် ငြိုးနေကျအပြုံးလေး ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဘာမှ မပြောသေးဘဲ မိုင်မိုင် တို့သာ လှိုက်မောသော အနမ်းလေးများဖြင့် တနှိုက်မက်မက် နမ်း နေသည်။

“အို...လွတ်ပါဦး”

“မလွတ်ဘူး။ မဟုတ်တာတွေ မေးနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ဒဏ်ခတ်နေတာ”

“ဟင်...မိုင်မိုင် ဘာမဟုတ်တာ မေးလို့လဲ”

“ဒီလောက်ချစ်နေကြမှ လက်ထပ်ဖို့ မေးနေရဦးမှာလား။ တို့ယုံကို မိုင် အချိန်မရွေး လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပဲဟာ”

“မိုင်မိုင်ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဆရာကရော မိုင်မိုင် လက်ထပ်မှာလားဟင်”

“အမယ်လေးဗျာ...ပြော ခု လက်ထပ်ရမလား။ ဒီ သူ့အလှလေးတွေကို အပိုင်ယူချင်နေတာကြာပြီ”

မိုင်မိုင် လုံးဝ ယုံကြည်စိတ်ချသွားပါပြီ။ သနားအပိုပြောတာ ဖြစ်မယ်။ ဆရာအပြင်မှာ ပွေတယ်လို့ပြောတာ ငါနဲ့ဆရာ သိပ်ချစ်ကြ တာကို မနာလိုဖြစ်ပြီး ကွဲသွားအောင် ချောက်တွန်းတာ ဖြစ်မှာ။ သန္တာက ဇော်ဇော်ဘက်သားဆိုတော့ ငါ့ကို ဆရာနဲ့ ဘယ်အဆင့် ပြောစေချင်ပါ့မလဲ။ သူတို့ပြောသလို တကယ်ပွေတယ်ဆိုရင် ဆရာထံမှ ခုလို ချက်ချင်း လက်ထပ်မယ်လို့ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ”

မိုင်မိုင် ချစ်သူမျက်နှာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်မိသည်။

“ပြောလေမိုင်...အခု လက်ထပ်ကြမလား”

“တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

မိုင်မိုင် စဉ်းစားလိုက်သည်။ မိမိက ဆရာ့ကို ချစ်သည် ဆရာကလည်း ချစ်ပါသည်။ ချစ်လိုက်တာမှ သည်းသည်းလှမ်း ဆရာအယုအယလေးများကို သာယာလွန်း၍ မိုင်မိုင်အသည်းတွင် စွဲနေပြီ။ ဆရာက အတူတူနေချင်ပါသည်တဲ့။ မိမိကလည်း နေချင် သည်သာ။ ဆရာတွင် အလုပ်အကိုင်နှင့်၊ ဝင်ငွေမှာလည်း ကောင်း သည်။ ဆရာ့ကို ချောချောသန့်သန့်ပို့ စိတ်လည်းမချ။

သူလည်းချစ်၊ ကိုယ်လည်းချစ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို နှိုင်း

ပြည့်စုံစုံ တင့်တင့်တယ်တယ် ထူထောင်ရန်လည်း အခြေအနေရှိသည်။ ဒီတော့ လက်ထပ်လိုက်ကြတာ ကောင်းပါတယ်လေ။ သူနဲ့ဆိုရင် ဝိပျော်မှာပါ။

“ဆရာလက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုလည်း သဘောလေ”

“မိုင် သဘောတူတယ်ပေါ့”

မိုင်မိုင် ရှက်ပြီးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟေး...ဒါမှ ကိုယ့်အချစ်ကွ”

မိုင်မိုင်ကိုယ်လေးကို မိုးဟိန်း ဆွဲပွေ့ပစ်မိသည်။

“ဘယ်နေ့လဲ...ဒီနေ့ထပ်မှာလား”

“ဒီနေ့တော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဒါဆို တမလားနဲ့ ဆက်ဆက်နော်၊ ကိုယ်တို့ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးကြမယ်”

“ဒယ်ဒီတို့ကို ဘယ်လို ပြောကြမလဲဟင်”

“ဒီကိစ္စ နောက်မှ စဉ်းစားကြတာပေါ့ကွယ်၊ တမလားနဲ့ ကြရင် ကျိုးကန်းနဲ့အတူ အိပ်ရာထပြီး ပဲပြုတ်သည်နဲ့အပြိုင် မိုင်မိုင်ကို အရောက် လာခဲ့မယ်နော်”

မိုင်မိုင် စောဒက မတက်ပါ။ အတူတူနေရလျှင် ပြီးတာပဲလို့ သဘောထားလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားရမှန်း မိဘကို အရေးထားရမှန်းမသိဘဲ အချစ်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါပြီး စိတ်အလို လိုက်လိုက်ပါတော့သည်။

ဆရာများလားဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ထကြည့်ရတာလည်း ကြိမ်ပေါင်းများလှပြီ။

ဆရာများလားဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ထကြည့်ရတာလည်း ကြိမ်ပေါင်းများလှပြီ။

ဆရာကို ယုံခဲ့သည့်မိုင်မိုင် ငိုရပါပြီ။ အသည်းလေးများ ကြွေးပြန်သည်။

ဆရာကို ယုံခဲ့သည့်မိုင်မိုင် ငိုရပါပြီ။ အသည်းလေးများ ကြွေးပြန်သည်။

ဆရာ...ငါ့ကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာသွားတာများလား မိုင်မိုင် အတွေးများကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဖြတ်ထားရသည်။

ဆရာ...ငါ့ကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာသွားတာများလား မိုင်မိုင် အတွေးများကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဖြတ်ထားရသည်။

အိမ်မတွေးရဲ။ အချိန်တွေလွန်လို့ ညရောက်မှ အိပ်ရာပေါ်တွင် နှစ်လှည့် လှဲချမိသည်။ သည်းအူပြတ်မလောက် ငိုချလိုက်သည်။

အိမ်မတွေးရဲ။ အချိန်တွေလွန်လို့ ညရောက်မှ အိပ်ရာပေါ်တွင် နှစ်လှည့် လှဲချမိသည်။ သည်းအူပြတ်မလောက် ငိုချလိုက်သည်။

အိပ်ရာတွင်းမှ မိုင်မိုင်၏ကိုယ်လေး တစ်ကိုယ်လုံး သောကများ၊ ဆွေးမှုများ၊ တမ်းတမှုများ၊ မျက်ရည်များကြားတွင် နစ်မြုပ်သွားရသည်။

အိပ်ရာတွင်းမှ မိုင်မိုင်၏ကိုယ်လေး တစ်ကိုယ်လုံး သောကများ၊ ဆွေးမှုများ၊ တမ်းတမှုများ၊ မျက်ရည်များကြားတွင် နစ်မြုပ်သွားရသည်။

အခန်း(၂၄)

ကျီးကန်းနှင့်အတူ အိပ်ရာထပြီး ပဲပြုတ်သည်နှင့်အပြိုင် ရောက်လာပါမည်ဆိုသော ဆရာ ရောက်မလာပါ။ နံနက်၊ နေ့လယ် ညနေဦးအထိ ပေါ်မလာ။

ဆရာရယ်...မိုင်မိုင်ကို ညာသွားရက်တယ်နော်။ ချစ်ကယ် စစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဆရာအပြောလေးတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ ယုံခဲ့တာ မှန်ခဲ့အမှားပါ။ ဆရာရယ်...မိုင်မိုင်ကို ပစ်မသွားပါနဲ့။ မိုင်မိုင်ကို လာခဲ့ ခဲ့တဲ့ကွယ်

ဆရာနှင့် နှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်ဘဝ ထူထောင်မည် သုခ၊ ဒုက္ခတို့ကို မျှဝေခံစားကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးကာမှ သူက မလာ။

မိုင်မိုင် မျှော်ရပါသည်။ ရင်မှာ ပူလောင်လာသည်။ ပြည့်သီ တင်းကျပ်လာသည်။ ဘာမှလည်း စားလို့မရ။ အိပ်လို့မရ။ အိမ်ရှေ့ အိမ်နောက်ဖေး လူးလားလျှောက်ရင်း အချိန်များလွန်လာသည်။

“ဆရာ...ဆရာ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဘာလို့ မလာတာလဲ ကွယ်...ဟင်”

ရှိုက်သံလေးများကြားတွင် မိုင်မိုင်၏ စကားသံလေးများ ရောထွေးသွားသည်။ ဆရာ မလာလို့ အချစ်ကြီးမလေးမိုင်မိုင် မျက်ရည်ပင်လယ်တွင်း မျောနေချိန်တွင်။

လက်မှ နာရီကို ကြည့်ရတာလည်း အမော။ ကားသံကြားတိုင်း

လက်မှ နာရီကို ကြည့်ရတာလည်း အမော။ ကားသံကြားတိုင်း

ခင်မောင်ရွှေအပြောကို အိမ်နံ့က ထောက်ခံသည်။ ဇော်ဇော်ကတော့ မျက်စိခုံမှိတ်ရင်း ကုလားထိုင်နောက်မှိပေါ် ခေါင်းတစ်ဆင့်ကိုယ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာပါလိမ့်။ မိုင်မိုင်တစ်ယောက် သိပ်ခံစားနေရတာပဲ။ ငိုများနေသလား။ စိတ်ထက်ထက်နဲ့ မတော်တရော်တွေများ လျှောက်လုပ်နေရင်...

“လင်းတကြီး ချေးနပ်နေတဲ့ပုံနဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ။ ငါ့ဖော် မိုင်မိုင်နဲ့ မိုးဟိန်း မညားတာ မင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလား”

“အေးကွာ...ငါတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး”

“ဟ...ငါ့လခွီး မင်းကို ငါ ပြောဖူးသားပဲ။ သူတို့လို လူထုစားရဲ့အချစ်က လျှာဖျားကလာတဲ့ အချစ်ကွ။ အဲ...မျက်စိကလာတဲ့ အချစ်ဆို ပိုမှန်တယ်။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ ကြည့်ပြီးမှ ချစ်ကြတာ။ ဆရာမိုးဟိန်းလည်း မျက်စိကလာတဲ့ အချစ်ကြည့်ပြီး ဒီကောင်မလေးကို ယူလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဆရာအနေနဲ့မိုင်မိုင်အပေါ်မှာ ဒီလိုလုပ်ဖို့မကောင်းပါဘူးနော်။ ဇော်ဇော်ရင်ထဲတွင် လှိုက်နေအောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ အိမ်နံ့မှာ မိုင်မိုင်အပေါ်တွင် ဇော်ဇော် အရေးတယူဖြစ်နေသည်ကို မနာလိုဖြစ်နေသည်။ မိမိက ဒီလောက် အခွင့်အရေးတွေမလျက်နှင့် ရှောင်ဖယ်ကာ မိုင်မိုင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့် ဇော်ဇော်ကို ဒေါပွချင်လာသည်။

“အမယ်လေး...ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ဇော်ရယ်၊ မကြာဘူး ကြားရမယ်”

“မိုင်မိုင် တခြားကပ်ယောက်နဲ့ တွဲလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟေ့ကောင်၊ သူ့မှာလည်း အသည်းတွေ အများကြီးရှိတာပဲ ယလပ်စတစ်အသည်း။ ဖန်အသည်း၊ ကြောအသည်းတွေလေ”

ခင်မောင်ရွှေစကားများကို ဇော်ဇော် မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ပင်။ သူ့အတွေးများက မိုင်မိုင်ဆီသို့ လွှင့်ပျံနေသည်။ သူ့မိုင်မိုင်ဆီသို့သွားမည်။ ဒီလိုအခါတွင် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် အားပေးဖြေသိမ့်ပေးသင့်သည်။ ဇော်ဇော်လုပ်တတ်သည့် မိုင်မိုင်တစ်ယောက် အိမ်နံ့ပြောသလို နောက်တစ်ယောက်ရင်ခွင်သို့ ရောက်သွားဟု မပြောနိုင်။ လမ်းမမှားအောင်တော့ သူ ထိန်းပေးရမည်။ ဆတိပေးရမည်။ မိုင်မိုင်က ကလေးစိတ်ကလေးတွေ။

မိုင်မိုင်နှင့်မိုးဟိန်း ချစ်ကြသည်ကိုစွဲတွင် ဇော်ဇော် သူ့ကိုယ်သူ ထာဝန်မကင်းဟု ထင်သည်။ ဒီလမ်းကို လျှောက်ဖို့ သူပင် လမ်းရှင်းပေးခဲ့သည်။ အသည်းတွင် ဒဏ်ရာတင်ခံခဲ့သည်။

ဇော်ဇော် ထိုင်ရာမှ ထကာ အင်္ကျီ လဲလိုက်သည်။ ချက်ချင်း ထင် အပြင်ထွက်ရန်ပြင်နေသော ဇော်ဇော်ကို ခင်မောင်ရွှေနှင့်အိမ်နံ့ကားမလည်နိုင်ကြ။

“ဘယ်ကိုလဲ ကိုဇော်”

“မိုင်မိုင်ဆီ သွားမလို့”

“ဟင်...”

အိမ်နံ့ပါးစပ်လေး ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။

“ကျွန်တော် မိုင်မိုင်ဆီသွားမလို့ မအိမ့်နဲ့၊ ကျွန်တော် သွားသင့်တယ် ထင်တယ်လေ၊ ခုလို ဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်အရှိဆုံးပဲ”

“သူက ကိုဇော်အားပေးတာ၊ စေတနာကို လက်ခံမယ် ထင်သလား”

“လက်ခံတာ...လက်မခံတာက သူ့အလုပ်၊ ကျွန်တော် ကတော့ ကျွန်တော့်အလုပ် ကျွန်တော် လုပ်ရမှာပဲ”

အိမ့်နဲ့ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ သတင်းစာလာပြစဉ်က မိုင်မိုင် ကို ပွဲဝင်ဖို့တယ်ယောက်ျားမှ မသုံးဘူး။ သူက အရမ်းထတာ...ရွာထဲ ဆိုပြီး အပုပ်ချစကားတွေပြော။ ကိုယ့်ဘက်ပါလာအောင် ဆွယ်မည် ဆိုပြီး အကြံနှင့်လာခဲ့သည်။ခုတော့ ဇော်ဇော်နှင့်မိုင်မိုင်ကို ပြန်ဆက် သွယ်ပေးလိုက်သည့်အလား။ အိမ့်နဲ့ မိမိကိုယ်မိမိ နောင်တရ၍မဆုံး ဇော်ဇော် အိမ်ပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“လုပ်...လုပ်၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်၊ ဒီတစ်ခု တော့ အဲဒီက ပြန်လာရင် ဦးပန်ချာကားပါ အဆင်သင့် ငှားလာခဲ့ ဝါလည်း ကြိုရာလူကို ပြောထားမယ်။ မင်း မသာလိုက်ဖို့ကြန့် ဇော်ဇော် ခင်မောင်ရွှေကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ့်နဲ့ နောက်က ဇော်ဇော်လည်း ထွက်လာသည်။ အိမ့်နဲ့ နောက်ကို မဟုတ်။ မိုင်မိုင်ဆီကို ဖြစ်သည်။

အခန်း(၂၆)

မိုင်မိုင် သူ့ကို မြင်တော့ အံ့သြသွားသည်။ နီရဲနေသည့် နှုတ်နှာလေးက ဖွေးခနဲဖြစ်သွား၏။ အံ့သြသည့်အကြည့်များတွင် ဆီသရောင်က လွမ်းမိုးလာသည်။ ဇော်ဇော် ထိုင်ရာမှ လှမ်းခေါ် ဆိုက်၏။

“မိုင်မိုင်”

“ရှင်...ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ရှင်မျက်နှာကို မမြင်ချင် တဲ့ ရှင်အခု ထွက်သွား”

“ကိုယ့်ကို မနှင်ပါနဲ့ မိုင်ရယ်၊ ကိုယ်တကယ် မိုင်မိုင်အတွက် ခင်မောင်ရွှေကောင်းလို့လာတာပါ”

“ဪ...ရှင်...ဆရာအကြောင်း သိခဲ့ပြီထင်တယ်၊ တော် တော်မှ ဝမ်းသာသွားရဲ့လား”

“ခဏထိုင်ပါဦးမိုင်၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြအောင်နော်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မမှာ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

မိုင်မိုင် မျက်နှာထားလေးတင်းတင်းထားကာ ဒေါသသံနှင့် ပြောနေပေမဲ့ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စလေးများက ဝေ့ဝေ့နေရှာသည်။ နှုတ်ခမ်းသားလေးများက တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

“မိုင်မှာ ပြောစရာမရှိပေမဲ့ ကိုယ့်မှာရှိတယ်”

“နားမထောင်ချင်ဘူး”

“ကိုယ့်ကို စိတ်နာရင်နာပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြောမယ့် စကားကိုတော့ ခဏနားထောင်ပါနော်”

ဇော်ဇော် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောပေမဲ့ မိုင်မိုင် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ သူ့ကို စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။ မိုင်မိုင်အဖို့ မျက်လုံးကို ရင်မဆိုင်ရဲသူ ဇော်ဇော် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ ဆိုဖာပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ မိုင်မိုင်ကတော့ နေရာတွင်ပင် တောင့်တောင့်လေး ရပ်နေမြဲ။

“ကိုယ် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး မိုင်ရယ်”

“သူ့လမ်းသူသွားတာ ရှင်က ကြားထဲက အနေသာကြီး”

“ကိုယ် မိုင်နဲ့ဆရာကို သိပ်ပြီး အဆင်ပြေစေချင်ခဲ့ပါတယ် ဆရာနဲ့မိုင် ဘာလို့ လမ်းခွဲခဲ့ရတာလဲဟင်”

“ရှင် တကယ်မသိဘူးလား၊ သတင်းစာဖတ်ခဲ့ပြီးရင် ဒီအဖြေကို သိမှာပါ”

“ဗျာ...ကိုယ် မိုင်ပြောတာ နားမလည်ဘူး”

မိုင်မိုင် ခေါင်းလေးမော့ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

ရယ်သံတွင် ငိုသံစွက်နေသည်မို့ ဇော်ဇော်ရင်တွင် နာကျင်သွားသည်။

“သူ့ လက်ထပ်သွားတဲ့ မိန်းမက နောက်ပြီးအရှည်ကြီးလေး၊ အဲဒါဟာ ကျွန်မနဲ့ယမင်းရဲ့ ကွာခြားချက်ပဲ၊ ကျွန်မထက် ပိုလည်း ချမ်းသာဘူး၊ ကျွန်မလောက်လည်း မလှဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက နှစ်တန်းနှစ်ခါကျ ယမင်းက ဘွဲ့တွေနှစ်ဆယ့်ခုနစ် ပညာတတ်၊ ဒါကြောင့် မိုင်လေးသံနဲ့ပြောရရင် ပွဲလယ်တင့်မယ့် သူ့ကို ရွေးသွားတာပဲ၊ နားသာမှု သာယာမှုတွေ ပိုပေးနိုင်တဲ့ မိန်းမကို ရွေးယူသွားတာပဲ”

မိုင်မိုင် မာန်တင်းကာ ဟန်ဆောင်ပေမဲ့ မရတော့ပါ။ စကားအဆုံးတွင် ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချကာ မျက်နှာလေးကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ အညည်းအူပြတ်မျှ ငိုပါလေတော့သည်။ မိုင်မိုင် ပြုံးနေတာကို အမြဲမြင်ချင်သူ ဇော်ဇော် မကြည့်ရက်နိုင်တော့။

“မငိုပါနဲ့ မိုင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မညည်းဆဲပါနဲ့၊ သူ့ မချစ်ပေမဲ့ မိုင်မိုင်ကို ချစ်မယ့်သူတွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်၊ မိုင်မိုင်ကလေးဆို ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ...ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

မိုင်မိုင် ဆက်ခနဲ ခေါင်းမော့လာသည်။ မိုင်မိုင်မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များနှင့်အတူ ခံပြင်းနာကျည်းစိတ်များနှင့် မာနရိပ်ကို မြင်ဆင်လိုရသည်။

ဇော်ဇော် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးကာ စိုးရိမ်လိုက်မိသည်။
“ဟုတ်တယ်...မိုင်ကို ချစ်မယ့်လူတွေ တစ်ပုံကြီး။ မာမီး
ဒယ်ဒီအပြင် အများကြီးရှိသေးတယ်။ တစ်ယောက်သွားရင် ဆယ်
ယောက်လာလိမ့်မပေါ့”

“စိတ်ထင်ရာတွေတော့ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့လို့ ကိုယ် သင်
ပေးချင်တယ်။ မလိုအပ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ဘေးဖယ်ထားပြီး ကိုယ့်ဘေး
တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို မိဘရဲ့လူ့ချီးအေးခြံတဲ့ အရိပ်ကနေ
မိုင် စဉ်းစားပြီး လုပ်ပါ။ ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ ကိုယ်
မိုင်မိုင်ကို ရေမြင့်တဲ့ကြာလှိုပဲ မြင်ချင်တယ်”

“ဒါ ရှင်ပြောချင်တာ အကုန်ပဲလား။ ကျွန်မအတွက်ထား
ရှင်စေတနာတွေပေါ့လေ။ ဒီမှာ ဦးဇော်ဇော် ရှင်စေတနာကို လိုလည်း
မလိုချင်ဘူး။ အယုံအကြည်လည်း မရှိဘူး။ ကျွန်မဟာကျွန်မ လို
ချင်တာ လုပ်မယ်။ ရှင်ပူစရာ မလိုဘူး။ ဒါတွေ ဖြစ်လာတာဟာ
ရှင်က နံပါတ်တစ် တရားခံ၊ ရှင်သိရဲ့လားဟင်”

“ကိုယ့်စေတနာအများအတွက် ကိုယ် တောင်းပန်နေပါတယ်
မိုင်ရယ်။ ဒီအတွက် တကယ်ပဲ ကိုယ် ယူကျုံးမရဖြစ်ရပါတယ်”

“တော်ပါပြီ...ဦးဇော်ဇော်၊ ရှင်မျက်နှာလည်း ကျွန်မ မကြည့်
ချင်ဘူး။ ရှင်အသံလည်း မကြားချင်ဘူး။ ရှင်ကို မြင်နေရတာ ကျွန်မ
အတွက် မီးလိုပူတယ်။ ပြန်ပါတော့၊ ရှင် မပြန်ရင် ကျွန်မ ခြံစောင့်
ခေါ်ပြီး ဆွဲထုတ်ခိုင်းရလိမ့်မယ်”

ဇော်ဇော် ရင်နှင့်စွာပင် ထိုင်ရာမှ ထရသည်။ မိုင်မိုင်-

သူ့ကို မကြည့်။ တံခါးပေါက်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။

“ကိုယ့်ကို မိုင် မမြင်ချင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်ပြန်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ်ဟာ မိုင်မိုင်အပေါ်မှာ စေတနာ အထားနိုင်ဆုံးလူဆိုတာ မိုင်မိုင်
နားလည်စေချင်တယ်ကွယ်။ မိုင်မိုင်အတွက် ကိုယ်ဟာ အမြဲတမ်း
မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ် ရှိနေပါမယ်”

“မကြားချင်ဘူး...မကြားချင်ဘူး။ သွားပါတော့ ဦးဇော်ဇော်၊
ခွင် ပြန်ပါတော့ရှင်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်။ သိပ်မုန်းတယ်
သိရဲ့လား”

မိုင်မိုင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ဇော်ဇော်
ခင်နာ၍ မဆုံး။

မိမိအချစ်ဆုံးသူ၏ အမုန်းဒဏ်ကို ပြင်းပြစွာ ခံစားရင်းနှင့်ပင်
မိုင်မိုင်ထံပါးမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့ရလေသည်။

အခန်း(၂၇)

မိုင်မိုင် စိတ်ကို လွှတ်ထားလိုက်သည်။ အရင်ကထက်ပိုပြီး ခြေရှုပ်ပစ်လိုက်၏။ အချစ်ဆိုသည်ကို နားမလည်တော့။ နှလုံးသားမှ စိန်ကျလာသည့် မေတ္တာများ မိုင်မိုင်တွင် မရှိတော့။

အသည်းနှလုံးအတုများ၊ အပျော်ချစ်များကို ရော့...ယူ... အင့်လို့ တောင်းခံသူတိုင်းကို ပေးပစ်လိုက်သည်။

ယောက်ျားလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်တွဲကာ လေညှင်းခံတတ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖော်အဖြစ်ထားသည်။ သာယာမှုရာ သည်။

မည်သူ့ကိုမှ အတည်တကျ မထား။ အသည်းတွင် နေရာ မပေး။ အပျော်ချစ်ကလေးများကိုသာ ဖန်တီးယူသည်။ ငြီးငွေ့လာလျှင် သွားပေတော့ တစ်ယောက်။

နောက်တစ်ယောက်လာ။

မိုင်မိုင် တွဲလိုက်သည့်သူများမှာ မရေမတွက်နိုင်တော့။ အရာ ကြီးများ။ ချမ်းသာသူများ၏ သား။ နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသား။ ဇာတ်ဒီယိုအဆိုတော်များ။

အဆင့်စုံ။ အလွှာစုံ။ လက်ကမ်းလာသူ တစ်ယောက်ကိုမှ မိုင်မိုင် မငြင်း။ စိတ်လေလေနှင့် အားလုံးကို အပြုံးလေးနှင့် နှလုံး ထားစေသည်။

ရင်မှာတော့ ဗလာ။ တစ်ယောက်ကိုမှ မစွဲလမ်း။ ဒီလိုနှင့် မလာတာ အခုဆိုရင် အယောက်သုံးဆယ် မကတော့။ ဒီအချိန်တွင် မိုင်မိုင် ရည်းစားနှစ်ယောက် အပြိုင်ထားလိုက်သည်။

တစ်ယောက်က ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျပြီး လမ်းပေါ်ရောက်နေ သည့် ပေပေတေတေ ကိုမျိုး။

သင်္ဘောသားဆိုတော့ ဒတ်ဆန်းကားတင်ပီနှင့် သူကထော သည်။ နောက်တစ်ယောက်ကျတော့ မိုင်မိုင်တို့လမ်းထဲက နိုင်ငံခြား ဆေးကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှ ကိုယ်စားလှယ်ကြီး၏သား နောင်နောင်။ သူလည်းထောသလို ဆံရှည်ကုပ်ခဲနှင့် လမ်းသရဲလေးပင်။ နှစ်ယောက် စလုံး မိုင်မိုင်ထက်ငယ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် မိုင်မိုင်တွဲနေတာ နှစ်လကျော်ပြီ။ ခုတော့ မိုင်မိုင် ငြီးငွေ့လာ၏။ ခွာထုတ်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ဒီနှစ်ယောက်က မလွယ်။ မျှော့လေးတွေလို အတင်းလိုက်တွယ်သည်။

ဒီနေ့ မိုင်မိုင် ကိုမျိုးနှင့်တွေ့ရမည်။ မိုင်မိုင် မတွေ့ချင်။

မသွားချင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုမျိုးကနေမည် မဟုတ်။ မိုင် မသွားချင် မိုင်မိုင် မလာလျှင် သူ လိုက်လာလိမ့်မည်။ သူလာတာက အရေးမကြီး ဒယ်ဒီနှင့်မာမိက မလွယ်။

အရင်တုန်းက ဒယ်ဒီက အနောက်တိုင်းသွေးနှောသူပီမိုင်မိုင်ကို လွတ်လပ်မှုပေးသည်။ မာမိက မြန်မာစစ်စစ်ပေမဲ့ ခေတ်မီ လွန်းသူမို့ မချုပ်ချယ်။ ခုတော့ ဒယ်ဒီရော မာမိပါ မိုင်မိုင်ကို အလကားနေရင်း မျက်စိပြူးပြဲပြီး ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြသည်။ အသွားအလာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရန် ခဏခဏ သတိပေးသည်။ မိုင်မိုင် အနေကျရပြီ။ ဒါပေမဲ့ မိုင်မိုင်က သူတို့ထက် လည်တာပဲ ညာလုံး၊ ပြီးလုံးတွေ အမျိုးမျိုးသုံးပြီး လိုမ့်နေသည်။

မိုင်မိုင် ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ရှစ်နာရီအရောက် ဗန္ဓုလပန်းနီ သို့ လာခဲ့သည်။ ကိုမျိုးက သူ့ဒတ်ဆန်းအနီလေးကို ဖိုကာ မှော် နေသည်။

- “ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင် မျိုး”
- “မနက်ခြောက်နာရီကတည်းက စောင့်နေတာ”
- “အံ့မယ် ရှစ်နာရီမှ လာမယ်လို့ ပြောထားလျက်နဲ့”
- “ဒါတော့ဒါပေါ့...ဒီက သိပ်တွေ့ချင်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ အိပ်ရာနီးတာနဲ့ စိတ်လောပြီး လာစောင့်နေတာ၊ အဲ...ချစ်ဆန္ဒ အမြဲစောသူ ဆိုပါတော့ မိုင်”
- “ကိုသည်းလေး...ကိုဖိုးခွဲ”

မိုင်မိုင်နှင့် ကိုမျိုး ပန်းခြံတွင်းရှိ ခုံရည်လေးတွင် ထိုင်ကြသည်။

အောက်ပိုင်းလည်းဖြစ် စောလည်း စောသေးသည်မို့ ပန်းခြံတွင် လှူငှားနေ သည်။ မိုင်မိုင်တို့လို အတွဲသုံးလေးတွဲသာ ချောင်ကုပ်ပြီး တွတ်ထိုး နေကြသည်။ ကိုမျိုးက မိုင်မိုင်လက်လေးများကို ဆုပ်နယ်ရင်း မျက် ဘောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။

“မမကလေ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အရမ်းလှတယ်၊ ဒီ အလှလေးတွေကြောင့် ဒီကောင် သိပ်ခိုက်နေရတာ”

“မမလည်း ကိုမျိုးလိုပဲပေါ့၊ အပြောကောင်းတဲ့ ဒီကောင် ယိုသလို့ ချစ်ရတာ အသည်းတွေပေါက်ထွက်ကုန်တော့မယ် သိလား”

“ဒါနဲ့ မမကို ဟိုကောင် လိုက်နှောင့်ယှက်သေးလားဟင်”
“ဘယ်ကောင်လဲ”

မိုင်မိုင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေးလိုက်သည်။ နောင်နှောင့် နှောင့် ကိုမျိုးက မိုင်မိုင်ပြီးထားသည့်အတိုင်း မိုင်မိုင်ကို လိုက်နှောင့်ယှက် သူ့အဖြစ်သာ သိထားသည်။

“ဟိုကောင်လေဗျာ...နောင်နှောင်ဆိုတဲ့ လမ်းသရဲ”
မိုင်မိုင် ရယ်ချင်သွားသည်။ နောင်နှောင်ကို လမ်းသရဲတဲ့ ချာတော့ရော ဘိန်းစားချင်းအတူတူ တစ်မျိုးလိုချင်သည့် ကိုမျိုး မိုင်မိုင် ရယ်ချင်စိတ်ကို ကွယ်ဝှက်ကာ မျက်နှာလေးကို ညှိုးပစ် ထိုက်သည်။ မျက်လွှာလေးချကာ သက်ပြင်းတစ်ခုကို ကိုမျိုးကြား အောင် ရှိုက်လိုက်သည်။

“ဟင်...မမ၊ ဟိုကောင် မမဆီ လာသေးထားလို့”
“ဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့ကွယ် မမ စိတ်ညစ်လွန်းလို့”

ပါနော် ကိုမျိုး..

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် မမ၊ ကိုမျိုးကို ပြောပြစမ်းပါ”

“မသိချင်ပါနဲ့ဆိုကွယ်၊ မမ မပြောချင်ဘူး”

မိုင်မိုင် တိုးတိုးလေးပြောကာ အားငယ်သလို ညှိုးနွမ်းဟန် လေးပြလိုက်သည်။ ကိုမျိုးမှာ မိုင်မိုင်အသွင်ကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လေးဖြစ်ကာ မိုင်မိုင်လက်ကလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးခါးညှပ် အလောတကြီး မေးရှာသည်။

“မမကလည်း အဲဒီလို မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ဒီကောင် မ... ဘူး၊ ပြော...မမကို ဒီကောင် ဘာလုပ်လဲ”

“မနေကလေး မမဆိုက်ကအပြန် အိမ်မှာ သူ့ရောက်နေတယ် ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကလည်း မရှိတော့ သူ ပိုကဲတာပေါ့၊ မမလက်ကို အတင်းဆွဲပြီး သူ့ကို ချစ်ရမယ်တဲ့”

မိုင်မိုင် တွေ့ကရာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ထွင်ပြီး ပြောလိုက် သည်။ ကိုမျိုးမှာတော့ တကယ်ယုံလို့။

“ကြည့်စမ်း...ဒီကောင် သောင်းကျန်းလိုက်တာ၊ မ... ဘာပြောလိုက်လဲဟင်”

“မမလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကိုမျိုးနဲ့ မမအကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ သူ့ကိုပဲ ချစ်ရမယ်တဲ့၊ သူ ကိုမျိုးကို ရှင်းပစ်မယ်တဲ့၊ သူက ဒယ်ဒီတို့နဲ့ ပြေလည်ပြီးသားလေ တစ်လမ်းတည်းနေတာဆိုတော့ သူ့မိဘတွေနဲ့ ဒယ်ဒီတို့ကလည်း ရင်းနှီးတယ်၊ မမ သူ့ကို သိပ်ကြောက်တာပဲ ကိုမျိုးရယ်”

မိုင်မိုင် ခေါင်းလေးကို ကိုမျိုးပခုံးတွင် မှီကာ တစ်ချက်နှစ် ခုတ်နှက်သလို ကိုယ်လေးတုန်ပြလိုက်သည်။ ကိုမျိုးက တယုတယပင် လေးကို ဆုပ်နယ်နှစ်သိမ့်ပေးသည်။

“မာမိတို့ရောက်လာလို့ပေါ့၊ နို့နို့ သူ ဘယ်လိုကဲမလဲ မသိဘူး။ မာမိတို့ရောက်လာတာနဲ့ မမလည်း အိမ်ပေါ် ပြေးတက်ခဲ့ တယ်၊ တောင်မှ သူက တော်တော်နဲ့မပြန်ဘူး။ မာမိတို့နဲ့ လေရှည်နေသေး တယ်သိလား”

“ဟင်း...တွေ့မယ်၊ ဒီကောင် ကိုမျိုးနဲ့ တွေ့ကြသေးတာ မို့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ သူ့ရှင်းမလား၊ ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ကို ရှင်းမလား ဆိုတာ မမကြည့်နေ၊ ဘာမှ ပူမနေနဲ့မမ၊ ကျွန်တော့်မှာ အပေါင်း အသင်းတွေအများကြီး”

ကိုမျိုးက သတ္တိတွေ ပြနေသည်။ မိုင်မိုင် အပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် ကိုမျိုးလက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ အားကိုးပါသည်ဆိုသည် အကြည့်လေးဖြင့် မျက်နှာလေး ထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုမျိုး အသည်းတွင် ငလျင်လေးတစ်ခု လှုပ်ရသည်။ မိုင်မိုင်ပါးပြင်လေး မှာတွင် အနမ်းခြေရာလေးများ ထင်စေသည်။

“ကိုကဲလေး...လူတွေမြင်ကုန်မယ်”

“မြင်...မြင်...ချစ်တာကိုး၊ ဖက်မှာပဲ...နမ်းမှာပဲ”

“ကဲ...နောက်တစ်ခေါက်ကျမှ ကြိုက်သလောက်ဖက်...နမ်း တော့ ပြန်ကြစို့”

“ဟာ...မမကလည်း မပြန်ပါနဲ့ဦးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့ ပြန်ရမလဲ”

“သမုဒ္ဒရာရေတွေခန်းမှပြန်”

“သွား...ကဲပါ ပြန်ကြရအောင်၊ ဒီနေ့မမ ဆိုင်စောင့်ရမှာ”

မိုင်မိုင်ကို လိုက်ပို့ပေးသည့်ဒတ်ဆန်းလေး ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ မိုင်မိုင် မျက်လုံး ပြူးရသည်။ ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ထားသည့် ကားတွင်းမှနေ၍ နောင်နောင်က သူ့ကို ကြည့်နေသည်ကိုမျိုးက မမြင်။ မိုင်မိုင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်။ မိုင်မိုင်ကားဘေးတွင် ရပ်သည့်အထိ နောင်နောင် ကားတွင်းမှ မထွက်။

“နောင်နောင်”

မထူး။

“ကြည့်ကွယ်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“စိတ်ဆိုးနေတာ”

“ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရတာတုန်း”

“သိချင်ရင် ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့”

တကယ်စိတ်ဆိုးနေသည့် နောင်နောင်ကို မိုင်မိုင် မမြင်။

“ခဏစောင့်နော်...မမလာခဲ့မယ်”

အရေးထဲတွင် ဒယ်ဒီက ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်နေသည်။ ဒီကနေ

တော့ ဒယ်ဒီကို ပြီးဖြန်းကာ လစ်ရပါသည်။

ကားပေါ်တွင် မိုင်မိုင် ထိုင်ပြီးသည်အထိ နောင်နောင်မျက်နှာပြင်တွင် ကြည်လင်သော အရိပ်အရောင်လေး မမြင်ရသေး။

“မောင်လေး...နောင်နောင်”

“ဘယ်မောင်းရမလဲပြော”

“နောင်နောင်ကလည်း ကွယ်၊ သူပဲ လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ပြီးတော့”
နောင်နောင် စတီယာရင်ကိုင်လျက် ငြိမ်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ကဲပါ...မောင်းပါ။ ဟိုမှာ ဒယ်ဒီကြည့်နေတယ်။ သူ့ကို ချောဖို့ သိဒီကို မနည်းလိုမို့ထွက်ခဲ့ရတာ သိလား”

“မလိုပါဘူးဗျာ။ လုပ်ချင်ရာတွေ လုပ်ပြီးမှ လာချောတာ နဲ့ မကြိုက်ဘူး”

နောင်နောင်သည် ကားကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မောင်းနေသည်။ နောက်မြောင်းရပ်ကွက် သတိပဋ္ဌာန်လမ်းအတွင်းရှိ တစ်ထပ် အိတ်လေးတစ်လုံးရှိရာသို့ မိုင်မိုင်တို့ ရောက်ခဲ့သည်။

အိမ်ရှင် နောင်နောင်သူငယ်ချင်းများက လိုက်လံပျံ့ငှာစွာ ခြံသည်။ တစ်အိမ်လုံး သူတစ်ယောက်တည်း။ သူကလည်း အလိုက်သိ နေသည်။ ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနှင့် ရှောင်ထွက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်း ထိုင် မိုင်မိုင်နှင့် နောင်နောင် နှစ်ယောက်တည်း။

“ဒီကောင်ရဲ့ ကားနဲ့လိုက်တာ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူးလို့ ခြားထားတာ ထပ်နေပြီ။ နောင်နောင် မကြိုက်တာတွေ ဘာလို့ ထပ်နေတာလဲဟင် မမ”

“နောင်နောင်ကလည်းကွယ်။ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ...ဘာမဟုတ်တာလဲ။ ကျွန်တော် သေအောင်ချစ်မှန်းသိလို့ မမဒီလိုလုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

မိုင်မိုင် နောင်နောင်၏ ပုခုံးပေါ်တွင် မျက်နှာလှလှလေးကို

တင်လိုက်ပြီး။

“မမအချစ်ရယ်...နောင်နောင် ကျေနပ်အောင် မမ ဘယ်တောင်ပန်ရမလဲကွယ်၊ မမတို့ကြားမှာ ဒေါသတရားတွေ မရှိဘူးနော်”

“မမကို ဒီလောက်စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုကောင်တော့ ကျွန်တော် သတ်မိလိမ့်မယ်”

“ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး လျက်နဲ့ တခြားတစ်ယောက် ပြောင်းချစ်ရလောက်အောင် မမ မဆိုးသေးပါဘူး နောင်နောင်ရယ်”

နောင်နောင်က လက်ကလေးမြှောက်ပြီး မိုင်မိုင်ပါးလေးနဲ့ လက်ဝါးဖြင့် ဖိအပ်လာသည်။

မိုင်မိုင် ရင်ထဲမှ မပါဘဲ မျက်ရည်လေးတစ်စက်နှစ်စက်နဲ့ ခြေ ချလိုက်သည်။

“ဟာ...မမ မငိုနဲ့လေ၊ ဘာလို့ ငိုတာလဲ”

“မမ ဒီလောက် တောင်းပန်တာတောင် နောင်နောင် စိတ်မပြေတော့ ဝမ်းနည်းတာပေါ့”

“ကဲဗျာ...နောင်နောင် စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူး”

ဝဲလာသော မျက်ရည်များ၊ မစဲသေးပါဘဲလျက် မိုင်မိုင်ကလေး နှ့် ပြုံးလိုက်သည်။

“မမ သူ့ကားကို မစီးချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကြောက်စိုးရတာပါ”

“ဟင်...သူ့ကို မမက ဘာလို့ ကြောက်ရတာလဲ”

“သူ့အဖေနဲ့ဒယ်ဒီက သိပ်ရင်းနှီးတယ် နောင်နောင် ဒီတော့ သူက အခွင့်အရေးယူလာတယ်၊ မမ သူ့ကို ချစ်ရမယ်တဲ့”

“အံ့မာ...လူပါးဝလို့ မမက ကျွန်တော်နဲ့အကြောင်း မပြေပြေ လိုက်ဘူးလား”

“ပြေပြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူးကွယ်၊ သူ...သူ နောင်နောင်ကို ရှင်းပစ်ပြီး မမကို ရအောင်ယူမယ်တဲ့”

“တောက်...တွေ့မယ်...တွေ့မယ်၊ သူလိုကောင်ကို ဒီကားမှမယ်များထင်သလား၊ ကျွန်တော့်မှာ အပေါင်းအသင်းတွေ အများကြီး ခိုပါတယ်ဗျ”

မိုင်မိုင် ကျေကျေနပ်နပ်လေး ပြုံးရင်း လေဟာနယ်မကျန် အောင်ပင် နောင်နောင်ကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

နောင်နောင်က မျက်နှာ လှလှလေးမှ မျက်ဝန်းများ၊ မေးဖျားလေး။ လည်တိုင်ကြောနှင့် ပခုံးစွန်း လက်မောင်းသားလေးများကို သေသရွာ နှမ်းရှိုက်နေသည်။

“နောင်နောင်...မမလေ ကိုမျိုးကို ကြောက်တယ်ကွယ်၊ သူ့ မမနဲ့ နောင်နောင်ကြားမှာ ရှုပ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မမကလည်း ပူတတ်လိုက်တာ၊ စိတ်ချ ဒီကောင်ကို ကျွန်တော် ဆုံးမပြမယ်”

မိုင်မိုင် ကျေကျေနပ်နပ်လေး ပြုံးလျက်နေသည်။

‘ဟား...ဟား...ယောက်ျားတွေဟာ နွားပဲ’။

မိုင်မိုင်၏ စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ တွေးလိုက်မိ၏။

(စုံထောက်ဝတ္ထုသစ်)

တက္ကသိုလ်မင်းယဉ်

အိုင်အိုစောင်တောင်း
နှင့်
လပြည့်ညွှန်စိတ်မိစ္ဆာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၇၆/၂၀၀၄(၇)

ထွက်တော့မည်။

မိုးမြင့်စာပေ

နှင်းနှင်းအေး (မန္တလေး)

၏

ဆက်လက်ထွက်မည့် . . .

မေတ္တာဘွဲ့ဝတ္ထု

၂၈၃၀၃၈၅၈၅

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၃၇၃/၂၀၀၄ (၄)

ထွက်တော့မည်။

မိုးမြင့်စာပေ

အခန်း(၂၇)

မိုင်မိုင် နောင်နောင်ကိုရော ကိုမျိုးကိုပါ နှစ်ပတ်တိတိ အတွေ့မခံဘဲ နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးဆီမှ လာလိုက်သည့် တယ်လီဖုန်း သူတို့နှစ်ယောက်တွေကြပြန်တော့လည်း မတည့်ကြပဲ ရုန်ကြဲကြသည်။

မိုင်မိုင် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကိုမျိုးနှင့်နောင်နောင်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တခဏမျှ ပူးသွားကာ နှစ်ယောက်စလုံး ခွေကျသွားသည်။

ထိုစဉ် ဇော်ဇော် ကားတစ်စီးနှင့် ရောက်လာသည်။ လင်ဆာကားထဲ အတင်းဝင်ပြီး စက်နှိုးလိုက်၏။

“မိုင်မိုင်...ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လာ...တက်”

“ဟင်...ရှင်...ကျွန်မဘာသာကျွန်မ ဘာလုပ်လုပ်၊ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ရှင်လမ်း ရှင်သွား”

“စကားရည်မနေနဲ့...တက်”

မိုင်မိုင်ကို ကားထဲ အတင်းလက်ဆောင့်ဆွဲခေါ်ပြီး ဇော်ဇော် ဆင်ဆာလေးကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မိုင်မိုင် မကျေမနပ်နှင့်ပင် ငြိလာသည်။

“ရဲတွေရောက်လာပြီ...ပြဿနာပဲ”

ဇော်ဇော်စကားကို မိုင်မိုင်မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ဒီပြဿနာထဲမှာ မိုင်မိုင် ဘယ်နေရာ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍက ပါနေလဲဟင်”

မိုင်မိုင် နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး တစ်ဖက်လှည့်ကာ ငြိမ်နေ၏။

“မေးနေတယ်လေ...အဲဒီလို မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ဇွတ်လုပ်လို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာတာ”

ဇော်ဇော်ဒေါသသံကြောင့် မိုင်မိုင် မျက်မှောင်လေးကြွတ်ပြီး ဇော်ဇော် အော်သလို ပြန်အော်သည်။

“ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပစေ...ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မိုင်မိုင်နဲ့တော့ ဆိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဆိုင်တော့ဘာဖြစ်လဲ၊ အချစ်ရူးတွေကို ဆုံးမလိုက်တာလေ၊ အလကား နွားတွေ ဟား...ဟား...ဟား”

မိုင်မိုင် အထိန်းအကွပ်မဲ့ ဟားတိုက်ရယ်သည်။ ဇော်ဇော် ချင်မောစွာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“မိုင်မိုင်ရယ်...မိုက်လိုက်တာ၊ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲဟင်”

မင်းဟာမိန်းကလေး၊ ဆူးနဲ့ပက်လို နာဘက်ကချည်းပဲ...
လုပ်ချင်လို့လုပ်တာ... ဒီလိုလုပ်တတ်အောင် ရှင်ပဲ သင်
လိုက်တာ မဟုတ်လား"

"ဗျာ... ကျွန်တော်က သင်ပေးလိုက်တာ ဟုတ်လား"
ဟုတ်... သိပ်ဟုတ်။ ဒီမှာ ဦးဇော်ဇော်ရဲ့... ဟင်း

သင်ပေးလိုက်တဲ့ ပညာကို ကျွန်မ အသုံးချလိုက်တာလေ"
ခနဲတုတ်ခွဲတုတ်စကားတွေကို နောက်မှပြော မိုင်မိုင်
အိမ်ထောက်ရင် စိတ်ငြိမ်အောင် ခဏနားလိုက်။ ပြီးမှ ဒီပြဿနာ
ဘယ်လို ရှင်းမလဲ စဉ်းစား

"သူတို့တာသာသူတို့ဖြစ်တာ။ ကျွန်မက ဘာရှင်းစရာလို့
"ဒါမျိုးက ကိုယ့်ကိုပဲ ပြောလို့ရမယ်။ ရဲတွေကို ပြော
မရဘူး"

"ဟင်... ရဲတွေ ဟုတ်လား"
"ဟုတ်တယ်လေ... ဟိုနှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ ဒဏ်ခံ
သွားသလိုပဲ။ ဒီတော့ ရဲနဲ့ပတ်သက်ရတော့မှာပေါ့"

ရဲဆိုတော့ မိုင်မိုင် ကြောက်သည်။ မျက်လုံးလေး ပြူးသွား
ဒါပေမဲ့ ဇော်ဇော်ရှေ့တွင်မို့ မျက်နှာလေး တည်တည်ထားကာ နှုတ်
ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ ဘာမထိပုံစံလေးနှင့် ရှေ့တည်
တည်သို့ ကြည့်နေသည်။

ဇော်ဇော်မျက်စိများက မိုင်မိုင်ပေါင်ပေါ်တွင် ယှက်တင်ထား
သော လက်လေးများဆီ ရောက်သွားသည်။ မသိမသာလေး တုန်

လာသည်။ ဇော်ဇော် ပြုံးလိုက်မိ၏။ မိန်းမဆိုတာ ကြောက်တတ်
မဟုတ်လား။

လင်ဆာလေးက ခြံဝန်းကျယ်ကြီးအတွင်း ကွေ့ဝင်လိုက်
မိုင်မိုင် တုန်ယင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်

(၅) နိဂုံး

"ဒိုက်လေးထင်မဟာနိပြု... လေခလေ"
။ထင်မို့လေ၊ လေခလေကလေးနိထင်က
ပြန်နိပြုမိလေ၊ ဦးနှိုးဗြေထင်ကလေးခခလေးဟာခခလေ"

ခခခလေထင်ကိဂိုဠာဂိုဠာလေ၊ ဝိလကခခလေက ဂုလခခ လေထင်ကိဂို
ကခိလ လေခခလေပြုခမ နိထင်နိထင်ကိဂိုဠာ မုခခိထင်
ဗြေထင်ကိဂို ခိဇးဂျမ်းဂိုဠာဂျမ်းလေခ ဗြေထင်ကိဂိုဠာလေးခခခခ
ခခခခ မို့ဂုထင်ပြုလေ ဗြေထင်လွှေခိဂု ဟာခခလေကိဂိုဠာ ခိဂိုဠာ

ဗြေထင်ခခခခခ လေ
လေ ဂု ဂုလခခခခခဟာခခခခခ မို့ခိထင်ဟာခခခခခ ခိမိ ခိမိခိခိထင်

"ခိမိခိမိ ခိမိခိမိ ခိမိခိမိ ခိမိခိမိ"

မာမိက မိုင်မိုင်ကိုယ်လေးကို ဆွဲခါကာ ငိုချလိုက်သည်။
ဒယ်ဒီက အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရာမှ မိုင်မိုင်
ရွေ့တည့်တည့်တွင် လာရပ်သည်။

“မိဘက ကျောင်းထားတယ်၊ ကျောင်းမနေဘူး။ ဒါဆို
အဖျားရော နားလည်အောင် ဆိုင်လိုက်ထိုင်ဆိုတော့လည်း အကြောင်း
အမျိုးမျိုးပြပြီး သွားချင်ရာ သွားတယ်။ ကဲ...ခု ပြောစမ်း ဘယ်မလဲ
နောင်နောင်၊ နောင်နောင် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိပြီးပြီလား မိုင်မိုင်”

“နောင်နောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီ”

“ကိုယ်နဲ့အတူသွားတဲ့လူ ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး
လား မိုင်မိုင်၊ အခု နောင်နောင်ရော၊ ကိုမျိုးဆိုတဲ့ကောင်လေးရော
အားဒဏ်ရာနဲ့ ဆေးရုံမှာ အတွင်းလူနာတဲ့၊ ခုန နောင်နောင်တို့အဖေ
ညီ ခဲက ဖုန်းဆက်တယ်တဲ့၊ နောင်နောင်က မိုင်မိုင်နဲ့ ကန်တော်ကြီးမှာ
အိမ်ကလို့ သွားမယ်ဆိုပြီး အိမ်က ထွက်သွားရင်းဖြစ်တာမို့ အခု
နင့်ကို သူ့မိဘတွေက လာမေးနေကြတယ်”

“အမလေး...မိုင်မိုင်ကို ကယ်ပါဦး ဒယ်ဒီရယ်”

မိုင်မိုင် ခွေခွေလေးပုံကျကာ ဒေါ်မိမိခင်ကို အားကိုးတကြီး
အက်တွယ်ရင်း ငိုတော့သည်။ မိုင်မိုင်တို့တာမြင်တော့ ဖော်ဖော် မနေနိုင်။

“မိုင်မိုင် သိပ်တုန်လှုပ်နေပါတယ်...အန်ကယ်၊ သူ့ကို
ခဏလောက် အနားပေးပြီးမှ ပြောကြဆိုကြရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါ
တယ်”

“မင်းကရော ဘယ်က ကောင်လဲ”

အခန်း(၂၉)

“အဟော...ပြန်လာသေးသကိုး”
ခက်ထန်မာကျောသော မာမို့အသံ။

“သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ အချစ်လွန်ပြီး အင်
လိုက်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ကောင်းကောင်း အရှက်ခွဲလိုက်တာပေါ့လေ”
တစ်ခါမှ ခက်ခက်ထန်ထန် မပြောဘူးသော မာမိက နှီး
ဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် ဒေါသမျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေ
ကြောင့် မိုင်မိုင်ကိုယ်လေး တုန်သွားသည်။ အပြစ်ရှိသူမို့ ခေါင်းလေး
ကာ ရပ်နေမိသည်။

“အစကတည်းက ပြောတယ်၊ အနေအထိုင် အသွားအလာ
ဆင်ခြင်ပါ။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ မိန်းကလေးလိုမနေတော့ ခု ဘာတွေ
ဖြစ်နေပြီလဲဟင်၊ ပြောစမ်း မိုင်မိုင်”

“ငြိငြိငြိ... ခုမှ ဇော်ဇော်ကို မြင်ဟန်နှင့် ဦးကျော်နီ ဒေါသတကြီး မေးသည်။

“ကျွန်တော် မိုင်မိုင်မိတ်ဆွေပါ။ ဗဟိုတရားရုံး ဥပဒေဝန်ထမ်း ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အိမ်ကအပြန် ခုန အန်ကယ်ပြောတဲ့ နောင်နောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတွေ ရန်ဖြစ်နေတဲ့နားမှာ မိုင်မိုင်နီ တွေလို့ အိမ်ပြန်ဖို့ပေးတာပါ”

ဇော်ဇော် ပြေပြေလည်လည် ပြောပြသည်။ ကော်လာကတော့ အကိုအဖြူ တိုက်ပုံမီးခိုးခိုင်းရောင်နှင့် ဂန့်ဂေါလုံချည်အနက် ဝတ်ထား သည့် ဇော်ဇော်အသွင်က ခန့်ခန့်တည်တည် မွန်မွန်ရည်ရည်ဖို့ ဦးကျော်နီ လက်ခံလိုက်သည်။

“ဪ... ဒီလိုလား။ ထိုင်ပါ မောင်ရင်၊ အန်ကယ်လည်း ဒီသမီးတစ်ယောက်အတွက် ဒုက္ခဖြစ်နေလို့ မင်းကို ရုတ်တရက် ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ကာ၊ မိုင်မိုင် သိပ်မိုက်တယ်”

“ငယ်ရွယ်သူတွေရဲ့အမှားမျိုးကို ကျူးလွန်တာပါပဲအန်ကယ်”

“အေးကွယ်... ခုလို မိုင်မိုင်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ဖို့ ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောင်လည်း ကိုယ့်ညီမအရင်းလေးလို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ကဲ... သမီးလည်း သွားနား၊ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ကြည့်ရှင်းရ မှာပဲ။ ကျွန်တော့ဘာတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း မိတ်ဆွေတွေရှိတယ် ပြီးတော့ ဒီက သမီးမိတ်ဆွေ မောင်...”

“ဇော်ဇော်ပါ အန်ကယ်”

“အေး... မောင်ဇော်ဇော်လည်း ဥပဒေအကြောင်း နားလည် ဒယ်ဒီတို့ ကြည့်လုပ်မယ်။ ဘာမှ ပူမနေနဲ့”

မိုင်မိုင် ငိုနေရာမှ ထကာ ဇော်ဇော်ကို ခပ်စူးစူးတစ်ချက် ကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ်လို့ တက်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ဝေး၍ သော မိုင်မိုင်ကို ဇော်ဇော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက် တာ့သည်။

(၀၄)နိဂုံး

ငြိငြိငြိ... ခုမှ ဇော်ဇော်ကို မြင်ဟန်နှင့် ဦးကျော်နီ ဒေါသတကြီး မေးသည်။
“ကျွန်တော် မိုင်မိုင်မိတ်ဆွေပါ။ ဗဟိုတရားရုံး ဥပဒေဝန်ထမ်း ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အိမ်ကအပြန် ခုန အန်ကယ်ပြောတဲ့ နောင်နောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတွေ ရန်ဖြစ်နေတဲ့နားမှာ မိုင်မိုင်နီ တွေလို့ အိမ်ပြန်ဖို့ပေးတာပါ”
ဇော်ဇော် ပြေပြေလည်လည် ပြောပြသည်။ ကော်လာကတော့ အကိုအဖြူ တိုက်ပုံမီးခိုးခိုင်းရောင်နှင့် ဂန့်ဂေါလုံချည်အနက် ဝတ်ထား သည့် ဇော်ဇော်အသွင်က ခန့်ခန့်တည်တည် မွန်မွန်ရည်ရည်ဖို့ ဦးကျော်နီ လက်ခံလိုက်သည်။
“ဪ... ဒီလိုလား။ ထိုင်ပါ မောင်ရင်၊ အန်ကယ်လည်း ဒီသမီးတစ်ယောက်အတွက် ဒုက္ခဖြစ်နေလို့ မင်းကို ရုတ်တရက် ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ကာ၊ မိုင်မိုင် သိပ်မိုက်တယ်”
“ငယ်ရွယ်သူတွေရဲ့အမှားမျိုးကို ကျူးလွန်တာပါပဲအန်ကယ်”
“အေးကွယ်... ခုလို မိုင်မိုင်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ဖို့ ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောင်လည်း ကိုယ့်ညီမအရင်းလေးလို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”
“ကဲ... သမီးလည်း သွားနား၊ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ကြည့်ရှင်းရ မှာပဲ။ ကျွန်တော့ဘာတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း မိတ်ဆွေတွေရှိတယ် ပြီးတော့ ဒီက သမီးမိတ်ဆွေ မောင်...”

အခန်း(၃၀)

ဇော်ဇော် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှက်လိုက်ရတော့သည်။ ဧည့်
ကားလှသည် မိုင်မိုင်စေ့စပ်ပွဲတွင် ဇော်ဇော်မှာ ယောင်ချာချာနှင့်
မိုင်မိုင်နှင့်ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ ကိုကိုအောင်တို့၏
စေ့စပ်ပွဲကို အင်းလျားလိတ်တွင် ခမ်းနားစွာ ကျင်းပပါသည်။

အင်းလျားလိတ်မင်္ဂလာခန်းမတွင် စိန်ရောင်ဖျပ်ဖျပ်ထူထူ
သည်။ ဆံထုံးတူများ၊ မျက်တောင်တူများ၊ ရောင်စုံမိတ်ကပ်မျက်နှာ
များအားလုံးသို့ စိန်ရောင်များ ထင်ဟပ်နေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံများနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသည့် မိုင်မိုင်ကို
ဝင့်ဝါသောအပြုံးဖြင့် ကိုကိုအောင်က ယှဉ်တွဲရင်း ဂုဏ်သရေရှိ ပရိသတ်
တို့အလယ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဆုံးရှုံးရပြန်ပြီဟူသည့် အသိက ဇော်ဇော်၏

တို့ မှန်းကျပ်စေပါသည်။ ချစ်ရလွန်းသူကို တမ်းတမြတ်နိုးစွာ ကြည့်မိ
ပေမဲ့ ရီဝေနေသော သူ့မျက်လုံးအစုံက သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။

မိုင်မိုင်တို့အိမ်သို့ သူ့ အဝင်အထွက်များခဲ့ပါသည်။ နောင်နောင်
နှင့် ကိုမျိုးတို့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မိုင်မိုင်မိဘများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရ
သည်။ မိုင်မိုင်ကတော့ သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်တည်တည်ပင်။

နောင်နောင်နှင့်ကိုမျိုးမှာ ဓားဒဏ်ရာအသီးသီးဖြင့် အတွင်း
ထုနာအနေနှင့် ဆေးရုံတင်ခဲ့ကြရသော်လည်း ဆရာဝန်များ၏
ထွန်းကျင်မှုကြောင့် ဆိုးဆိုးရွားရွား မဖြစ်ခဲ့ကြပေ။ မိုင်မိုင်နှင့် ပတ်သက်
သည်တို့ကိုလည်း နှစ်ဖက်လူကြီးများ ညှိနှိုင်းကာ သိုသိုဝှက်ဝှက်
ခြစ်အောင် စီစဉ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဦးကျော်နီနှင့် ဒေါ်မိမိခင်တို့ မိုင်မိုင်ကို
စိတ်မချနိုင်တော့။ မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံ။ ဒီထက် ပိုစိတ်ချ
အောင် မိဘတို့ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း စီမံကြတော့သည်။

ထိုနေ့က ဇော်ဇော် အလုပ်မှအပြန် မိုင်မိုင်ထံ လှည့်ဝင်သည်။
မိုင်မိုင်က တစ်ချက်မပြုံး။ စကားတစ်လုံး မပြောပေမဲ့ မျက်နှာလှလှကို
မြင်သည်ကိုပင် ကျေနပ်သော ဇော်ဇော်။ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့်ပင်
လာခဲ့သည်။ နောင်နောင်တို့ကိစ္စတွင် အကူအညီများစွာပေးပြီး ချီးမွမ်း
သည့် စေတနာကောင်းသည့် ဇော်ဇော်ကို မိုင်မိုင်မိဘများက အရေး
တယူရှိပါသည်။ ထိုနေ့က ဇော်ဇော်စိတ်တွင် မိုင်မိုင်နှင့် ခဏဖြစ်ဖြစ်
တွေ့မည်။ သူ့အပေါ် မုန်းနေသည့် မိုင်မိုင်ကို တောင်းပန်မည်။
ဦးတော့ အခွင့်သာလျှင် အလုပ်အကိုင်နှင့် တင့်တင့်တယ်တယ်

နှင်းနှင်းအေး(မန္တလေး)

ခြစ်နေသည့် သူ့အခြေအနေကြောင့် မိုင်မိုင်ကို တကျော့ပြန်ကာ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းမည်ဟု စဉ်းစားထားသည်။

မိုင်မိုင်တို့အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်မိမိခင်နှင့်ဦးဂျော်နီကို ထင်တောင်းစားလှများနှင့် ခည့်ခန်းတွင် တွေ့ရသည်။ မိုင်မိုင်ကတော့ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားနှင့်ပင်။ ဒေါ်မိမိခင်အနီးတွင် မျက်နှာနွမ်းနွမ်းနှင့် ထိုင်နေသည်။

“လာဟော့ မောင်ဇော်ဇော် မင်းလာတာ အတော်ပဲ ထိုင်”

“အကြောင်းထူးရှိလို့လား ခင်ဗျ”

“ထူးဆို မင်းညီမကိစ္စလေ”

“ဗျာ...မိုင်မိုင် ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

ဇော်ဇော် အလောတကြီး မေးမိသည်။ မိုင်မိုင်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်၏။ မိုင်မိုင်က ခေါင်းငုံ့ကာ ဆိုဖာကို အပိပွယ်မဲ့ လက်သည်းလေးများဖြင့် ခြစ်နေသည်။

“မင်္ဂလာသတင်းပဲ မောင်ဇော်ဇော်ရေ အန်တီတို့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရဲ့သား အင်ဂျင်နီယာ မောင်ကိုကိုအောင်နဲ့ သမီးကို နေရာချပေးဖို့ ဒီနေ့ပဲ သဘောတူလိုက်တယ်”

“ဪ...”

ဇော်ဇော်အသိစိတ်ဆွေ လွင့်စင်ထွက်သွားသည်။ တကိုယ်လုံး ထူပူကာ နွမ်းခွေသွားသည်။ မျက်မည့်ကူခြေကို ထိန်းကာ အားယူပြီးရ၏။

“သမီးကလည်း မငယ်တော့ဘူးလေ၊ ခုဆို အသက်

မိသယံပြည့်နေပြီ။ အန်တီတို့လည်း စိတ်အေးအေးနေရအောင် နားလည်း ဆင်စီးမြင်းရဲဖြစ်အောင် စိမ့်ရတာပါပဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးကလည်း သဘောတူတယ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ စေ့စပ်ပွဲကို ရှေ့အပတ်ထဲမှာ အင်းလျားလိတ်မှာ လုပ်မယ်။ မင်းလာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ...ကျွန်တော် ဘာပဲပါ့မယ်”

ဇော်ဇော် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ နင်နေသည့်တံတွေးကို ချဲ့ချလိုက်သည်။ ရင်နှင့်အောင် ခံစားလိုက်ရသော်လည်း အသိစိတ်ဖြင့် နှိန်းနေရ၏။

မိုင်မိုင်...ချစ်ရယ်...လှလိုက်တာဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ရဲ့မျက်နှာမှာ ခံစားမှုမရှိသလိုဘဲ။ အဖျော်ကိုလည်း မတွေ့ရဘူး။ ကြေကွဲရိပ်ကိုလည်း မမြင်ရဘူး။ ချစ်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဟင်။ ဘာကယ့်ပလတ်စတစ် အရုပ်ကလေးလိုပါပဲလား။

မိုင်မိုင်ဘေးတွင် ကိုကိုအောင်၏ မိဘများ ပြီးတော့ ဦးဂျော်နီနှင့် ဒေါ်မိမိခင်။ ကိုကိုအောင်၏ ဦးလေး ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်နှင့် အစ်ကိုအရင်း ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးစုံတွဲ။

ဒီနေရာမှာသာ ငါသာဆိုရင် ဘယ်မလဲ မိဘ။ ဘယ်မှာလဲ အသိုင်းအဝိုင်း။ ကောင်းပါတယ်...မိုင်မိုင်ဘဝ အခုလို တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်သွားတာ ငါ ဝမ်းသာရမယ်။

ဇော်ဇော် စိတ်ကို ဖြေကာ မိုင်မိုင်ကို တမ်းတခြင်းများဖြင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ အို...ကြည့်စမ်း...တကိုယ်လုံး စိန်တွေ သီအောင် ဝတ်ထားပေမဲ့ စိန်တယက်ပေါ်က ကပ်ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုးမျှင်လေးရဲ့လော့ကက်ကျတော့ ငါပေးခဲ့တဲ့ အသည်းပုံ ကျောက်ဆွဲပြားလေးပါလား။

မိုင်ရယ်...အချစ်ရယ်...မင်း ဘာသဘောနဲ့ ဒီဆွဲပြားလေး ဆွဲထားနေသေးတာလဲကွယ်။

ဇော်ဇော် ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်တော့။ သူ့မျက်နှာ မျက်ဝန်းကို ဘယ်သူမှ မမြင်စေလိုပါ၍ ခေါင်းငုံ့ပြီး နောက်ဘက်ဆံတံခါးမှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့သည်။

အင်းလျားရေပြင်သည် ပြာလဲ့စွာ ငြိမ်သက်နေသည်။ မြက်ခင်းတို့သည် စိမ်းနုလျက်။ ဇော်ဇော်တစ်ယောက် မျက်နှာထူထပ် မျက်ရည်စ တွေနှင့် အင်းလျားကန်ဟိုတယ်ကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဟိုတယ်အပြင်မှာ သိန်းဂဏန်းတန်သော ရောင်စုံကားများ ပြည့်နှက်နေသည်။ ဇော်ဇော်က တစ်ယောက်တည်း။ လူရင်းသောလင်မယား လျှောက်လာချိန်တွင် မိုးရွာလာသည်။ ထီးမပါသူ ဇော်ဇော်က မျက်နှာတပြင်လုံးမှာ မိုးရေစက်နှင့် မျက်ရည်စက်တို့ ရောယှက်စီးဆင်းလျက်ပါ။ မျက်ရည်စက်တို့က မိုးပွင့်နှင့်အမျှ။

မိုးမြင့်စာပေ

အခန်း(၃၁)

ကိုကိုအောင်မှာ စားပွဲတစ်လုံးမှတစ်လုံး ပြောင်းကာ မိုင်မိုင် သက်ကို မလွှတ်တမ်းဆွဲရင်း အပေါင်းအသင်းများနှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မျက်နှာကြီးက ပြုံးပြီးလို့။

“ဒါက ကိုခင်အောင်တဲ့...ကိုယ်တို့ဌာနကပဲ သူက ပိတာ... အခုနဲ့ဦးစီးဌာနကလေ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း မှတ်ထားကြဗျာ၊ ဒါ နှုတ်တော့မိုင်မိုင်”

မိုင်မိုင် ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် အားလုံးကို အသိအမှတ်ပြုရသည်။ ကိုကိုအောင်မွေးနေ့ ဆွမ်းကျွေးပွဲတွင် အပေါင်းအသင်း၊ ဆွေမျိုး နှစ်သက်ဟများနှင့် ပြည့်လှုံ့နေ၏။ ကိုကိုအောင်တို့က မြန်မာဆန်သည်။ နံနက်ပိုင်း ဘုန်းကြီးအပါး(၃၀)သက်စေ့ ဆွမ်းကပ်ပြီး ဧည့်သည်များအား အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ မိုင်မိုင်မှာ နံနက်စောစော

မိုးမြင့်စာပေ

ကတည်းက ကိုကိုအောင်နှင့်အတူ ဧည့်ခံနေရ၍ ခေါင်းလေးများ မူးဝေနေပြီး လူတကိုယ်လုံး ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေ၏။

“မိုင်မိုင် ဒီစူပါစတားကြီးကိုတော့ သိတယ်မဟုတ်လား မိုင်မိုင် မျက်လုံးလေးပြုံးသွားသည်။ ခေါင်းညိတ်ရမည်လား ခေါင်းခါရမည်လား မဝေခွဲတတ်။

“စတီရီယိုအဆိုတော်ကြီး ဝေဦးလေ မိုင်ရဲ့”
ဝေဦးက မိုင်မိုင်ကို မထိတထိ အပြုံးနှင့် ကြည့်နေသလို သူ့မျက်နှာတွင် လှောင်ရိပ်က အထင်းသား။ မိုင်မိုင် ရင်မဆိုင်ခဲ့ဘူး ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်။

“ဪ...ကိုအောင်အမျိုးသမီးဆိုတာ မိုင်မိုင်ကို... ကို... မမှတ်မိတော့ဘူးလား မိုင်”

“ရှင်...ရှင်...ဝေဦး... ဒီအခါမှာလည်း ဝေဦးက မိုင်မိုင် ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးသွားချင်မိသည်။

...လယ် ကို... မွန်တေးသံသွင်းမှာ အမြဲရှိတတ်ပါတယ်။ ကြည့်မိစင်ခဲ့ပါ။ မွန်တေးသံသွင်းကိုတော့ မိုင်သိပါတယ်နော်”

မိုင်မိုင်မှာ ဝေဦးရှေ့တွင် ရပ်နေရသဖြင့် မွန်းကျပ်လာသလို မျက်နှာလေးက သွေးဆုတ်ကာ ပွေးနေပြီး ဒူးများက ခွေချင်နေသလို ဝေဦးပြောသမျှစကားတို့ကို မကြားချင်ဟန်ဆောင်ကာ ကိုကိုအောင်ကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“မိုင်မိုင် ခေါင်းမူးလိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ ခြံထဲခဏဆင်းတာပဲ ကိုကို”

“အာ...ဟုတ်တာပေါ့၊ မနက်ကတည်းက ပင်ပန်းနေတာပဲ၊ သိလိုက်မို့ပေးမယ် မိုင်၊ ကဲ...ဟေ့ကောင်တွေ အဝသာ စားကြလားလွတ်နော်”

ပြောလည်းပြော မိုင်မိုင်လက်ကဲ့ဆွဲကာ ကိုကိုအောင် ပန်းခြံသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ဝေဦးက မိုင်မိုင်ကို စောင့်ကြည့်နေသေ၊ မိုင်မိုင်မှာ အကြည့်များကို ရှောင်ရှားရင်း ကိုကိုအောင် ခေါ်လာရာသို့ ပါလာမည် ကိုကိုအောင်က ခြံနောက်ဘက် ကံ့ကော်ပင်ကြီးအောက်ရှိ ဘုရားကံ့လေးတွင် မိုင်မိုင်ကို ထိုင်စေသည်။

“ဒီမှာထိုင် ဝိုင်၊ လေလည်း ရတယ်...အခိုင်လည်း ရတယ် ခေါင်းမူးတာ သံပရာရည်ချဉ်ချဉ်လေးတစ်ခွက်လောက် သောက်မိလားဟင်”

“နေပါစေကိုကို...လူတွေ သိပ်များလို့ မူးတာ ထင်ပါရဲ့၊ နေ ပျောက်သွားမှာပါ။ ကိုကိုသာ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်သွားခံတာပဲ”

“ရပါတယ်...မိုင်မိုင်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ”
“ဖြစ်ပါတယ် ကိုကိုရဲ့၊ ဧည့်သည်တွေကို အားနာစရာကွယ်သွားဧည့်ခံလိုက်ပါ”

“ဒါဆို...ကိုကိုသွားမယ်နော်၊ မသက်သာရင် တစ်ယောက်တည်းက ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်”

မိုင်မိုင် အလိုက်သင့်လေး ခေါင်းညိတ်ပြမှ ကိုကိုအောင်ကို သွားသည်။ ခဏနေတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သံပရာ

ရည် လာပို့ပေးသည်။ မိုင်မိုင်ရင်တွင်းတွင် ပူနေပေမဲ့ ဘာမှ မသောက် ချင်ပါ။

ဆုံမှဆုံတတ်လေ ကိုဝေဦးရယ်။ ဝေဦးကို မိုင်မိုင် သိသည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး။ မိုင်မိုင်ကလည်း စိတ်လေလေ...ကိုဝေဦးကလည်း နာမည်ကြီးစ။ မိုင်မိုင် လက်တည့်စမ်းကာ မွန်တေးသံသွင်းမှ တစ်ဆင့် ဝေဦးကို မိတ်ဆက်ခဲ့သည်။

သည်လို့နှင့် ရင်းနှီးမှုအဆင့်လွန်ကာ နှစ်လတာမျှ ရည်းစား အဖြစ် တွဲခဲ့ကြသေး၏။ နောက်တော့လည်း ဝေဦး အသစ်တွေ့သွား သလို မိုင်မိုင်လည်း နောက်တစ်ယောက်နှင့် အပျော်ချစ်ကလေးမှာ ဖန်တီးခဲ့သည်။ မိုင်မိုင် ဝေဦးကို သတိပင် မရတော့။

ခုတော့ဖြင့် ဝေဦးကြောင့် မိုင်မိုင် တုန်လှုပ်ရပြီ။ အတိတ်က အကြောင်းတွေကိုမှား ကိုကိုအောင်ကို ပြန်ပြောလိုက်လျှင်၊ အတွေးနှင့် ပင် မိုင်မိုင်အတော် လန့်သွားသည်။ ကိုကိုအောင်က ဒီလို ရှုပ်ရှား ယှက်ယှက်ဆိုလျှင် ကြိုက်လိမ့်မည်မထင်။ ကိုကိုအောင်က ရိုးသည့် အေးဆေးသည်။ ချစ်သူတစ်ဦးမှ မထားဘူးသေးပါဟုပင် မိုင်မိုင် ပြောပြဖူးသည်။ ဆံပင်တိုတို၊ ကော်လာကတုံးအင်္ကျီ၊ ပုဆိုး ခြေသလုံးအလယ်နားလောက် ဝတ်တတ်သည့် ကိုကိုအောင်ပုံပုံကြောင့် သူ့စကားကို ယုံပါသည်။ မိုင်မိုင်သာ ရည်းစားထည်လဲ ထားတာ အချစ်ကို ရေကျိုသောက်ခဲ့မှန်း သူ သိသွားလျှင်...။

မိုင်မိုင် သက်ပြင်းလေး ရှိုက်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ သက်ပြင်းချနေတာလဲ မိုင်မိုင်”

“ဪ...ကိုကို၊ သက်ပြင်းချတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လေ အေးအေးလေး တဝှေ့နေတာပါ”

“မူးတာ ပျောက်သွားပြီလားဟင်”

“ကောင်းသွားပါပြီ ကိုကိုရဲ့၊ ဧည့်သည်တွေရော ရှင်းသွားပြီ ဟင်”

“အင်း...ဒါကြောင့် ဘုရားသွားဖို့ လာခေါ်တာ၊ မိုင်မိုင် နှိပ်နှိပ်ပါမလား”

“ရပါတယ်”

မိုင်မိုင် ထိုင်ရာမှ ထကာ လိုက်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်ခင်းပေမဲ့ အလေးက အံ့နေ၍ ဘုရားကုန်းတော်ပြင်သည် သာယာနေသည်။ တော်တော်ကြီးသည် အလင်းရောင်ပျော့ပျော့တွင် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း။ သူ့ဆုံးနှစ်ယောက်အတူ ဘုရားဝတ်ပြုကြသည်။ ကိုကိုအောင်က တွတ်တွတ်နှင့် ဘာတွေ ရွက်နေမှန်း မသိ။ မိုင်မိုင်ကတော့ ကြိမ်သာ ချပြီး ဘေးမှ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

“မိုင်မိုင် ဘုရားရှိခိုးတာ မြန်လိုက်တာ၊ ဘုရားရှိခိုးစာ ဘူးလား”

“ဟင်းအင်း...ဒယ်ဒီက ခရစ်ယာန်၊ မာမိက ဗုဒ္ဓဘာသာ သိပ်တော့ မစစ်ဘူးလေ၊ ကပြားပဲ မိုင်မိုင်တို့က ဘယ်ဘာသာမှ မဟုတ်ဘူး။ ကြားနေဝါဒ ကျင့်သုံးတော့ ဘယ်ဘုရားရှိခိုးမှ မရဘူး ဟင်”

“ဟာ...ကျွန်ထားဦး၊ တော်ကြာ...သားသမီးတွေရလာရင်

မသင်တတ်ဘဲ နေဦးမယ်၊ ကိုကိုနဲ့ ယူရင်တော့ ဘုရားရှိ ခိုးတတ်မ ဖြစ်မှဗျ”

“ဟာ...ကိုကိုကလဲ”

မိုင်မိုင်မျက်နှာလေးကို ကိုကိုအောင်ပန်းနောက်တွင် ဝှက်ကား ရယ်လိုက်သည်။ ခုတော့လည်း ဝေဦးကို မေ့သွားပြန်၏။ ကိုကိုအောင် နှင့်ပင် ကြည့်နူးလို့။ ကိုကိုအောင်က ရွှေဆိုင်၊ ပန်း၊ ရေ၊ ထီး ဆီမီးသက်စေ့လှူသည်။ အားလုံးပြီးတော့ ဇရပ်တစ်ဆောင်၏ လှေ ကားထိပ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ် ချမ်းမြေ့ လှသည်။ ခိုလေးတွေက သူတို့အနီးအနားတွင် တရစ်ဝဲဝဲ။ ထိုခို ကလေးတို့ကို မိုင်မိုင်က အစာများ ပစ်ကျွေးနေ၏။

“ကြည့်စမ်းပါဦး...သိပ်ချစ်ရာကောင်းတာပဲနော်”

“အင်း...”

“ကိုကိုကော မချစ်ဘူးလားဟင်”

“ကိုကိုက ခိုလေးတွေထက် မိုင်မိုင်ကို ပိုချစ်တယ်”

“သွား...ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”

“အဟုတ်ပြောတာ၊ ကိုကိုလေ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားခဲ့ဖူးဘူး။ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးကလွဲရင် ဘယ်သူ ကိုမှ မချစ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ မိုင်ရော ချစ်သူ ရှိခဲ့ဖူးသလား ဟင်”

“မရှိပါဘူး ကိုကိုရယ်”

“ဟား...ဟား ကိုကိုက ကိုယ်တိုင်လည်း အချစ်မရှာခဲ့ဘူး”

ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးကိုလည်း တစ်ခါမှ ချစ်သူ မထားဘူး ဆိုသူဖြစ်စေချင်တာ။ ခုမှ ကိုယ့်ဆန္ဒပြည့်တော့တယ်”

“ဪ...ကိုကိုရယ်၊ တကယ်လို့ မိင့်မှာ အရင်က ရည်းစား ခြံခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်ရော”

“ဒါဆို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်မိန်းကလေး ဘယ်ဟုတ်တော့ လဲကွယ်”

မိုင်မိုင်မျက်နှာလေး ညှိုးသွားသည်။ တကယ်တော့ ကိုကိုအောင်သည်လည်း မိုင်မိုင်စိတ်ကြိုက် ယောက်ျားလေး မဟုတ်ခဲ့ ခဲ့။ ကိုကိုအောင်ကို မိုင်မိုင် မချစ်ပါ။ ဒယ်ဒီနှင့်မာမိကြောင့်သာ ထက်ခံခဲ့ရသည်။ မိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာလျှင်ပြီးရောဆိုပြီး ခေါင်းညိတ် ခဲ့သည်။ မှားခဲ့သမျှတွေကို ပြုပြင်ကာ မိုင်မိုင် အေးအေးဆေးဆေး အညံ့တည်တံ့တံ့ပင် နေတော့သည်။ တကယ်တော့ မိုင်မိုင်မိန်းကလေး ဖြစ်သေး။ မိုင်မိုင်ရဲ့လက်ရှိ နေပုံထိုင်ပုံကိုကြည့်ပြီး ချစ်သူ မထားခဲ့ဘူး ဒါဆိုသည့် မိုင်မိုင်စကားကို ကိုကိုအောင် ယုံလိုက်ဟန် တူသည်။

ကိုကိုအောင်ကလည်း တစ်ခါမျှ မချစ်ဘူးသည့် အချစ်များ မြင့် မိုင်မိုင်ကို ပုံအောချစ်လိုက်သည် ထင်သည်။ မိုင်မိုင်ကို မျက်စိ အောက်က အပျောက်မခံ။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဖူးဖူးမှုတ်ထား သည်။

တကယ်လို့များ အတိတ်ကအကြောင်းလေးများကို သိလျှင် ဒီအချစ်တွေ တည်တံ့ဦးပါ့မလား။

အတွေ့များက မိုင်မိုင်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးလာသည်။

မိုင်မိုင်တစ်ယောက် အတိတ်မှ အရိပ်များ၏ ခြောက်လှန့်ခံရမည်ကို ကြောက်လာသည်။ ခြောက်...ဒါကြောင့် မာမိတို့ ဇော်တို့က ပြောတာပဲ မိန်းကလေးဟာ မိန်းကလေးလိုပဲ နေရမယ်တဲ့။ ယောက်ျားလေး ယုဉ်လို့ မရဘူးတဲ့။

“ဟိတ်...ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရာ...ပြန်ကြစို့နော်”

“အင်းလေ...ပြန်ကြတာပေါ့၊ မိုင်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ လာ...သွားစို့”

အခန်း(၃၂)

ကိုကိုအောင် သည်မနက် ရုံးရောက်တော့ သူ့ကို ရုံးခန်းတွင်း နီသူများ ဝိုင်းကြည့်နေသည်ဟု ထင်တော့ ထင်သား။ ဒါပေမဲ့ အမှတ်တမဲ့ပင် နေခဲ့သည်။

ရုံးစားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ရောက်နေသော ဆွဲပြားသားအိမ်ပုံပုံ များကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရင်းနှင့် မွန်းလွဲ နှစ်နာရီထိုးမှ ထမင်းစားရန် သတိရသည်။

ကိုကိုအောင် အပြင်မှ တိုလီမိုလီတို့ကို ဝယ်မစားတတ်။ နီနက်ကတည်းက အိမ်မှ ယူလာသည့် ထမင်းတူးကို ဖွင့်လိုက်တော့ မေ့လက်ရာ ဟင်းနို့က မွှေးကြိုင်လို့။

မေမေက ဟင်းချက်ကောင်းသလို သူ ချက်ကျွေးသမျှ ထင်နှင့်သားကို စားမှကြိုက်သည်။ မေမေက အိမ်ရှင်မကောင်း

တစ်ယောက် အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

စည်းကမ်းရှိသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည်။ စေ့စပ်သေဆူသည်။ စနစ်ကျသည်။ ခင်ပွန်းသည်နှင့် ကိုကိုအောင်ကိုလည်း သူ့စိတ်ကြိုက်အတိုင်း နေစေသည်။ ကိုကိုအောင်မှာ တခြားယောက်လေးများနှင့် မတူ။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ။

ကိုကိုအောင် ထမင်းတစ်လုတ်ကို ဝါးနေစဉ် ရုံးမှ အထက် တန်းစာရေးလေး မောင်သိန်းငွေ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“လာ...မောင်သိန်းငွေ၊ ထမင်းစားဦးလေ”

“ကျွန်တော် စားပြီးပြီဆရာ၊ ဆရာ ထမင်းစားတာ နောက်ကျလိုက်တာ”

“အေးကွာ...ဒါတွေ မပြီးသေးလို့”

ကိုကိုအောင် ဘေးတွင်ပုံထားသည့် အိမ်ပုံစံများကို မေးငေါ့ကာ ပြလိုက်သည်။

“ကဲ...ဆို မင်းကိစ္စ”

မောင်သိန်းငွေ ပြောသင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေဟန်တူသည်။ သည်ရုံးတွင် ကိုကိုအောင်ကို သူ အခင်ဆုံး။ အရင်းနှီးဆုံး။

အစ်ကိုတစ်ယောက်လို အားကိုးဟန်လည်း တူသည်။ အလုပ်ဝင်စဉ် တွေ့သမျှအခက်အခဲလေးများကိုလည်း ကိုကိုအောင်တို့ တင်ပြ အကူအညီတောင်းတတ်သည်။ ကိုကိုအောင်အတွက်ဆို အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ပေးတတ်သည်။ ကိုကိုအောင်ကလည်း ခင်မင်သည်သာ။

“ပြောလေကွာ၊ မင်းကိစ္စ”

“ဆရာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ အပြင်မှာ ဦးခင်အောင်တို့ပြောနေတာတွေကို ကျွန်တော် မကျေနပ်လို့”

“ဟေ...ဘာပြောကြလို့တုန်း”

“ဆရာ့အကြောင်းတွေ ပြောနေကြတာ ဆရာရဲ့၊ ဆရာတော့ လှည်းကျီးထမ်းရပြီတဲ့၊ ဆရာယူမယ့်အစ်မက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကောင်မလေးတဲ့၊ ရည်းစားတွေ ရှိလိုပေါက်အောင် ထားတာတဲ့၊ အဆိုတော် ကိုဝေဦးနဲ့တောင် တွဲလိုက်သေးတယ်တဲ့ ဆရာ”

“ဘာ...”

ကိုကိုအောင်စားမည့် ထမင်းလုတ်က ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဝေဦး...မိမိမွေးနေ့တုန်းက။ ဝေဦးကို မိုင်မိုင်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သေးသည်။

ဒီတုန်းက မိုင်မိုင် မူပျက်နေသလို ဝေဦးမျက်နှာကလည်း... ဦးတော့ ဝေဦးပြောတဲ့စကားတွေ။ ဩတ်...ဒါကြောင့် မိုင်မိုင် ခေါင်းနှုတ်ထန်ဆီပြီး ရှောင်ထွက်သွားတာကို။ ဒါဆိုရင် ကိုခင်အောင်တို့ပြောတဲ့ စကားတွေလည်း...

“ကျွန်တော် မခံချင်တာနဲ့ ဆရာ့ကို လာပြောပြတာ၊ ဆရာယူမယ့်အစ်မဟာ သူတို့ပြောတဲ့ အစားထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းနိုင်အောင်လို့ပါ ဆရာ၊ သူတို့ပြောတာတွေကတော့ တစ်ခုမှ မကောင်းဘူး။ ကိုဝေဦးက ကိုခင်အောင်ကို ပြောပြတယ်တဲ့၊ အဲဒီအစ်မက သူနဲ့ မလွတ်မကင်းဖြစ်ပြီးသားတဲ့၊ ရှုပ်လွန်းပွေလွန်းလို့

သူက ယူတာတဲ့ နောက်ပြီး ရည်းစားနှစ်ယောက် တပြိုင်တည်းထား တာ ကောင်လေးတွေ သိသွားပြီး ရန်ပွဲဖြစ်လို့ ဆေးရုံတောင် ရောက် တယ်တဲ့ ဆရာရဲ့၊ သူတို့က ဆရာ့ကို သနားနေကြတယ်”

ကိုကိုအောင် ဘာမှ မပြောနိုင်။ မောင်သိန်းငွေ ပြောသမျှ ကိုသာ မကြားချင်ပေမဲ့ နားထောင်နေရသည်။

“ခုဆိုရင် အဲဒီအစ်မက ငွေကြေးအတွက် မဟုတ်ပေမဲ့ သာယာမှုအတွက် မနေအိမ်၊ မနေသင့်တဲ့ အနေအထိုင်မျိုး နေနေတဲ့ မိန်းကလေးတောင် ဖြစ်နေပြီလို့ ကိုဝေဦးက ပြောတယ်တဲ့ ဆရာ အဲဒါ ဆရာတော့ လူတကာ ဖင်ကချေး ပုစွန်ခေါင်းပုံတာ ခံရပြီလို့ ပြောနေကြတယ်”

ကိုကိုအောင် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက် သည်။ မိုင်မိုင်ခွဲဝေဦးကိစ္စကတော့ ဟုတ်မှာပါ။ ကိုကိုအောင်မျက်လုံး ထဲတွင်ဝေဦးရဲ့အပြုံးနှင့် မိုင်မိုင်၏ မူပျက်နေသည့် မျက်နှာလေး ခေါင်းမူးတယ်ဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး ဧည့်သည်တွေနား မလာတော့သည့် မိုင်မိုင်။ ဒါတွေကိုသာ တစုစုပဲ မြင်နေသည်။

“တောက်”

ကိုကိုအောင် တောက်ခေါက်သံကြောင့် မောင်သိန်းငွေ လန့်သွားသည်။ ပြောမိတာ မှားများသွားပြီလားဟူသည့်အတွေးနှင့် မျက်နှာလေး ငယ်သွားရှာသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မဖြစ် တန်ဘူးဆိုပြီး ရှင်းချင်ရင် ရှင်းနိုင်အောင် လာပြောပြတာပါ”

ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

“သွားကွာ...မောင်သိန်းငွေ မင်းသွားတော့”

ကိုကိုအောင် ထမင်းဘူးကို ဆောင့်ပိတ်ရင်း အော်ထည့် လိုက်သည်။

ဝေဦးကို မေးမယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ ဟုတ်မဟုတ် ဝေဦးကို မေးကို မေးရမယ်။

အခန်း(၃၃)

မေးကို မေးရမည်။

မာမိနဲ့ဒယ်ဒီ ဆိုင်မထွက်တာ ၅ ရက် ရှိနေပြီ။ ကြည့်ရတာ မျက်နှာတွေလည်း မကောင်း။ မိုင်မိုင်ရှေ့တွင် ဟန်ဆောင်ပြီးနေကြပေမဲ့ မျက်နှာတွေက ပျက်ယွန်းနေသည်။ ဒယ်ဒီဆိုလျှင် ထမင်းစားခိုနဲ့ နှင့် အိပ်ချိန်မှလွဲ၍ စာကြည့်ခန်းတွင်းမှ မထွက်။ စာကြည့်ခန်းတွင်းတွင်လည်း စာဖတ်နေသည် မဟုတ်။ ဒရင်းဘက်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်နေသည်။ မာမိကလည်း အားအားရှိ အိပ်ခန်းထဲမှာ။ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြော။ တေမိဇာတ်ခင်းနေကြသည်။ သည်နေ့တော့ ဘာဖြစ်နေကြသည်ကို မေးကို မေးရတော့မည်ဟု မိုင်မိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိုင်မိုင် မာမိနှင့် ဒယ်ဒီတို့၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ညစာစားပြီးသည်နှင့် တန်းဝင်ခဲ့သည်။

မာမိက အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေသည်။ ဒယ်ဒီကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စီးကရက်တစ်ဘူးနှင့် ထိုင်လို့၊ မိုင်မိုင် ဝင်သွားတော့ မာမိက လှဲနေရာမှ ဆလိုက်သည်။

“လာ...သမီး၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး မာမိ၊ မေးစရာ ရှိလို့ပါ”

“မေးလေ...ဘာများလဲကွယ်”

“မာမိနဲ့ဒယ်ဒီ အခုတလော ဘာဖြစ်နေလဲဟင်၊ ဆိုင်လည်း သွားကြဘူး၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး”

မာမိမျက်လုံးတွေက စွေခနဲ ဒယ်ဒီဆီ ရောက်သွားသည်။ ငြီးတော့မှ ဟက်ခနဲရယ်လိုက်၏။ ဟန်ဆောင်ရယ် တစ်ခုပါ။ မိုင်မိုင် သိတာပေါ့။

“ဪ...ဒါလား၊ မာမိတို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ တွေးရေးကြေးရေး လုံးပန်းရတာ တစ်ခါတလေတော့လည်း ငြီးငွေ့သား သမီးရဲ့၊ ဒါကြောင့် သဏ္ဍာန်ကြတာ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မာမိရယ်၊ သမီးကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါနော်”

မိုင်မိုင် တောင်းတောင်းပန်ပန်လေး ပြောလိုက်သည်။

“မညာပါဘူး သမီးရယ်၊ မာမိတို့က တကယ်ကို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သွား...သမီးလုပ်စရာရှိတာ လုပ်”

မာမိက သွားခိုင်းပေမဲ့ မိုင်မိုင် မသွား။ မာမိမျက်နှာကို ကြည့်ရင် မိုင်မိုင်သိတာပေါ့။ တစ်ခုခုဖြစ်တာတော့ အသေအချာပဲ။

မိုင်မိုင်ကို ကြည့်နေတဲ့ မာမိုမျက်လုံးတွေက ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတယ်။
ဘာလို့လဲဟင်။ မိုင်မိုင် ဇွတ်ပေကပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...မာမိပြောမပြရင် သမီး မသွားဘူး
သမီးကို ပြောပြစမ်းပါနော်...နော်”

မာမိုမျက်လုံးတွေက ဒယ်ဒီဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။
ဒယ်ဒီက တစ်ဝက်သာရှိသေးသည့် စီးကရက်တိုကို ပြာခံခွက်ထဲသို့
ထိုးချေလိုက်ရင်း မာမိုကို ပြောသည်။

“ခင် သမီးကို ပြောပြလိုက်တာကွာ”

“အို ဒါလင်ကလဲ...သမီးစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ခု မသိလဲ နောက်သိမယ့်ကိစ္စပဲကွာ၊ ဖုံးထားလို့ လိုမယ့်
ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မထူးပါဘူး။ ပြောသာ ပြောလိုက်”

မာမိက သက်ပြင်းကို ညင်ညင်သာသာလေးချကာ မိုင်မိုင်
ကိုယ်လေးကို တယုတယ ပိုက်ထွေးရင်း ဆံယဉ်လေးများကို လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် သပ်တင်ပေးရှာသည်။

“သမီးလေး မာမိ အခုပြောတဲ့ စကားကိုကြားရင် သမီး
စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့နော်၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပဲလို့သာ
သဘောထား”

မိုင်မိုင် ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နေရှာသည်။ ရင်မှာဖြင့်
ထိတ်လှပြီ။

“ကိုကိုအောင့်မိဘတွေ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က လာသွားကြ
တယ်”

မိုင်မိုင် ခုမှ ကိုကိုအောင့်ကို သတိရသည်။ ဪ...သူ
လာတာ အတော်ကြာနေပါရောလား။ မိုင်မိုင်အနေနဲ့ကတော့ မေ့မေ့
ပျောက်ပျောက်ပင်။ ကိုယ့်တာသာကိုယ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေး
ဆေးဆေးပင် နေလိုက်သည်။ မိုင်မိုင် အရင်လို ပျာကလက်စိန်
မဟုတ်တော့။ ကိုကိုအောင်နှင့်ပင် အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ထောင်
ကာ မိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေတော့မည်လို့ စိတ်ကို ခုံးခုံး
ချထားသည်။

“သူတို့ဘာပြောသွားလဲ မာမိ”

“သမီးလေးရယ် သူတို့က...သူတို့က...”

မာမိုမှာ ဆက်မပြောနိုင်တော့သလို ထစ်အနေသည်မို့
ဒယ်ဒီက ဝင်ပြောသည်။ ဒယ်ဒီကတော့ ယောက်ျားသားမို့ အတွင်း
စိတ်ကို ထိန်းထားနိုင်သည်။

“သူတို့သားက အိမ်ထောင် မပြုချင်သေးဘူးပြောလို့ သမီးနဲ့
စေ့စပ်ထားတာ ပြန်ဖျက်ပါရစေတဲ့”

“ဟင်...ဒီတော့ ဒယ်ဒီတို့က ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်ဘူးလား
ဟင်”

“ပြောတာပေါ့ကွယ်၊ စေ့စပ်တာ ဖျက်သိမ်းရင် မိန်းကလေး
ဆက်က နစ်နာတာမို့ သူတို့သားကို ပြန်ဖျောင်းဖျါပြီးလို့ သူတို့သားက
စကားကို တစ်ခါပဲ ပြောတတ်တာမို့ သူတို့လည်း ပြောကြည့်ပြီးပြီ
ရော့တဲ့၊ ကြည့်ရတာ ကိုကိုအောင့်ကို မလွန်ဆန်ရဲဘူး ထင်ပါရဲ့
ကွယ်”

“ဒါပဲ ပြောသွားသလား ဒယ်ဒီ”

“အင်း...စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘာညာ တော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြောကြတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ စေ့စပ်တာကို ဖျက်တာကတော့ ဖျက်တာပါပဲ”

“ဘာလို့ ခုမှ ကိုကိုအောင်က အိမ်ထောင် မပြုချင်ဘူး ဖြစ်တာတဲ့လဲ ဒယ်ဒီ”

“ဒါတော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ တစ်ခုခု အကြောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့ကွယ်။ သူတို့ မပြောချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ အေးလေ...ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သမီးသာ စိတ်ကောင်းကောင်းထား”

မိုင်မိုင် နားလည်ပါပြီ။ ယောက်ျားလေးဘက်က စေ့စပ်ထား တာကို ဖျက်ပစ်တယ်ဆိုတော့ သမီးရှင်အနေနဲ့ ရှက်ရှာမှာပေါ့။ ဒါ ကြောင့် စီးပွားကို တစ်ချက်မှ မနားဘဲ ရှာကြတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်နေကြတာကိုး။

မိုင်မိုင် မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ချင်း ကျလာသည်။ မိဘနှစ်ပါးအတွက် စိတ်မကောင်းလွန်း၍ ကျသည်မျက်ရည်များ ဩော်...ငါ့ဘဝအဆိုးတွေကို ပြင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေပါတော့ မယ်ဆိုမှ အကွေ့အကောက်လေးတွေ ဖြစ်လာရပြန်ပြီ။ မာမိတို့လည်း အရှက်ရ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ တောင်းပန်ရမယ်။ ကိုကိုအောင်ကို စေ့စပ်တာ မဖျက်ဖို့ ငါ တောင်းပန်မယ်။ သူနဲ့ငါ ပြန်အဆင်ပြေသွား ရင် မာမိတို့ စိတ်ချမ်းသာမှာပဲ။ ငါ့အတွက် သူ့ကို မတောင်းပန်ချင် ပေမဲ့ တစ်သက်လုံး ငါ့ကို ချစ်ခဲ့ အလိုလိုက်ခဲ့တဲ့ မိဘတွေရဲ့

ကျေးဇူးကို ငါ ဆပ်ရမယ်။ သူတို့စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲလေ။ မိုင်မိုင် ထိုင်ရာမှ ထကာ ဒယ်ဒီတို့ ကုတင်ဘေးရှိ ဖုန်းကို လှည့်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...ကိုကိုအောင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ကိုကိုအောင် ပြောနေပါတယ်”

“မိုင်မိုင်ပါ ကိုကို”

“ဆိုပါဦး...ကိစ္စ”

ကိုကိုအောင်အသံက အရင်တုန်းကလို မနူးညံ့တော့။ ပြတ် သားမာကျောလှသည်။ မိုင်မိုင် စွမ်းကုန် အားတင်းကာ ပြောရသည်။

“ဟို...ဟို...ကိုကိုက စေ့စပ်တာ ဖျက်လိုက်တယ်ဆို၊ ဘာလို့လဲဟင်”

“ဟား...ဟား...မေးမှ မေးရက်တယ်ကွာ၊ ဒီမှာ မင်းတို့က နားမရွံ့ပိတ်ရောင်းပေမဲ့ ငါက လှည်းကျိုး မထမ်းနိုင်လို့ဟေ့”

“ရှင်...ကိုကို...ဘယ်လိုပြော”

“ဒီမှာ မိုင်မိုင် မင်းက ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်၊ ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ့ပြီးမှ မင်းက အစုတ်ထုပ်ကို ငါ့ခေါင်း ပုံချင်တယ် မဟုတ်လား။ မရဘူးကွ၊ မင်းဟာ ယောက်ျားလေးတော်တော်များများနဲ့ ချစ်ခဲ့၊ တွဲခဲ့၊ ရည်းစား များခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကိုကိုရယ် မိုင်မိုင်ဘဝမှာ အပေါ်ယံအမှားတွေ ရှိခဲ့ပေမဲ့ ကိုကိုပြောသလောက်တော့ အစွန်းမရောက်ပါဘူးရှင်၊ ကြားစကား တွေနဲ့တော့ အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့နော်”

“တော်စမ်းပါကွာ...မင်း ငါ့ကို လာပတ်မနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ ကိုဝေဦး ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေလည်း ငါ ဝေဦးကို မေးပြီးပြီ၊ ဆေးရုံရောက် တဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်အကြောင်းလည်း ကြားတယ်၊ တခြား အကြောင်းတွေလည်း အားလုံး သိပြီးပြီ၊ မင်းရဲ့ရည်းစားပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ထဲကတစ်ယောက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးကွ။ မင်းလည်း ငါ့အကြောင်း သိသားပဲ၊ ငါ မိန်းမတိုင်းနဲ့ ကင်းကင်းရှင်း ရှင်းနေတယ်၊ ငါယူမယ့်မိန်းကလေးကိုလည်း - ယင်ဖိုတောင် မသန်းဘူးမှ ကြိုက်တယ်၊ မင်းလို ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ထားတဲ့ မိန်းမကို ငါ့မယားအရာ မထားနိုင်ဘူး၊ ခုတောင် ငါ့သိက္ခာ ဘယ်လောက် မင်းကြောင့် ကျနေပြီမှတ်လဲ”

ကိုကိုအာင့်စကားများက နင်းနင်းလှသည်မို့ မိုင်မိုင်နားထဲတွင် မိုးကြိုးတွေ ပစ်ချလိုက်သလို၊ သံပူရည်နှင့် လောင်းလိုက်သလို ခံစားရသည်။

ရှက်လိုက်တာလည်း မပြောခဲ့တော့။ မိုင်မိုင်တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ဒယ်ဒီနှင့်မာမီက မိုင်မိုင်ကို ဖမ်းရိပ်တကြီး လှမ်းကြည့်သည်။ မာမီက တစ်ခုခု လှမ်းပြောဟန် ပြင်သည်ကို မိုင်မိုင် ခေါင်းခါပြ လိုက်သည်။

“ကိုကိုရယ် မိုင်မိုင် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မိုင်မိုင်ကို တော့ လက်ထပ်ပါနော်၊ မိုင်မိုင် နောက် ဘယ်တော့မှ အမှားမလုပ် တော့ပါဘူး။ မိုင်မိုင် ကျိန်ပြောရဲ့ပါတယ်ကွယ်”

“ဟား...ဟား...မင်းကျိန်တိုင်း ငါက ယုံရမှာလား။ ကဲ...”

မိုင်မိုင် မင်းကို မေးမယ်။ မင်းလည်ပင်းမှာ မချွတ်တမ်းဆွဲထားတဲ့ ဆွဲပြားလေးက ဘယ်သူ မင်းကို ပေးတာလဲ”

“ဟင်...”

မိုင်မိုင် ယောင်ယမ်းကာ လော့ကက်လေးကို စမ်းကြည့်မိ သည်။

“ဖြေလေ...ဘာလဲ မင်း မဖြေနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟို...ဟို...ဒါ မိုင်မိုင်သူငယ်ချင်းပေးတာပါ”

“သူငယ်ချင်းက အထီးလား၊ အမလား၊ ဖြေစမ်းပါဦး”

“ကိုကိုရယ် မိုင်...မိုင်လေ...”

“တော်ပါပြီ မရွှေမိုင်၊ ကျုပ်နဲ့ စေ့စပ်တဲ့နေ့က စိန်တွေသီး နေအောင် ဝတ်ထားတာတောင် ဒီဆွဲပြားကို မချွတ်ဘဲ အမြတ်တန်း ဆွဲထားကတည်းက ဒီလူဟာ မင်းဘဝမှာ ဘယ်လောက် အရာရောက် နေလဲဆိုတာ ငါ မှန်းနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျိန်လည်း ကျိန်မနေ နဲ့ ကျိန်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံတဲ့လူတွေရဲ့ အလုပ်၊ ဦးတော့ မင်းကိုလည်း မယုံပါရစေနဲ့၊ ငါနဲ့ညားပြီးလည်း ငါ့နောက် တွယ်မှာ မင်း ဖောက်ပြန်ဦးမှာပဲ”

“ဒီလို တဖက်သက်အတွေးနဲ့တော့ မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ မိုင်မိုင် ကိုကိုအပေါ်မှာ မယားကောင်း ပီသရပါစေမယ်၊ အချိန်ယူပြီး စောင့်ကြပါဦး ကိုကိုနော်...နော်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဒီမှာ မိုင်မိုင် မပြေးသော် ကန်ရာ နဲ့ပါတယ်၊ တန်ပါအမိ မဘို့မယ် ဆိုသလို တော်ပါတော့၊ မင်းလို

အကျင့်စာရိတ္တ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ငါ့သိက္ခာကိုလည်း မင်းကြောင့် အထိပါး မခံပါရစေနဲ့တော့၊ မင်း
ငါ့ကို မဆက်သွယ်ပါနဲ့တော့၊ ငါလည်း မင်းကို မေ့လိုက်ပြီ၊ ဒါပဲ”

“ကိုကို...ကိုကိုရယ် မိင့်ကို သနားပါဦးရှင်”

“မင်းကို ငါက သနားရမယ် ဟုတ်လား။ လူတကာက
မင်းလို အရှုပ်မကို လက်မထပ်ဘဲ အပျော်ကြံ့ပြီး နောက်ဆုံး ဝှန်ပစ်
သွားကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကို သနားတာနဲ့ ငါက လက်ထပ်ရ
မလား။ နွားကျခံရမလား...တော်စမ်းပါကွာ”

ကိုကိုအောင် ဖုန်းချသွားသည်။ မိင်မိင့်မှာ မျက်ရည် အသွယ်
သွယ်ကျရင်း နေရာတွင်ပင် ပုံကျသွားရှာသည်။

“သမီး...သမီးလေး”

အခန်း(၃၄)

“မိင်...မိင်မိင်”

မိင်မိင် မလှုပ်ပါ။

မိင်မိင်က ကုတင်ပေါ်တွင် နွမ်းလျှော့ မိန်းနေရာသည်။

ဗြူဝင်းသော အသားလေးမှာ သွေးရောင်မှဲကာ ဖျော့နေသလို မျက်နှာ
နူးပြည့်ပြည့်လေးမှာလည်း သွယ်လျှော့သွားသည်။ ဆံယဉ်စလေးများက
ပြေညက်သော နဖူးပြင်လေးပေါ်တွင် ဝဲဝဲလေး။

ချစ်သူ၏ သနားစရာ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း အခွံတွင်
အကြင်နာများ၊ ကရုဏာများ ထပ်ဆင့်လာရသည်။

“သူ မအိပ်ပါဘူး၊ မိန်းနေတာပါ၊ အသံပြုလိုက်လေ
မောင်ဇော်ဇော်”

ဒေါ်မိမိခင်၏ တိုက်တွန်းစကားကို ဇော်ဇော် ခေါင်းခါလိုက်

သည်။ တစ်ကြိမ်ခေါ်ကြည့်သားပဲ။ မိုင်မိုင် မလှုပ်။ နောက်တစ်ခါတော့ မနှောင့်ယှက်လိုတော့ပါ။

“နေ...နေပါစေခင်ဗျာ၊ သူ နားပါစေ”

တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောလိုက်ပေမဲ့ မိုင်မိုင်မျက်လုံးလေးများက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာသည်။ ဒေါ်မိမိခင်က မိုင်မိုင်နား တိုးကင် သွားကာ လက်လေးများကို ဆုပ်ကိုင်နှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။

“သဒီး...ဒီမှာ မောင်ဇော်ဇော် ရောက်နေတယ်၊ ခဏစကား ပြောပါလားဟင်”

မိုင်မိုင် ခေါင်းလေးညိတ်ပြသည်။

“ကဲ...စကားပြောကြဦးနော်၊ အနိတိ အောက်မှာ လုပ်စေ

လေးတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ဒေါ်မိမိခင် ထွက်သွားသည်။

“မိုင်...နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဇော်ဇော်မှာ မိုင်မိုင် သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ပြော၍ ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်ရသည်။ ဒီလို သူ့ကို စကားမပြောတာ ကြည့်ပဲ။ နှစ်အားဖြင့် ကြည့်လျှင် သုံးနှစ်မကတော့။ လေးနှစ်ကျော်ပြီ။

“မိုင်...ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးနော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဗျာ”

“ဪ...ဇော်ရယ်”

ညင်သာလွန်းသော စကားနှင့် အကြင်နာလွမ်းသော အကြည့်တို့ကြောင့် မိုင်မိုင်၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်လေးများ လိမ့် ဆင်းကျလာသည်။ မိုင်မိုင်မျက်ရည်ကို မြင်တော့ ဇော်ဇော် မျက်လုံး ပြူးရသည်။

“ဟာ...မင့်နဲ့လေ မိုင်၊ နေမကောင်းတဲ့အချိန်မှာ မပိုစမ်းပါနဲ့ ဗျာ နော်၊ ပြော...ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

မိုင်မိုင် မဲ့မဲ့လေး ခေါင်းခါပြသည်။ ဇော်ဇော်မှာ မဲ့နေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ဒါဆို...မင့်နဲ့နော်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေမှပေါ့ကွယ်”

“နေမကောင်းတာ ကြာလုပြီ”

“ကိုယ် မသိဘူးမိုင်၊ ကိုယ် ခရီးသွားနေတယ်၊ မော်လမြိုင် အ မနေ့ကမှ ပြန်ရောက်တာ၊ ခု မိုင်မိုင်တို့အိမ်ရောက်မှ သိတာ”

“နေနိုင်လိုက်တာ၊ ခရီးသွားမယ်ဆိုတာ ပြောတောင် မသွားဘူး”

“ဖြုန်းခနဲ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ထွက်သွားတာ”

ဇော်ဇော် မော်လမြိုင်သို့ တကယ်ပင် အစီအစဉ်မရှိဘဲ ထွက်သွားခြင်းပါ။ မိုင်မိုင်လက်ထပ်တော့မယ် ဒုတိယအကြိမ်အချစ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြန်ပြီဆိုသည့်အသိက သူ့တကိုယ်လုံး နှုံးခွေစေသည်။

ဆွေးစိတ်ကို အလုပ်တွင် မြှုပ်နှံထားလိုက်၏။ မိုင်မိုင်ထံသို့ လည်း ဝေဒနာ ရင့်မည်စိုး၍ ခြေဦးမလှည့်။ ထိုအခါ မော်လမြိုင်တွင် အမှုတစ်ခုအတွက် လာခေါ်သည်မို့ အတော်ကျကျက ထလိုက်သွားခဲ့

သည်။

မိုင်မိုင်ကသာ လာနှုတ်ဆက်စေချင်မှန်းသိရင် ကိုယ်လာတာ ပေါ့ကွယ်။ အရင်တုန်းက မိုင်မိုင်အမှန်းနဲ့ ဒေါသတွေကို ကြောက်လို့ မလာတာပါ။

“မိုင်မိုင် ဖျားတာလားဟင်”

“မသိပါဘူး။ ဒီလိုပဲ အိပ်ရာထဲ လဲသွားတာ”

“မိုင်မိုင်ကြည့်ရတာ သိပ်အားနည်းသလိုပဲ ကိုကိုအောင်စေ့ လာတယ်မဟုတ်လား”

ဇော်ဇော်အမေးကြောင့် မိုင်မိုင် ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ ငိုချလိုက် သည်။

“အို...ဘာလို့ ငိုတာလဲမိုင်၊ သူ့ မလာဘူးလားဟင်”

“ဇော်...သူနဲ့မိုင်အကြောင်း ဘာမှ မကြားသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...ကိုယ် မနေညကမှ ပြန်ရောက်တာ၊ ဘယ် ကြားမလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မိုင်မိုင်တို့ အဆင်မပြေဘူးလား။ ဘာ အခက်အခဲရှိလဲ”

မိုင်မိုင် ရှိုက်ရင်း ငိုရင်းနှင့်ပင် ဇော်ဇော်ကို အကြောင်းမ ပြောပြလိုက်သည်။ သို့ပေမဲ့ ဆွဲပြားအကြောင်းကိုတော့ မပြောဘဲ ထိမ်ချန်ထားလိုက်၏။ ပြောလို့ရော ဘာထူးမလဲ။ ဇော်မေတ္တာ စေတနာတွေကို ခုတော့ မိုင်မိုင် သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့ပြီး မိမိကို ပညာတတ်စေချင်သည့် ဇော်၊ ကောင်းစေချင်သည့်စေတနာနှင့် ကြုံလျှင်ကြုံသလို ဆုံးမစကားလေးများ ပြောခဲ့သည့် ဇော်။ မိမိဘဝ

မမြင့်ကြာတင့်အဖြစ် မြင်ချင်လွန်းသည့် ဇော်ထံမှ ဘာကိုမျှ မမျှော် ဆင့်ချင်တော့ပါ။ အများတကာ မပန်ချင်သည့်ပန်းကို ဇော်အတွက် ပေးဆက်ချင်တော့။

“တောက်...ဒီလောက်တောင် သဘောထား သိမ်နပ်ရ သလားကွ၊ ယောက်ျား မဆန်လိုက်တာ”

“ရိုပါစေတော့ ဇော်ရယ်၊ မိုင်မိုင်အပြစ်နဲ့ မိုင် ခံရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါမယ်”

ဇော်ဇော် မိုင်မိုင်ဝေဒနာကို နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ရှက်စိတ်တို့ ကြောင့် အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲသွားရှာတာကို။ မိုင်မိုင်မှာတော့ ငို၍ ဆုံးသေး။

ဇော်ဇော် မိုင်မိုင်ကို ပွေ့ယူပြီး ရင်ခွင်ထဲတွင် ထွေးထားလိုက် နိုင်သည်။ ချစ်သူ၏ မျက်ရည်စများကို သုတ်ပေးရင်း ပြုံးရွှင်လာစေ ည့် စကားဖြင့် နှစ်သိမ့်ပေးလိုလှပါ၏။

“ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ အငိုတိတ်ပါတော့။ မိုင် ငိုတာ ကိုယ် မကြည့်ရက်ဘူးဗျာ”

ဇော်ဇော်နလုံးသားကို မီးမြှိုက်ထားသလိုဖြစ်လာသည်။ စတုရန်းလှဲပြီး မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် အုပ်ကာ နေရာသော မိုင်မိုင်ကိုကြည့်ရင်း သောကတွေ ပိုလာရသည်။ မိုင်မိုင် ဆက်ကလေးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားလိုက် သည်။

“ကိုကိုအောင်ဆီ လိုက်သွားပြီး ကိုယ် ရှင်းပြပေးမယ်နော်။

မိုင်မိုင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့”

“ဟင့်အင်း...ဖော်...နေပါစေတော့ရှင်၊ မိုင်မိုင် သူ့
တောင်းပန်ပြီးပြီပဲ၊ ထပ်ပြီးတော့ မိုင်မိုင်ဘက်က သိက္ခာ မကုန်
တော့ဘူး”

“မိုင်စိတ်ကို တကယ်နိုင်ရဲ့လား”

“မိုင်...သူ့အပေါ်မှာ လုံးဝ စိတ်ကုန်သွားပါပြီ ဖော်ရယ်”

“ဒါဆိုလည်း မိုင် နေကောင်းအောင် နေမှပေါ့၊ မိုင် နာ
ဖြစ်နေရင် အန်ကယ်တို့ ဘယ် စိတ်ကောင်းနိုင်ပါမလဲ”

“မိုင် ရှက်တယ် ဖော်ရယ်”

“ဖြစ်ပြီးမှတော့ မေ့မစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ မိုင်
ကိုယ်က ကောင်းအောင်နေ၊ ထပ်ပြီး မမှားစေနဲ့ပေါ့၊ သူ့ထက်
အရည်အချင်းသာအောင် ကြိုးစား။ သာလာတော့လည်း ခြောက်
ဖွင့်ပြစရာ မလိုဘူး၊ အခါသင့်မှပြ ဟုတ်လား”

“ဖော်ရယ်...မိုင် သူ့ကို သိပ်ခံပြင်းတာပဲ”

“အင်းပေါ့လေ...ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ခုနေခါတော့
ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ နေကောင်းအောင်သာ နေပါ မိုင်ရယ်”

ဖော်ဖော်၏ စေတနာတွေ၊ မေတ္တာတွေကို မိုင်မိုင်
သိပါသည်။ နားလည်ပါသည်။ သို့သော် ယခင်ကလို အကြင်နာများ
တော့ ဖော်ဆီမှ မမျှော်လင့်ရဲတော့ပါ။ ယောက်ျားတွေဟာ သူ့
ဘယ်လောက်ပဲ ပွေ့ပွေ့ ရှုပ်ရှုပ်၊ သူတို့ဘဝတစ်သက်တာ လက်ထဲ
မယ့် မိန်းမကျရင်တော့ ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲစင် ဖြစ်ချင်ကြသည်

သာ။ ဖော်လည်း ဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့။

မိုင်မိုင် ငိုချင်လာပြန်သည်။ မျက်ရည်လေးတွေက မျက်လုံး
အိမ်တွင် ပြည့်လျှံလာ၏။

“ဘာလို့ ငိုရပြန်တာတုန်း မိုင်ရယ်”

“မိုင်ဘဝကို ဝမ်းနည်းလို့ပါကွယ်”

“ဒါတွေကို မေ့လိုက်ပါတော့လို့ ကိုယ် ပြောနေတယ်
မဟုတ်လား။ မိုင်ဘေးမှာ အန်တီတို့ အန်ကယ်တို့လည်း ရှိတယ်၊
တိုယ်လည်း ရှိတယ်၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့”

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဖော်၊ မိုင်ကို ဖော် မမုန်းဘူးနော်”

“ဘာလို့ မုန်းရမှာလည်းကွာ၊ မိုင်က ယုံလွယ်တယ်၊
ကလေးဆန်တယ်၊ ဖွတ်တရွတ်လုပ်တတ်တယ်၊ ဒါတွေကို ပြင်လိုက်ရင်
မိုင်ဟာ တကယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်
ဖြစ်လာမှာပဲ”

“ဟင်း...ဟင်း...မိုင် လှရောလှသေးရဲ့လားဟင်”

“ခုလို နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ပိန်နေတော့ ဘယ်လှတော့
လဲ၊ အရင်ကလို ကျန်းကျန်းမာမာ စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်လာရင်တော့
ဘကယ်လှမှာ”

“ဖော်က မိုင်ကို နေကောင်းပြီး ပြန်လှလာတာ မြင်ချင်တယ်
လား”

“အင်းပေါ့”

“မိုင် နေကောင်းအောင် ကြိုးစားပါမယ်၊ အရင်ကလိုလည်း

၂၆၈ နင်းနင်းအေး(မန္တလေး)

လှစေရမယ်...စိတ်ချ ပြီးတော့လေ ဟင်း...ဟင်း"

ဇော်ဇော် လန့်သွားသည်။ သည်မျက်လုံးလေးတွေ မိုင်မိုင် မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်တောက်နေလိုက်ကြတာ။ ပြီးတော့ သည်အကြည့်၊ သည်အပြုံး ဒါတွေကို ဇော်ဇော် မြင်ဖူးခဲ့ပြီ။ တစ်ချိန်က မိမိနဲ့ မိုင် နောက်ဆုံး လမ်းခွဲသွားတဲ့နေ့က ပြီးတော့ ဆရာမီးဟိန်းလက်ထပ်သွားစဉ်က ဇော်ဇော် မိုင်ကို သတိပေးမိသည်။

"မိုင် ထပ်ပြီး အများတွေ မလုပ်နဲ့တော့နော်၊ ယောက်ျား လေးနဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ယှဉ်လို့ မရဘူး။ သဘာဝအ ကိုက်က ယောက်ျားလေးက သာပြီးသာ။ ထင်ရာ လျှောက်လုပ်မိ မိုင်မိုင် ထပ်များဦးမှာပဲ"

မိုင်မိုင် ပြုံးနေသည်။ ရင်ထဲတွင်တော့ ဇော်ဇော် မိုင်နဲ့ တားမနေနဲ့။ သည်လောက် ဈေးကိုင်တဲ့ ကိုကိုအောင်ကို သူ့ထက်သာ တာ ရှာယူပြီး အနိုင်ပိုင်းပြလိုက်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။

"သမီးရေ...ဒီမှာ ဒေါက်တာ ရောက်လာပြီ"

ဒေါ်မိမိခင်နှင့်အတူ လူရွယ်တစ်ယောက် အခန်းတွင်း ဝင်လာသည်။ ဇော်ဇော်ကို မြင်တော့ လူရွယ်မျက်နှာ ပြုံးသွား၏။

"ဟာ...ဖိုးဇော်၊ မောင်ရင် ရောက်နေတာကိုး"

"ဟုတ်တယ် ကိုကျော်၊ မိုင်မိုင်က ကျွန်တော်မိတ်ဆွေလေ"

မိုင်မိုင်မျက်နှာလေး မှဲသွားသည်။ သြ...ဇော်က သူ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို သဘောထားတာကိုး။ ကောင်းပါတယ်လေ ဒါပဲ ကောင်းပါတယ်။

ဒေါ်မိမိခင်မှာ ဇော်ဇော်နှင့် ဒေါက်တာ ဝင်းကျော်မိုး ရင်းရင်း နီးနီး ပြောဆိုနေကြသည်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

"ဪ...မောင်ဇော်ဇော်နဲ့ဒေါက်တာနဲ့က အသိတွေကိုး"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ကိုကျော်က ၃၅ လမ်းထဲမှာ ဆေးခန်း ဆွေးနွေးထားတယ်လေ၊ ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ နှစ်ခန်းကျော်မှာပေါ့"

ဇော်ဇော် ရှင်းပြရသည်။

"အေးကွယ် အန်တီတို့နဲ့က ဒေါက်တာဖခင်နဲ့ ရင်းနှီးကြတာ၊ ဝင်းတင်က ဆရာဝန်ပဲလေ၊ အခု ဦးဝင်းတင် နိုင်ငံခြားသွားနေတာနဲ့ ဘာဖြစ်တဲ့ ဟောဒီဒေါက်တာက သမီးကို လာကြည့်ပေးတာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

ဒေါက်တာ ဝင်းကျော်မိုးက မိုင်မိုင်အခြေအနေကိုစမ်းသပ် ကြည့်ပြီး ဆေးထိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်မို့ ဇော်ဇော် အလိုက်သိစွာ နေထိုင်ဆက်လိုက်၏။

"ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်...အန်တီ၊ ကိုကျော်နဲ့ မိုင်မိုင် တွယ် ပြန်ဦးမယ်နော်"

"ကိုယ် ဒီကအပြန် ဆေးခန်းသွားမှာ လမ်းကြိုသားပဲ၊ မိုင်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါလား ဖိုးဇော်"

"ရတယ် ကိုကျော်၊ ကျွန်တော် တခြားလည်း ဝင်စရာလေး ရှိသေးလို့ အားလုံးပဲ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်"

"အေးကွယ်...အေး"

အခန်း(၃၅)

မိုင်မိုင် နေကောင်းပြီ။

ကိုယ့်အကြံအစည်နှင့်ကိုယ်ဆိုတော့ ကျန်းမာအောင် ဂရုတစိုက် နေခဲ့သည်မို့ မိုင်မိုင် ယခင်ကအတိုင်း ဒေါင်ဒေါင်ပြည်လာ ၏။

‘တွေ့မယ်...ကိုကိုအောင်ရေ အင်ဂျင်နီယာကတော် မဖြစ် ပေမဲ့ ဆရာဝန်ကတော်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ရှင့်ကို လက်တွေ့ပြမယ်’ သည်တစ်ခေါက် မိုင်မိုင်ပစ်မှတ်က ဒေါက်တာ ဝင်းကျော်မိုး ဝင်းကျော်မိုးက မိုင်မိုင် နေကောင်းနေပေမဲ့ နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါလာပြီး အားဆေးထိုးပေးသည်။ ဒါကလည်း ဒယ်ဒီနှင့် မာမို့အစီအစဉ်။ မိုင်မိုင် နေကောင်းနေပေမဲ့ မိဘနှစ်ပါးက စိတ်မချသေး။ အားတွေ ပိုပြည့်လာအောင် အားဆေးထိုးဖို့ ဝင်းကျော်မိုးကို တောင်းပန်ထား

မိုင်မိုင် မော့မော့ကြော့ကြော့လေးပြင်ကာ ဝင်းကျော်မိုးကို နေ့နေသည်။ ဟော မျှော်နေတုန်း လာပါပြီ။ ဝင်းကျော်မိုးရဲ့ အနီလေး လျှော့ခနဲ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ဝင်လာ၏။ မိုင်မိုင် လေးလေး တံခါးဖွင့်ကာ ကြိုလိုက်သည်။

- “ယူ...ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”
- “ဆေးခန်းပိတ်ပြီး တန်းလာတာပဲ မိုင်ရဲ့”
- “ထမင်းစားခဲ့ပြီးပြီလား”
- “ဆေးခန်း မထိုင်ခင် စားခဲ့ပြီးပြီလေ”
- “ဟင်...ဒါဆို ကြာမှပဲ၊ ဆာရောပေါ့”
- “ရပါတယ်...ကိုယ် မဆာပါဘူး။ အန်တီတို့ အန်ကယ်တို့

“မရှိတူး...အပြင်သွားကြတယ်၊ မိုင်မိုင်တောင် ထမင်းစားပြီး ကော်ဖီသောက်မလို့ တစ်ယောက်တည်းမို့ ပျင်းနေတာနဲ့ တတ်ပဲ၊ ယူပါ သောက်နော်”

- “အာ...နေပါစေ မိုင်မိုင်”
- “ဟင့်အင်း...မရဘူးလေ”

မိုင်မိုင် ဝင်းကျော်မိုးလက်မောင်းကြီးကို အတင်းဆွဲခေါ်လာ သည်။ ဝင်းကျော်မိုးမှာ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် မိုင်မိုင်နောက်သို့ လာသည်။

ထမင်းစားခန်းတွင်တော့ လက်ဖက်ရည်ပွဲက အဆင်သင့်

ပြင်ထားလိုက်သည်မှာ စားပွဲတစ်ဖက်စွန်းအပြည့်။ ငွေးကရား
ငွေအစ်ကလေးများဖြင့် ကော်ဖီမုန့်၊ နို့၊ နို့စိမ်း၊ နို့ဆီ၊ သကြား
မလိုင်များ အပြည့်။ ဆိတ်သားမုန့်၊ သစ်သီးကိတ်၊ အုန်းသီးမုန့်၊
နန်ကထိုင် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်။ ဟလိနီ
ကိတ်၊ အဆော့တစ်ကိတ်၊ ပေါက်စီအစုံပင်။ ကြိုက်တတ်လွှင်
မလိုင်နှင့် နှစ်စားရန် ပေါင်မုန့်အလွှာထူထူကြီးများကလည်း အဆီ
သင့်။

မိုင်မိုင်က ဝင်းကျော်မိုးအတွက် ကော်ဖီတစ်ပန်းကန် ဖော်
ပေးသည်။

“ချိုပေါ့...ဘလက်လား”

“အင်း...”

ငွေစွန်းလေးဖြင့် သကြားနည်းနည်းထည့်ကာ မွှေပြီး
ဝင်းကျော်မိုးကိုလှမ်းပေးသည်။ သူ့အတွက်တော့ မလိုင်တထောကြီးနှင့်
ဖျော်ပြီး တစ်ခွက်ချင်း သောက်သည်။ အရည်လုံးသော မျက်လုံးကြီးများ
ဖြင့်လည်း ဝင်းကျော်မိုးကို တစ်ချက်တစ်ချက် စိုက်ကြည့်သည်။
မျက်လုံးချင်းဆုံမိတိုင်း အရင်ဦးစွာ မျက်လုံးလွှဲသွားသူက ဝင်းကျော်မိုး
မိုင်မိုင် မထိတထိ ပြုံးလိုက်သည်။

မုန့်ပန်းကန်တွေကို ဝင်းကျော်မိုးရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးသည်။

“မုန့်စားလေ...ယူရဲ့”

“တော်ပါပြီမိုင်...ကျေးဇူးပဲ”

“ယူ အခု ဘယ်သွားစရာ ရှိသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း...အိမ်ပြန်ရဲ့ပဲ”

“ဒါဆို မိုင်ကို ပြည်ထောင်စုပွဲကြည့်ရအောင် ကျိုက္ကဆံကွင်း
လက်ပို့ပေးပါလားဟင်”

ဝင်းကျော်မိုးက လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခုနစ်
မိနစ်ခွဲ။ သွားမှာနဲ့ ကွင်းထဲတွင် ကြည့်မှာနဲ့ ဆယ်နာရီလောက်မှ
အပြန်ရောက်ပါမလား။ မိမိအတွက်က အရေးမကြီး။ မိုင်မိုင်အတွက်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး လိုက်ပို့မှာလား...မပို့ဘူးလား”

“အပြန်နောက်ကျနေမှာစိုးလို့”

“ယူပါရင် အိမ်က စိတ်ချပါတယ်၊ အိမ်ကို ပြောခဲ့ရင်
တာပဲ၊ အင်းလေ...ယူကိုရော ယူမိန်းမက အပြန်နောက်ကျရင်
တာနေမှာလား”

“ဟာ...ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမ မရှိပါဘူး”

ဝင်းကျော်မိုး ပျာပျာသလဲ ပြောရသည်။ မိုင်မိုင် ကိုယ်လေး
အုပ်ခါသွားအောင် ရယ်လိုက်၏။

“ဒါဆို လိုက်ပို့ပေးနော်”

ဝင်းကျော်မိုး သေချာစူးစိုက်၍ မိုင်မိုင်ကို ကြည့်သည်။
မိုင်မိုင်ကလည်း မျက်နှာမလွှဲ၊ ကော်ဖီခွက်ကိုကျော်ပြီး ပြန်ကြည့်နေ
သည်။ မိုင်မိုင်မျက်လုံးလေးများက ရယ်မြူးနေသည့်အရိပ်များ။

“ဆေးထိုးပြီးရင် သွားကြတာပေါ့”

“ဟာ...ဒီဆေးကြီးမထိုးချင်တော့ပါဘူး။ မိုင်မိုင် ဖြစ်နေပြီပဲ၊
ဒီမှာကြည့်ပါလား”

မိုင်မိုင် ထိုင်ရာမှ ထကာ ဝင်းကျော်မိုးရှေ့တွင် ခါးလေး
ထောက်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခြေဖျားလေးထောက်ကာ ရင်လေး
မြှင့်ပြီး တစ်ပတ်လှည့်ပြ၏။ ဝင်းကျော်မိုးမှာ ခါးသေးရင်ချိုသည့်
မိုင်မိုင်အလှများကို ကြည့်လည်းကြည့်ချင်၊ မကြည့်လည်း မကြည့်ရဲနဲ့

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ ဆေးထိုးစရာလိုသေးရဲ့လား”

“မလိုတော့ပါဘူး”

“ဟင်း...ဟင်း...ဒါဆို သွားစို့”

အခန်း(၃၆)

ပြည်ထောင်စုနေ့ အထိမ်းအမှတ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊ လူစည်ကား
သိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ကျိက္ကဆံကွင်းမှာ လူပင်လယ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ရောင်စုံ
ပွင့်လေးများက ထိန်းလင်းတောက်ပနေသည်။ လူထုအစည်းအဝေး
ကြီးကျင်းပမည့် စင်မြင့်ကြီးမှာလည်း ထီးထီးမားမား ခန့်ခန့်ညားညား။
ဥရုဆိုင်ရာပြခန်းများ၊ ကြည့်ချင်ပွဲများ၊ ပြပွဲများကလည်း လူတိုး
ပေါက်အောင် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြသည်။ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများ
ပေးနေသည့် သမဝါယမနှင့် ကုန်သွယ်ရေးဆိုင်များတွင် ခြေချစရာ
နေရာလပ်မရှိ။ တန်းစီနေကြသည့် လူတန်းကြီးက မြွေလိမ်
မြွေကောက်။

မြက်ခင်းစိမ်းနုနုတို့က သူ့ခြေဖဝါးအောက်တွင် အရောင်

၂၇၆ နင်းနင်းအေး(မန္တလေး)

ပြောင်းကာ ခြောက်သွေ့လှလှ ဖြစ်နေသည်။ ဖုန်တွေကလည်း လုံးခနဲ ခဲခနဲ နှာခေါင်းတွင်းသို့ စွတ်ဝင်လာကြ၏။

ဘယ်နေရာသွားသွား မလွတ်။

ဝင်းကျော်မိုးနှင့် မိုင်မိုင် ပွဲခင်းထဲတွင် လည်နေသည်။ လှပင်လယ်ထဲရောက်လျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကွဲသွားမှာစိုး၍ လက်ချင်းတွဲကာ လျှောက်ရသည်။

ပထမတော့ ဝင်းကျော်မိုး မရဲတဲရဲဖြစ်နေပေမဲ့ နောက်တော့လည်း အထာကျသွားသည်။ မိုင်မိုင်ကတော့ နဂိုပုံမှန်နှင့်ပင် ရဲရဲတင်းတင်း။

ပခုံးသားချင်း ထိမိလျှင် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်ပြီး အကြောင်းမဲ့ ရယ်မိကြသည်။ တစ်ခါတလေတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကိုယ်ချင်းတိုးဝေ့ပြီး သွားကြသည်။ အပြုံးလတ်လတ် ဆတ်ဆတ်လေးတွေ ခဏခဏ ဖလှယ်မိကြသည်။ ပျော်စရာကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

မိုင်မိုင်ထံမှ နင်းဆီနက်ရေမွှေးနံ့က နှာခေါင်းဝမှာ ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့။

မိုးပျံ့ရဟတ်ပေါ်မှ မိန်းကလေးတလိုက်က စူးစူးရွားရွား အော်လိုက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး မော့ကြည့်ကြသည်။

“စီးမလား မိုင်မိုင်”

“ဟင့်အင်းကွယ်...ကြောက်တယ်”

“ဟာ...သူများတွေလည်း စီးနေကြတာပဲ”

“အို...မတော်တဆ လွင့်ကျသွားရင် ဘယ်နယ့်လုပ်မလဲလို့”

“မကျအောင် ကိုယ့်လက်မောင်းကို ဖက်ထားပေါ့”

“ဟင်...ဖက်ချင်ပါဘူး။ တော်ကြာ သူ့ရည်းစား တွေ့သွားလို့ ရန်တွေခံနေရပါဦးမယ်”

“ကိုယ့်မှာ ဘယ်ရည်းစားမှ မရှိဘူး”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဟန့်...နားရှိတော့လည်း ကြားလိုက်ရတာပဲပေါ့လေ”

မိုင်မိုင် မယုံသလိုလေး ပြောလိုက်သည်။ ဝင်းကျော်မိုးမှာ တော့ မိုင်မိုင်အလှနှင့် အပြောလေးများထဲတွင် သာယာ၍ မဆုံးနိုင်။

“ကဲ...တစ်ခေါက်နားတော့မယ်၊ စီးမလား မိုင်မိုင်”

“ကြောက်ပါတယ်ဆို”

“ကိုယ်ပြောသလိုသာလုပ် မကျဘူး”

“သွား...ယူ မကောင်ဘူးကွယ်”

မိုင်မိုင် လက်သီးဆုပ်နုနှင့် ရွယ်လိုက်သည်။ ဝင်းကျော်မိုးက ဖမ်းဆွဲထား၏။ မလွတ်တော့။ မိုင်မိုင် ကြိတ်ရုန်းသည်။ မရ။ အငြိုးနှင့် ဆွဲထားသည် ထင်ရဲ့။ မိုင်မိုင် မျက်စောင်းကလေးနှင့် ထိုးလိုက်သည်။

“လွတ်ကွယ် လူတွေနဲ့”

“ဟင့်အင်း...ရိုက်မှာ စိုးတယ်”

“ယူကကွယ် အကြောက်နဲ့”

“တကယ်ပါ။ မိုင်မိုင် လက်သီးနဲ့ထုရင် ကိုယ့်အသား သွေး
ခြည်ဥသွားမှာပေါ့”

“သွား...ဟုတ်ပဲနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တော်ပါ”

“ဪ...အဟုတ်ပြောတာပါဆို”

“ဟင်း...ညာပြီး ကိုင်ထားတာများ မရယ်ပါနဲ့ ဒီလောက်
တော့ သိပါတယ်”

ဝင်းကျော်မိုး ရယ်မိသည်။ မိုင်မိုင် လက်ကလေးကို ရုန်းယူ
လိုက်တော့လည်း သူ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား
ပြခန်းများကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လိုက်ကြည့်ကြသည်။ မိုင်မိုင်
အကြိုက်ဆုံးမှာတော့ သစ်သီးဝလံနှင့် ပန်းမန်ပြခန်း။ ပြထားသည့်
အသီးအနှံနှင့်ပန်းများကို ကြည့်ပြီး မိုင်မိုင်မှာ ခုန်ထွေခုန်ထွေ ဖြစ်နေသည်။

နှစ်ဦးသား ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ကလေးစီးဘူတာ
လေးနား ရောက်လာသည်။

ကလေးများပင်မက လူကြီးတွေပါ ရထားစီးရန် တန်းစီ
နေကြသည်။

လူတန်းကြီးမှာ မြွေလိမ်မြွေကောက်။

“မိုင်မိုင် ရထားစီးရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

“ရထားစီးဖို့ကျတော့ မကြောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့”

“အို...ကလေးတွေတောင် စီးနေတာ၊ မိုင်မိုင်က ဘာလို့
ကြောက်ရမှာလဲ”

“သိပါဘူး ကိုယ့်လက်ကို ဖက်ထားမိုင်းလို့ ကြောက်တာများ
ဘူးလို့”

“ကြည့်...ယူနော်”

မိုင်မိုင်က မျက်စောင်းကလေးထိုးသည်။ ဝင်းကျော်မိုးမှာ
ကျေနပ်၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်ရသည်။ နှစ်ယောက်သား ရထားစီးဖို့
ဆက်မှတ်ဝယ်ကြသည်။

မိုင်မိုင်က ဝင်းကျော်မိုးလက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲထားသည်။
ဆက်မှတ်ရတော့ ရထားတွဲကလေးပေါ် တက်ကာ နေရာယူကြသည်။

ရထားလေး တဖြည်းဖြည်းထွက်လာသည်။ ကျိက္ကဆံကွင်းတစ်ခု
ဆုံးကို မီးရောင်စုံများက ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ မိုင်မိုင်တို့ရှေ့တွင်လည်း
ဆုတို့လို စုံတွဲတစ်တွဲက နေရာယူထားသည်။ စကားတွေ တွတ်တွတ်
ဆုံး ပြောနေသည်မှာ မျက်နှာချင်း မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဝင်းကျော်မိုးက ထိုစုံတွဲကို မျက်စပစ်ပြသည်မို့ မိုင်မိုင်
သူပေါင်ကြီးကို ဆွဲဆိတ်ကာ ခေါင်းခါပြရသည်။ ဝင်းကျော်မိုးကိုယ်
ကြီး တွန့်သွားကာ စပျံဖြဖြလုပ်ရင်း မိုင်မိုင်လက်ကလေးကို ညှစ်ပြီး
ဆွဲထားလိုက်၏။

“မိုင်မိုင် ပျော်လားဟင်”

“ယူရော”
“ပျော်တာပေါ့”

အရယ်အပြုံးလေးများက နှုတ်ခမ်းများတွင် တွဲခိုလို့ လာပြီ
သည်။ ရထားလေးက တစ်ပတ်ပြန်၍ ဆိုက်ကပ်ချေပြီ။ သူတို့ဆင်း၍
ဂီတပဒေသာစင်ဘက် လျှောက်လာသည်။

ဂီတပဒေသာကပွဲ ကြည့်ကြပြန်သည်။ သီချင်းရိုးလေးများ
ကိုလည်း ကြားရသည်။ အဆန်းများကိုလည်း ကြားရသည်။
အနောက်တိုင်း တေးဂီတအစွမ်းကိုလည်း သိရသည်။ ဟာသဇာတ်
လမ်းတိုလေးများကို ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ရသည်မှာ အူတက်မတတ်

ဂီတပဒေသာ အစီအစဉ်က ညဉ့်လယ်လောက်တွင်
ပြီးသွား၏။ ဝင်းကျော်မိုးက မိုင်မိုင်ကို ပြန်ပို့ပေးသည်။ ညက တိတ်
ဆိတ်လို့။

အခန်း(၃၇)

မိုင်မိုင် ၃၅ လမ်းအတွင်းရှိ “ဝင်း” ဆေးခန်းရှေ့ရောက်တော့
ဆေးခန်းတွင်းတွင် လူနာများနှင့် ပြည့်နေသည်မို့ အတွင်းမဝင်ဘဲ
အပြင်တွင်သာ ရပ်နေလိုက်သည်။ နာရီလေးကို ကြည့်လိုက်တော့
ငါးနာရီ။

စောသေးသည်။ ဆေးခန်းက ခြောက်နာရီမှ ပိတ်မှာဆိုတော့
တစ်နာရီလောက် အချိန်ရသေးသဖြင့် ဇော်ဆီခဏဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ရင်း အသံပေးလိုက်၏။
“ဇော်ရေ”

ဇော်ဇော် တော်တော်နှင့် ထွက်မလာ။ မိုင်မိုင် လူခေါ်ဘဲလဲ
လေးကို တတိတီနှင့် သုံးခါလောက် ဆက်နှိပ်မှ ဇော်ဇော် ထွက်လာ

သည်။

“ဟာ...မိုင်မိုင် လာ”

“ခေါ်လိုက်ရတာ ဖော်ရယ်၊ ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ”

“မနက်အတွက် ဟင်းချက်နေတာ”

“ဟောတော့...ဖော်ကိုယ်တိုင် ချက်တယ် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ...ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ

ကိုယ်မချက်လို့ ဘယ်သူ လာချက်ပေးမလဲ”

“ကိုခင်မောင်ရွှေကြီးရော”

“အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလေ၊ ကိုယ်မိုင်ကို မပြောပြမိဘူးထင်တယ်။ သူ့မိဘတွေက စိတ်ကြိုက်ရွေးပေးစားလိုက်တာ၊ တုခြားကောင်တွေကလည်း သူတို့အကြောင်းနဲ့ သူတို့ ဒီမှာ မနေကြတော့ဘူး”

“ဪ...ကိုခင်မောင်ရွှေကြီး မကလာဆောင်တာ မိုင်ကိုတောင် မဖိုတ်ဘူး၊ အင်းလေ...ဖော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူက မိုင်ကို မုန်းနေတာပဲဟာ၊ ဖော်ကရော မိုင်ကို မုန်းနေသေးလားဟင်”

မိုင်မိုင် မေးပြီးမှ လျှာတွန့်သွားသည်။ ဖော်ဖော်က သူ့ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေ၏။ ဒီအကြည့်၊ ဒီအပြုံးတွေ အရင်တုန်းက အရူးအမူးစွဲလမ်းခဲ့ဖူးပြီ။

ခုလည်း ဖော်အပြုံးနဲ့အကြည့်တွေမှာ အချစ်တွေ မေတ္တာကရုဏာနဲ့ အကြင်နာတွေကို တွေ့နေရပြန်ပြီ။

မိုင်မိုင် စူးရှတဲ့ ဖော်ဖော်အကြည့်များမှ လွဲဖယ်ကာ မျက်လွှာ

ချလိုက်သည်။ မကြည့်ပါနဲ့တော့ ဖော်ရယ်။ ဒီအကြည့်မျိုးတွေနဲ့ မိုင်ကို မကြည့်ပါနဲ့တော့။

ဖော်ရဲ့စေတနာတွေ မေတ္တာတွေနဲ့ မိုင် မတန်ပါဘူးကွယ်။ ဖော်ဟာ မိုင်ကို ကောင်းစေချင်တယ်။ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံစေချင်တယ်။ အနစ်နာခံပြီး ချစ်ခဲ့မှန်း မိုင်သိခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဆရာ ဗွဖောက်သွားကတည်းကပါ။

နောင်နောင်တို့နဲ့ ပြဿနာတက်တုန်းကလည်း မိုင်ရှေ့က ဖော် ရပ်ခဲ့တယ်။ ကူညီခဲ့တယ်။ ကိုကိုအောင်အတွက် မိုင်ခံစားရတုန်းကလည်း ဖော် အားပေးခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို မိုင် နားလည်ပါတယ်။

ဖော်ရေ မိုင်တို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေဟာ မြန်မာဆန်ဆန် ခိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နေသင့်မှန်း သိပါပြီ။

ဖော်တို့လို သစ္စာရှိ ကတိတည် ယောက်ျားဝိသပြီး နှမချင်း နယ်ချင်းစာ ချစ်တတ်တဲ့ မြန်မာယောက်ျားလေးတွေများသည်ထက် နားလာပါစေလို့ မိုင် ဆုတောင်းပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မိုင်ကိုတော့ မချစ်ပါနဲ့တော့ ဖော်ရယ်။ မိုင်လေ ခင်ခွင်တကာမှာ ပျော်ခဲ့ပြီးမှ ဖော်ရင်ခွင်မှာ မခိုနားချင်တော့ဘူး။ ဒီကလည်း မိုင်ကြောင့် ဖော် ထပ်ပြီး အနစ်နာမခံစေချင်တဲ့ စေတနာ ကြောင့်ပါကွယ်။

မိုင်မိုင် စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်ကာ ဖော်ကို တောင်းပန်မိသည်။ ထားသည့် မေးခွန်းကိုလည်း သူ့ဘာသာသူ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဆောနီး...ဖော် မိုင် မမေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းကို မေးမိတယ်။

မိုင်ကို ဒီအတွက် အဖြေမပေးခဲ့တော့”

“ကိုက ဖြေချင်တယ်ဆိုရင်ကော”

“ဖြေချင်ရင်လည်း နောက်မှ ဖြေ၊ မိုင်ပြောတာတွေ အရင် နားထောင်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ။ ကျွန်တော် တစ်လုံးမကျန် သေသေ ချာချာ နားထောင်နေပါတယ်”

“ဇော်ရယ် မနောက်စမ်းပါနဲ့၊ မိုင်လေ ကိုကိုအောင့်ကို အရမ်းစိတ်နာတယ် သိလား။ အဲဒါကြောင့် ကိုကိုအောင့်ထက်သာတဲ့ လူကို ယူပြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဟာ...တစ်မျိုးလာပြန်ပြီ၊ ပြဿနာ ထပ်ရှုပ်ကုန်ဦးမယ် အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါကွာ”

“ဒီတစ်ခေါက်တော့ မိုင်ဘက်က အိုကေပါတယ် ဇော်နဲ့ မိုင်ပစ်မှတ်ကလေး ဒေါက်တာ ဝင်းကျော်မိုး၊ မိုင် ခု သူ့ကို အပြတ် လိုက်ရောနေတာ၊ ဒီနေ့လည်း သူ့ဆေးခန်းကိုအလာ ဇော်ဆီ ဝင်း ဘာပေါ့”

ဇော်ဇော် တွေတွေလေးဖြစ်သွားသည်။ မိုင်မိုင်အတွက် ပူပန်မှုသောကလေးတွေ ပေါ်လာသည်။

“မိုက်ပြန်ပြီလား မိုင်၊ ကိုးတောင်ကျားထက် အတောင်နှစ် ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားက ပိုကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မိုင် မသိသေးဘူးလား။ တစ်ခါ အညာခံရရင် ညာတဲ့သူရဲ့ အပြစ် နှစ်ခါ အညာခံရရင်တော့ အညာခံရတဲ့သူရဲ့အပြစ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်

မိုင်”

“အမယ်လေးနော်...အဘိုးကြီးလေသံနဲ့ ဆုံးမနေလိုက်တာ၊ မှန်းဖို့ တကယ်ကောင်းတယ်၊ တော်ပြီ ဇော်ဆီလာရတာ နားငြီးလိုက် တာ အရမ်းပဲ၊ ခေါင်းပူတာ ခံနိုင်တယ်၊ ကျောပူတာ မခံနိုင်တယ်၊ နားပူတာတော့ မခံနိုင်ဘူး ဇော်ရေ၊ သွားတော့မယ်...တုတ်တာ”

မိုင်မိုင် အပြေးကလေး ဆင်းသွားသည်မို့ ဇော်ဇော်မှာ သူ့ခါနေသည့် မိုင်မိုင်အလှလေးများကို ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခုထိ အကောင်းနဲ့အဆိုး မခွဲခြားတတ်သေးပါလား၊ ကလေး ခုယ်၊ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး မင်း ဘယ်လောက်အထိ ဆက်မိုက်နေဦးမှာ လဲ ဟင်၊ အတောင်ညောင်းတဲ့တစ်နေ့ မင်း ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ လာနား လှည့်ပါကွယ်။

မိုင်မိုင် ဝင်း ဆေးခန်းအတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ ခြောက်နာရီထိုး လျှင် ဆေးခန်းပိတ်တော့မည် ဖြစ်ပေမဲ့ လူနာများက တဖွဲဖွဲလာဆဲ။

ဝင်းကျော်မိုးက ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်သည်။ စေတနာ ကောင်းသည်။ ဆေးကံလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခွဲစိတ်ကုသမှု အထူးပါရဂူကြီး ဦးဝင်းတင်ရဲ့သားဆိုသည့် အရှိန်ကလည်း ရှိသည်မို့ သူ့ဆေးခန်းကို အနီးအနားရှိ ဆေးခန်းများ လိုက်မမီအောင် ဖြစ်ရသည်။

မိုင်မိုင် လူနာတွေကြားထဲတွင် ရောထိုင်နေရင်းမှ ဇော်ဇော် အကြောင်း ပြန်တွေးနေခဲ့သည်။ ဇော်တစ်ယောက်တော့ သူ့ကို စိတ်များဆိုးနေမလား။ အထင်များ သေးသွားပြီလား။ ခုချိန်မှာ သူ

ဘာများ လုပ်နေမှာပါလိမ့်။ ငါ သူ့အကြောင်း တွေးသလို သူလည်း ငါ့ကိုပဲ သတိရနေမလား။ အို...ငါ သူ့ကို သံယောဇဉ် ဖြတ်ရမယ်။ သူ့အကြောင်း မတွေးဘူး...မတွေးတော့ဘူး။

မိုင်မိုင်စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေစဉ် လူနာများ တဖြည်းဖြည်းရှင်းသွားပြီ။ နောက်ဆုံးလူနာ ပြန်ထွက်လာတော့ မိုင်မိုင် နေရာမှ ထကာ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူ့ကို မြင်တော့ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် ဝင်းကျော်မိုး ဖင်ကြွသွားသည်။

“ဟာ...မိုင်မိုင်”

“ဘာခုမှ မိုင်မိုင်လဲ ဟွန်း...သူများကို ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ပစ်ထားတာ”

“ပစ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး မိုင်ရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မအားလို့ပါ”

“ဒါပေါ့လေ...မိုင်တို့အတွက်တော့ ဘယ်အားပျဲမလဲ တခြား လူအတွက်တော့ အားတာပေါ့”

မိုင်မိုင်က မျက်စလေးချီကာ ခနဲစကားကို မဲ့မဲ့လေး ပြောလိုက်သည်။ ဝင်းကျော်မိုးက လက်နှစ်ဘက် မြှောက်ကာ ပနဲ တွန့်ပြုတ်။ သူ ပနဲတွန့်ပြုသည့်ပုံစံက ဆန်နီရိုးဗားအတိုင်းပင်။

“မိုင်မိုင်ကို ကျွန်တော် အရှုံးပေးလိုက်ပြီ”

“ဒါပေါ့...သူများကိုသာ ညာလို့ ရချင်ရမယ်၊ မိုင်ကို ဘယ်ညာလို့ ရမလဲ”

“ကဲပါဗျာ...မိုင်မိုင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

ခု မိုင်မိုင် ကျွန်တော့်ဆီကို ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ၊ အန်တီတို့ အန်ကယ်တို့ရော နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ မိုင်မိုင် အိုက်စကရင်စားဖို့ ထွက်လာတာ၊ လမ်းကြိုလို့ ဝင်ကြည့်တာလေ”

“ကျွန်တော်ရော လိုက်မစားရဘူးလား”

“လိုက်ချင် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“လူနာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ခဏစောင့်နော်၊ ဆရာမ ကျွန်တော်တို့ ဆေးခန်းပိတ်လိုက်ရအောင်”

ဝင်းကျော်မိုးက မိုင်မိုင်ကို ပြောရာမှ တဆက်တည်း နာ့စ် မလေးကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“သွားစို့...မိုင်”

မိုင်မိုင် ဝင်းကျော်မိုးနောက်မှ လိုက်ခဲ့၏။

“မိုင်ကားပဲ ကျွန်တော်တော့ ကပ်စီးရတော့မှာပဲ”

“ယူ ကားရော...”

“အင်ဂျင်ဒေါင်းထားတယ်”

မိုင်မိုင်နှင့် ဝင်းကျော်မိုး ဆေးခန်းရှေ့မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အိုက်စကရင်ဆိုင်လေးမှာ လမ်းဘေးဆိုင်လေး။ ကားပေါ်တွင် ယူစား၍ ဆာသေ့။ မိုင်မိုင်က အုန်းသီးနဲ့အိုက်စကရင်၊ ဝင်းမိုးကျော်အတွက်ကျ ဆာသေ့ သံပရာနဲ့နှင့် မှာလိုက်သည်။

“ယူက အုန်းသီးမကြိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“တကယ်ကောင်းတယ်၊ မိုင်တော့ အရမ်းကြိုက်တာပဲ၊ မြည်းကြည့်ပါလား”

မိုင်မိုင် ဇွန်းလေးနှင့် တစ်လုတ်စာ ခပ်ကာ ဝင်းကျော်မိုးကို ခွံပေးလိုက်သည်။ ဝင်းကျော်မိုးကလည်း သူ့ပန်းကန်ထဲမှ တစ်ဇွန်း ပြန်ခွံပေး၏။

“သံပရာနဲ့လေးကလည်း ကောင်းတာပဲနော်”

“ကြိုက်ရင် စားဦးလေ...”

“မိုင်စားလိုက်ရင် ယူဟာတွေ ကုန်သွားမှာပေါ့”

“ရတယ်...စား”

“အလကားပြောတာ တော်ပြီ”

မိုင်မိုင်တို့စားလက်စ သတ်ကာ ပိုက်ဆံရင်းပြီး ထွက်လာကြသည်။ မိုင်မိုင်က ကားမောင်းရင်း ဘေးတွင် ထိုင်လာသော ဝင်းကျော်မိုးကို မျက်လုံးလေးတွေက ကြည့်လိုက်၏။ ဝင်းကျော်မိုး၏ စူးစိုက်သော အကြည့်များကြောင့် မိုင်မိုင် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ယူ သကြန် ဘယ်မှ မသွားဘူးလား”

“မန္တလေးသွားမယ်”

“ဟယ်...တခြားဘယ်သူတွေ ပါသေးလဲ၊ မန္တလေးသကြန် မိုင်လည်း လိုက်ပျော်ချင်လိုက်တာ”

“လိုက်ခဲ့ပါလား”

“တကယ် လိုက်မှာနော်”

“အင်းပါ”

“ဘယ်အချိန် ရထားဆင်းမလဲ”

“သန်ဘက်ခါည ငါးနာရီလောက် ဘူတာအရောက်သွားရ မှာနော်”

“ဒါဆို မိုင်လာခဲ့မယ်၊ ဘူတာက စောင့်နော်”

“မိုင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

ဝင်းကျော်မိုး အံ့ဩသွားသည်။ နုနယ်ငယ် အပျိုမလေး တစ်ယောက် ညအိပ်ညနေခရီး လိုက်မယ်တဲ့။ လိုက်ပါစေလေ။ မိုင်မိုင်လိုက်တော့ သာတောင် ကောင်းသေးတယ်။ ဝင်းကျော်မိုးမှာ ဝိတိတွေ တစ်လှေကြီးဖြင့် ပြုံးမြဲကြီး ဖြစ်သွားရတော့သည်။

အခန်း(၃၀)

မိုင်မိုင် ခေါင်းပူအောင်ကို စဉ်းစားရသည်။ ဝင်းကျော်မိုးနှင့် မန္တလေး လိုက်သွားရအောင် ဒယ်ဒီတို့ကို ဘယ်လို ပြောရပါမည်နည်း။ မိုင်မိုင် အကြံမရတိုင်း ထလိုက်၊ ထိုင်လိုက် လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

မာမိတို့က ညအိပ်ညနေခရီးကိုတော့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နှင့် သွားခွင့် ပြုမည်မဟုတ်။ မိုင်မိုင်အတွက် ဒီခရီးက မသွား၍ မဖြစ်။ ဝင်းကျော်မိုးကိုလည်း လာခဲ့မယ်လို့ ကတိပေးပြီးပြီး နောက်ပြီး မန္တလေးရောက်မှ ဝင်းကျော်မိုးကို အပြတ်ဖန်ရမည်။ ဒါတွေကနောက်၊ ပထမက မာမိကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

မိုင်မိုင် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေခွေလေး လှဲရင်း အကြံထုတ်လိုက် သည်။ အချိန်ကလည်း မရှိတော့။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ရထားဆင်း

ရတော့မည်။ မိုင်မိုင် ခေါင်းထဲတွင် လင်းလက်သွားသလို ဖြစ်သွား သည်။ မိုင်မိုင် ဖုန်းလေးကို ကောက်လှည့်လိုက်၏။

“ဟဲ့လို...သန္တာနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

သန္တာအသံက မိုင်မိုင်နားတွင်းသို့ စီးဝင်လာသည်။

“ငါပါဟဲ့ မိသန္တာ...မိုင်မိုင်လေ”

“အယ်...မိမိုင်၊ နင်ဘယ်ပျောက်နေလဲ၊ ဖုန်းလည်း မဆက် လှလည်း မလာနဲ့ ငါလာတော့လည်း နင် အိမ်မှာ မရှိဘူး”

“နောက်မှ အပြစ်တင်၊ ခု ငါပြောတာ နားထောင်၊ ငါ နဲ့အကူအညီ အရေးတကြီး လိုချင်လို့”

“ဘာ ကူညီရမှာလဲ...ငါကူညီနိုင်တာဆိုရင် အချိန်မရွေးဘဲ”

“ငါ အကြံအဖန်တစ်ခု လုပ်ချင်လို့ဟာ...နင် အိမ်လာပြီး နင်တို့မိသားစုနဲ့အတူ ငါ့ကို မန္တလေးခေါ်သွားချင်တယ်လို့ လာပြော ပေးစမ်းပါ”

“ဟင်...နင် ဘာတွေလုပ်မလို့ အဲလို အကြံအဖန်လုပ် ခတာလဲ...မိမိုင်ရဲ့၊ ငါ့ကို အရင်ပြောပြ မိုင်မိုင်”

မိုင်မိုင် စိတ်မရှည်စွာနှင့် ရှင်းပြသည်။ ဝင်းကျော်မိုးနှင့် သူ မန္တလေးသွားမည့်အကြောင်း ဒီတော့ သန္တာက ရှေ့နောက်စဉ်း စားကာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ငြင်းတော့သည်။

“ဒါတော့ ငါ မကူညီနိုင်ဘူး မိုင်မိုင်”

“ဘာ နင်ဘာပြောတယ်၊ စောစောကတော့ နင် ကူညီနိုင်

တာဆို ကူညီမယ်ဆို”

“အေးလေ...ခုဟာက ငါမှ မကူညီနိုင်တာ”

“အိမ်မှာလာပြီး မာမိတို့ကို နည်းနည်းလေး ဖိနှိပ်ပေးရုံဟာ ဘာခက်လို့လဲ၊ အရင်တုန်းကလည်း နင် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ပစ်ကနစ် သွားဖို့ လာလာညာခေါ်ပေးနေကျများ”

“ငါ့အတွက်က မခက်ပေမဲ့ နင့်အတွက်က ခက်တယ် ခုဟာက ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့မှ မဟုတ်တာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ညအိပ်ညနေ အတူသွားရဖို့ဆိုတာ နင့်အတွက် မသင့်ပါဘူးဟာ၊ မသွားပါနဲ့”

“အံ့မယ်...ငါသွားမယ့်လူက ကလေးကချေမှ မဟုတ်တာ ဆရာဝန်ဟဲ့...ဆရာဝန်”

“ဒီမှာ မိမိုင် ဆရာဝန်လဲ ယောက်ျားပဲ၊ ဒျှိုပေါက်နေတဲ့ နွားမဟုတ်ဘူး နင့်လို ချောချောလှလှ မိန်းကလေးနဲ့သွားရင် အနည်းနဲ့ အများတော့ ဖောက်ပြန်မှာပဲ”

“အဲလို ဖောက်ပြန်အောင်ကို ငါက သွားချင်တာ”

“ဟဲ့...အဲလိုဆိုတော့ နင်က မိန်းကလေး၊ နင်ပဲ နာမှာလေ မိမိုင်ရဲ့”

“အံ့မယ်လေး မနာပါဘူး၊ ဒါမှ သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး ဆံရာဝန် ကတော်ဖြစ်ပါသေးတယ်လို့ ငါ ကြွားရမှာပေါ့”

“တလွဲဆံပင်မကောင်းစမ်းပါနဲ့ဟယ်၊ နင့်ကို အသင့်ကြိုနေတဲ့ ကိုဇော်ဇော်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ်။ သူလည်း အခုဆို

အောင်မြင်နေတဲ့ ရှေ့နေပေါက်စဖြစ်နေပြီပဲ”

“တော်...တော် မိကျောင်းမ လျှာမရှည်နဲ့ နင် ငါ့ကို ကူညီမလား မကူညီဘူးလားသာ ပြော”

“ဟင့်အင်း...နင် စိတ်ဆိုးရင်ဆိုး၊ ငါတော့ နင့်ကို မသွားစေ ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မကူညီနိုင်ဘူးဟာ”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ နင် အလကားပဲ...သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသဘူး”

မိုင်မိုင် စေတနာနှင့် ဝေဒနာကို မခွဲခြားဘဲ စိတ်ဆိုးပစ်လိုက် သည်။ ဖုန်းကို ဆောင့်အောင့်ချလိုက်ကာ နံပါတ်တစ်ခုကို ထပ်လှည့် လိုက်ပြန်သည်။

“အိမ်မွန်လား ဟင်”

“အေး...ခု ပြောနေတာ မိုင်မိုင်လား”

“ဟုတ်တယ်...ငါ နင့်ကို အကူအညီတောင်းချင်လို့”

“ပြောလေ”

မိုင်မိုင် ပြောပြလိုက်သည်။ အိမ်မွန်က တစ်လုံးမှ မပြောဘဲ မိုင်မိုင်ပြောသမျှကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။ မိုင်မိုင်စကားဆုံးတော့ စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်၏။

ကောင်မ...နန့်ပြန်ပြီ၊ ကောင်းပါတယ်။ သူနန့်လို့ လင်ရသွား လည်း ငါ့အတွက် ကောင်းတာပဲ။ ဒါမှ ကိုဇော်ကို ငါရမှာ။ သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေသေးလို့ကတော့ ကိုဇော်က စိတ်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။

မိနန့်လည်း လင်ရ။ ငါလည်း ကိုဇော်ကို ရ။ အဆင်ဘယ်
လောက် ချောသလဲ။ ချောက်ထဲဆင်းချင်တဲ့ မိန်းမကို ဘီးတပ်ပေး
လိုက်မယ်။

“မိမိုင်ရယ်...နင့်ကို ငါ တကယ်ခင်လွန်းလို့သာ နင့်ဆန့်
ဖြည့်ရမှာ၊ ငါတော့ ရင်တုန်တယ်ဟာ”

“ဒါဆို နင် ငါ့ကို ကူညီမယ်ပေါ့”

“အေး”

“အေး...နင့်မှ ငိုသူငယ်ချင်းအစစ်၊ တကယ်ကျေးဇူး ကန္တာ
ပဲဟာ၊ ဟိုကောင်မ မိသန္တာကိုတော့ အလကားပဲ သုံးလို့ကို မရဘူး”

“နင် သူ့ကို ပြောပြီးလို့လား”

“အေးလေး...ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့ကို မကူညီနိုင်ဘူးတဲ့ဟာ
အပြတ်ပြောတာ”

“နင် ဆရာဝန်ကတော်ဖြစ်မှာကို သူ မနာလိုလို့လားမှ
မသိတာ၊ ငါကတော့ နင်ကောင်းစားဖို့အတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ပေးရ
ပေးရ လုပ်ပေးပါ့မယ်ဟာ၊ နောက်မှသာ ကျေးဇူး မမေ့နဲ့နော်”

“အေးပါ...စိတ်ချ”

အခန်း(၃၉)

မိုင်မိုင် ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ခဲ့သည့်အိမ်နံနံကို လက်ပြလို
မဆုံးနိုင်။ အိမ်နံအရိပ်ကို လုံးဝ မမြင်ရတော့မှသာ ရထားပြတင်း
ပေါက်မှ ခွာကာ နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ထိုင်...မိုင်”

ဝင်းကျော်မိုးက မိုင်မိုင်အတွက် နေရာပြင်ပေးသည်။ မိုင်မိုင်မှာ
ရထားဘူတာမှ မခွာမချင်း စိတ်မောလူမော ဖြစ်ခဲ့ရသမျှကို ခုမှ
သက်ပြင်းလေး မှုတ်ထုတ်ပြီး ထိုင်လိုက်၏။ အထက်တန်းတွဲ ဆိုဖာပေါ်
တွင် မေးကာ ဝင်းကျော်မိုးကို ပြုံးလှဲလှဲလေးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မောနေသလား မိုင်”

“ဟင့်အင်း...ပျော်တယ်၊ ယူနဲ့အတူ သွားရရင် မိုင် ဘယ်
တော့မှ မမောဘူး၊ ပျော်နေမှာပဲ”

နွဲ့နွဲ့လေးပြောလိုက်သည့် မိုင်မိုင်ကြောင့် ဝင်းကျော်မိုးမှာ အပြုံးတွေ တထောကြီးနှင့် ကျေနပ်နေသည်။

“မိုင် အပြင်ကြည့်ချင်သေးလား”

“ဘာလို့လဲ”

“တံခါးပိတ်ထားလိုက်ရအောင်၊ အေးလည်း အေးတယ်၊ ပြီးတော့ ခဲတွေဘာတွေနဲ့ပေါက်လိုက်ရင် မိုင်ကို ထိမှာစိုးလို့”

“ဒါဆိုလည်း ပိတ်လိုက်လေ၊ မှောင်နေတာ အပြင်လည်း ကြည့်လို့ ဘာမှ မြင်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဝင်းကျော်မိုး ဖြတ်ပေါက်ကို ပိတ်ပစ် လိုက်သည်။ ညအမှောင်ကို ခွင်းကာ မန္တလေးအမြန်ရထားကြီးက မီးရောင်ထိန်ထိန် နှင့် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေသည်။

ဧပြီလ ၁၁ ရက်သာ ရှိသေးသော်လည်း ရေပက်တဲ့နေရာ တွေက ပက်နေကြပြီမို့ ရေဒဏ်နှင့် ကျောက်ခဲရန်မှ လွတ်ရန် ဝင်းကျော်မိုးက မှန်တံခါးရော သံတံခါးပါ ချထားလိုက်သည်။

“မိုင် ထမင်းစားခဲ့လား”

“အင်း...စားခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆာနေမှာ စိုးလို့ပါ၊ တစ်ခုခု ထပ်စားဦးမလား ဟင်”

“ဟင့်အင်း...မဆာသေးဘူး၊ ဆာမှပဲ စားတော့မယ် နော်၊ ယူရော စားချင်စားပါလား”

“ကိုယ်စားခဲ့ပြီ၊ မိုင်သာ ဆာနေမှာစိုးလို့ မေးတာ”

“ရတယ်၊ ဗိုက်က မဆာပေမဲ့ မျက်စိက ဆာနေပြီ”

“ဗျာ...မျက်စိက ဆာတယ်”

“အင်းလေ...မတွေ့ဘူးလား အိပ်ငိုက်နေတာ”

“ဟား...ဟား...ဟား အရမ်း ပြောတတ်လိုက်တာဗျာ၊ ဆို ခဏမိန်းမနေလိုက်လေ”

ဝင်းကျော်မိုးက မိုင်မိုင်အိပ်သာအောင် ခုံကို ပြုပြင်ပေးသည်။ မိုင်မိုင် ဝင်းကျော်မိုးလက်တွင်းမှ တိုင်းမ်မဂ္ဂဇင်းကို ဝှေ့ကြည့်ရင်း ကားဖြတ်ပစ်ရသည်။ မျက်စိမှိတ်ကာ အိပ်လိုက်၏။

“ကျေးဇူး”

ဟု တိုးတိုးဆိုကာ မိုင်မိုင် မျက်စိလေးမှိတ်ကာ မိန်းမနေလိုက် သည်။ အိမ်မှ ခုလောက်ဆို အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီလား။ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ တတော့ ငါ့ကို အိမ်နဲ့တစ်အိမ်ခန့်ရောပြီး ပါသွားတယ်လို့ ထင်နေ တာပဲ။ တကယ်လို့များ ငါ့လို သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း လာတာများ ညီသွားရင်...

မိုင်မိုင် ပခုံးလေးကို တွန့်လိုက်သည်။ အို...နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။ နောက်မှ ကြည့်ရှင်းမယ်၊ ငါလုပ်ချင်တာ အရင်လုပ်ရမို့ အရေးကြီးတယ်။ ခုဆို ငါနဲ့သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း။

မိုင်မိုင် ကြက်သီးထသွားသလို ပခုံးလေးကို တွန့်ရှင်း သွားလေးများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟောဗျာ...တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ သဘောကျလို့ နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ပြောပြစမ်းပါဦး”

“အလကားပါ၊ ဟိုတွေ့ဒီတွေ့နဲ့ ပြီးတာ”

မိုင်မိုင် ဘေးမှ ထိုင်လာသည့် ဝင်းကျော်မိုးကို ခေါင်းထောင့်
ငဲ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အနီတီနဲ့အနီကယ်ဆီတောင် ကိုယ် မိုင်မိုင်ကို ခေါ်သွားအောင်
အကြောင်း လာပြောဖို့ဟာ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာနဲ့”

“ရပါတယ်...မိုင် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ အဲ...ယူလည်း စာထစ်
မိုင်မိုင်လည်း ခဏအိပ်မယ်”

“ဝါး”

မိုင်မိုင် ပါးစပ်ပိုင်းပိုင်းလေးကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ သမ်းလိုက်
ရင်း အညောင်းဆန်လိုက်သည်။ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပြီး
မို့လည်း တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းနေသည်။ မိုင်မိုင် ဘေး
ဝင်းကျော်မိုးကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်တော်ချောက အိပ်ကောင်ဆူ
တိုင်းမိမဂ္ဂဇင်းကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ကာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီးကို အိပ်
ပျော်နေသည်။ အိပ်ပျော်နေသည့် ဝင်းကျော်မိုးကို မိုင်မိုင် သေသေချာ
ချာ ကြည့်မိသည်။ အင်း...မဆိုးပါဘူး။ အသားကညိုပေမဲ့ ဝင်းစိုင်း
သည်။ နှာတံစင်းစင်း၊ မျက်ခုံးနက်နက်၊ မေးစေ့အလယ်တွင် အချစ်
လေးက ပါသေးသည်။ မေးရိုးက လေးထောင့်နှင့် ဆံပင်ပါးပါးတွေ
ပျော့လေးများက နည်းနည်းတော့ ရှည်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်
ပုံကျပန်းကျနှင့် ခွေခွေလေး အိပ်နေသည်ကပင် ကြည့်ကောင်းနေဆဲ

တော်တော်လေးတော့ သားနားပါတယ်လေ။

မိုင်မိုင် ထိုင်ရာမှ ထကာ အိမ်သာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။
ထို့နောက် မျက်နှာသစ်ကာ ကရင်း(ခ)ပတ်ပွတ်ပြီး နံနက်ဦးကို
ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ကာ ငေးနေလိုက်၏။ စိမ်းလန်းနေသော သစ်ပင်လေး
များ၊ ဝါရွှေသော ကောက်ခိုးပုံကြီးများ၊ ဘုရားလေးများကို ရထားကြီး
က တရိုပ်ရိုပ် ချန်ထားခဲ့သည်။ လွမ်းစရာတောင်တန်းညိုညို အရိပ်
လေးများကလည်း မျက်စိပသာဒဖြစ်စရာ။ မိုင်မိုင် သဘောအကျဆုံး
ကတော့ ကားလမ်းနှင့် ရထားလမ်းကပ်ယှဉ်သွားလျှင် ကားလမ်းပေါ်မှ
ဗြတ်သွားသော ကားများ၊ လှည်းများကို မြင်တွေ့နေခြင်းပင်။

သာယာညိုကိုရောက်တော့ မိုးလင်းပြီ။ ဝင်းကျော်မိုးလည်း
နိုးပြီ။ ရထားက ဘူတာတွင် သုံးမိနစ်သာ နားမည်မို့ ဝင်းကျော်မိုး
အပြေးအလွှားစားစရာ ကောက်ညှင်းသိထမင်း၊ ငါးဥကြော်၊ ကြက်
ခါးပင်ကြော်တို့ကို ဝယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီ။

“ရော...စား၊ မိုင် ဆာနေပြီ မဟုတ်လား”

“ယူလည်း စားလေ”

နှစ်ယောက်အတူ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်
ရင်း စားကြသည်။ ဝင်းကျော်မိုးမှာ သူ့စားသည်ကနည်းနည်း။ မိုင်မိုင်
အတွက် ဟိုဟာထည့်ပေး၊ ဒီဟာထည့်ပေးနှင့်ပင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။
မိုင်မိုင်ကတော့ ပြုံးပြုံးလေး။ ဝင်းကျော်မိုး၏ ဂရုတစိုက် ယုယမှု
လေးများကို ခံယူရင်း ရောက်တော့မည့် မန္တလေးမြို့ကြီးဆီသို့
သုမ်းမျှော်ကာ စိတ်အတွေးဖြင့် မြင်ယောင် ကြည့်နေမိတော့သည်။

“ကိုယ်တို့ နက်ဖြန်ကျရင် ပြင်ဦးလွင်တက်ရအောင်နော်”

“ယူသဘော”

“ကိုယ်တို့နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ကို ရန်ကုန်ပြန်ရမှာဆိုတော့ ခုနေတက်ထားမှ မိုင်ရဲ့။ အတက်နေ့ကျ ပြင်ဦးလွင်က ပြန်ဆင်းမယ်လေး အဲဒီနေ့ကျရင် ဝင်းဦး မန္တလေးမှာ ရေကစားတာ မိုင် ကြည့်ချင်တယ်ဆို”

“ယူရယ်...မိုင်တော့ ယူကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ သိလား။ မိုင် မန္တလေးသကြာန်လည်း တစ်ခါမှ မလည်ဖူးဘူး ပြင်ဦးလွင်ဆိုတာ ဝေလာဝေးပဲ”

မိုင်မိုင်က ဝင်းကျော်မိုးလက်မောင်းကြီးကို ဖက်တွယ်၍ ခွဲခွဲစွာ ပြောလိုက်သည်။ အမှန်တော့ မန္တလေးတို့ ပြင်ဦးလွင်တို့ဆိုသည်မှာ အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်လို ခြေရာချင်း ထပ်နေအောင် ရောက်ဖူးခဲ့သည့်မြို့များ။ မိုင်မိုင်အတွက် နေရာစိမ်း မဟုတ်ခဲ့ပေ။

ဝင်းကျော်မိုးနှင့် မိုင်မိုင် မန္တလေး၏ မဟူရာညက် အလှကြည့်ရင်း အိမ်ရှေ့လသာဆောင်တွင် ထိုင်နေသည်။ ဒီအိမ်က ဝင်းကျော်မိုး မိဘပိုင်၊ မန္တလေးသို့လာလျှင် နေနိုင်အောင် တမင်သက်သက် အပိုဝယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင်လည်း ဒီအတိုင်းပင် တစ်အိမ်ဝယ်ထားသေးသည်။ ခြံစောင့်များနှင့်ထားကာ ရန်ကုန်မှ လာလည်ကြမှသာ တည်းခိုနိုင်ရန် ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“မိုင်...ဒီမှာ မန္တလေး ကရေကရာ၊ ထိုးမုန့်၊ လမုန့် ဒါက အရိုးတောင်းလက်ဖက်ချဉ်စပ်လေးလေ။ မိုင်တို့မိန်းကလေးတွေ

အကြိုက် သုပ်ထားတာ။ စားလိုက်ဦး”

“ယူလည်း မိုင်ကြောင့် ပင်ပန်းနေပြီ။ မိုင် အရမ်းအားနာတာပဲကွယ်”

“ဘာမှ အားမနာနဲ့။ ဒီက မိုင်ပါလာတာကို ကျေနပ်နေတဲ့ ကောင်ဗျ”

“အမယ်...မပိုပါနဲ့နော်။ သူများပါလာလို့ ယူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တောင် အေးအေးမလည်ရဘူး မဟုတ်လား”

“ခေါက်ထားစမ်းပါ...ဒီသူငယ်ချင်းတွေ၊ သူတို့နဲ့က အမြဲလည်လို့ရတယ်။ မိုင်နဲ့က ဒီလို အခွင့်အရေးရဖို့ လွယ်တာမှတ်လို့ ကိုယ်အတွက်ကတော့ မိုင်ကလွဲလို့ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

မိုင်မိုင် ကျေနပ်စွာ ရယ်လိုက်သည်။ သစ်ငုတ်လေးတွေ မိုင်မိုင်လှုပ်လွန်းလို့ နည်းနည်းတော့ နဲ့လာပြီ မဟုတ်လား။

အခန်း(၄၀)

ပြင်ဦးလွင်မြို့။

သာယာသော သန့်ရှင်းသေသပ်သော မြို့လေး၊ပြင်ဦးလွင်မြို့ ရှိ ဝင်းကျော်မိုးတို့တိုက်ကြီးက ခန့်ညားသလို ခြံကျယ်ကျယ်ကြီးကလည်း ပန်းမျိုးစုံဖြင့် ဝေဆာနေသည်။

အာဖရိကန် ဒေစီပန်းလေးများက ရောင်စုံ၊ ခြံစည်းရိုးနင်းဆီများ၊ စနစ်တကျ စိုက်ထားသော နင်းဆီများ၊ ဒေလီယာပန်းခင်းကြီးနှင့် ဇော်မွှားရောင်စုံတို့က တိုက်ကြီး၏ မျက်နှာစာတွင် အပြည့်ပင်။

ချယ်ရီပင်များနှင့် ယူကလစ်ပင်များကလည်း နေရာအနှံ့ မိုင်မိုင်မှာ ပန်းခင်းတွေကြားတွင် ပျော်၍မဆုံး။ အိမ်တွင် ခဏသာနေပြီး နှစ်ယောက်သား ဘီအီးမောလ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကြိုးတံတားကို ဖြတ်ကြတော့ မိုင်မိုင်က မဖြတ်ရဲဟန်နှင့် တွန့်နေ၏။

“လာပါမိုင်ရဲ့၊ ကိုယ့်ပါသားပဲ”

“ဟင့်အင်း...ကြောက်ပါတယ်ဆို”

“မကြောက်ပါနဲ့ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ကလေးလေးတွေတောင် ဖြတ်နေကြတာ၊ လာပါ...လာ...ကိုယ့်လက်ကို ဆွဲထား”

ဝင်းကျော်မိုးက တံတားလယ်လောက် ရောက်နေသည့် သားစုကို ပြရင်း အတင်းဆွဲခေါ်သည်။ မိုင်မိုင်က ဖောက်ကပ်လေးနှင့် လာ၏။ ကြိုးတံတားကို ဖြတ်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် မိုင်မိုင်ကိုယ်သား ယိမ်းလာသည်ကို ဝင်းကျော်မိုးက ထိန်းပေးထားသည်။

မိုင်မိုင်ကလည်း ဝင်းကျော်မိုးလက်မောင်းကြီးကို မလွှတ်တမ်း ဖောက်ထားသည်။ တံတားလယ်လောက်ရောက်တော့ မိုင်မိုင် အကြံပေးနဲ့လုပ်လိုက်၏။

“ရပြီ...မိုင်မိုင်ဘာသာမိုင်မိုင် စမ်းလျှောက်ကြည့်မယ်”

“ကြည့်လုပ်နော် မိုင်၊ လိမ့်ကျသွားလို့ ဒီလောက် ချောချော လှပ ကောင်မလေးမျိုး အလျော်ပြန်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အံ့မယ်...အထင်သေးလို့၊ ကြည့် မိုင်လျှောက်ပြမယ်”

မိုင်မိုင် ကြိုးလက်တန်းကို ဆွဲကာ သွက်သွက်လေးလျှောက်နေသည်ကို ဝင်းကျော်မိုးက တဟားဟားရယ်ရင်း လိုက်လာသည်။ တစ်နေရာရောက်တော့ ဝင်းကျော်မိုးမှာ မိုင်မိုင်ကို စချင်လာသည်နှင့် တံတားကို ယမ်းခါသွားအောင် တမင်ခါပစ်လိုက်သည်။

“အို...အမေ့”

“ဟာ...”

မိုင်မိုင်က သိပ်လျှင်သည်။ ဝင်းကျော်မိုး တံတားကို ခါလိုက်သည်နှင့် အချိန်ကိုက်ပင် အမှတ်တမဲ့ လန့်သွားသလိုနှင့် ကိုယ်လေးနဲ့ ဝင်းကျော်မိုးရင်ခွင်ထဲသို့ ယိုင်ချလိုက်သည်။ ဝင်းကျော်မိုးက ဆီးဖြူလိုက်ရင်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဆောနိုး...မိုင်ရယ် ကိုယ် စလိုက်တာပါ။ မိုင်...အရမ်းလန့်သွားလားဟင်”

“ယူမကောင်းဘူး...ယူမကောင်းဘူး။ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမိုင်ကို လန့်အောင်လုပ်တယ်”

“နောက် မစတော့ဘူးနော်၊ လာ...ရှေ့ဆက်ရအောင်”

“ဟင့်အင်း...မိုင် အရမ်းကြောက်သွားပြီ မလိုက်တော့ဘူး”

“ဟာ...တံတားပေါ်မှာ တစ်ချိန်လုံး ရပ်နေတော့မလို့လား လာပါကွာ ကိုယ်တွဲခေါ်သွားမယ်၊ ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“မလိုက်တော့ပါဘူးဆိုမှ”

“ဟာ...ဟိုမှာ လူတွေ ကြည့်နေပြီ၊ မရှက်ဘူးလား”

ဒီတော့မှ မိုင်မိုင် ရှက်လန့်ဟန်လေးဖြင့် ဝင်းကျော်မိုးရင်ခွင်တွင် ဝှက်ထားသည့် ခေါင်းလေးကို ထောင်ကာ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဝင်းကျော်မိုးပြောသည့်အတိုင်းပင် သူတို့အနီးအနားမှ ဖြတ်သွားကြသော လူတိုင်းက ပြုံးစိစိလုပ်သွားကြသည်။

“သွား...အရမ်းဆိုးတဲ့ယူ”

“လာပါမိုင်ရဲ့။ ကိုယ့်ကို စောစောကလိပ် ပြုပြီးလိုက်ခဲ့နော်...”
တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆွဲကာ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့်

ကြိုးတံတားကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ရေတံခွန်ပါးပါးနေရာတွင် ဖြတ်ကူးလိုက်။ ကျဉ်းသည့်နေရာဟိုဘက်ဒီဘက် လျှောက်လိုက်။ ပွဲစိအမျိုးမျိုးနှင့် မိုင်မိုင် အိုက်တင်ထုတ်သမျှ ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ပေးနေရသည့် ဝင်းကျော်မိုးမှာ မမောနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“လာ မိုင်...ရေစိမ်ရအောင်နော်”

“အင်...ရှက်စရာကြီး၊ လူတွေနဲ့ မိုင် ရေမချိုးရဲဘူး”

“ဒါဆိုလာ...ဟောဒီနေရာက ရေစီးနည်းနည်းများလို့ လူသိပ်မလာကြဘူး...ရှင်းတယ်။ မိင့်စိတ်ကြိုက် စိမ်ပေတော့”

“နေဦး...မိုင် အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ယူ ဟိုဘက်လှည့်”

ဝင်းကျော်မိုးမှာ မိုင်မိုင်ကို ကျောပေးရင်း သူပါ ရေကူးဘောင်းဘီတိုလေး ဝတ်ကာ ရေထဲ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟေး...ယူ။ မိုင်မိုင် သိပ်ရေမကူးတတ်ဘူးနော်။ ယူအရင်ကူး။ မိုင်ကြည့်မယ်”

ဝင်းကျော်မိုးမှာ မိုင်မိုင်အသံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရင်ထဲတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ရှက်ပါသည်ဆိုသည့် မိုင်မိုင်က ရေကူးဝတ်စုံ အနီရဲရဲလေးဝတ်ကာ ကိုယ်ဟန်ပြနေသည့် အလား တစောင်းလေးရပ်လို့။ ဝင်းကျော်မိုးမှာ မိုင်မိုင်ကို တစ်ချက်

သတိလက်လွတ် ငေးနေရာမှ အားနာပုံနှင့် ချက်ချင်းပင် မျက်လုံးလှဲလိုက်ရသည်။

ရေစီးသာသည့် နေရာအဆုံးရောက်အောင် ကူးခဲ့သည့် ရင်တုန်ပြေမှ ပြန်တက်ကာ မိုင်မိုင်ဘေးတွင် ရပ်လိုက်၏။ မိုင်မိုင်သူ့ကို သဘောကျစွာ ကြည့်နေရာမှ နေရာတစ်ချက် အရွှေ့တွင်--

“ဝုန်း”

“အံမယ်လေး...ယူ မိုင် ရေမကူးတတ်ဘူး။ ကယ်ပါဦး”

မိုင်မိုင်အသံလေးက စူးရှစွာ ပေါ်လာသည်။ မိုင်မိုင် ရေကူးတတ်သည်မှ ဖျံနိုးနိုးပင်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ရေတိမ်တိမ်တွင်ပင် ယက်ကန်ယက်ကန် တမင်လုပ်နေလိုက်သည်။ မိုင်မိုင်တွက်ထားသည့် အတိုင်းပင် ရေထဲသို့ ထိုးဆင်းလိုက်သူက ဝင်းကျော်မိုး။

ထိတ်လန့်ပူပန်စွာဖြင့်ပင် ရေသရဲလေးပမာ ကူးသွားကာ မိုင်မိုင်ကို ပွေ့ထားလိုက်သည်။ အိအိဝင်းဝင်းကြိယလေးကို ပွေ့ထားသည့် ဝင်းကျော်မိုးရင်တွင် မီးရထားကြီး ဆယ်စင်းအပြိုင် ခုတ်နေသလို တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

မိုင်မိုင်ကတော့ မလစ်သည့်သတိကို အတင်းလစ်ပစ်လိုက်ပြီး ပျော့ပျော့လေးပင် ဝင်းကျော်မိုးရင်ခွင်တွင် ခွေနေသည်။ ဝင်းကျော်မိုးမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ မိန်းမနှင့်ပစ်မီးသော်လည်း ယခုလို ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် တစ်ခါမှ နေဖူးသူ မဟုတ်ပေ။

မကြည့်ဘဲ မထိဘဲနှင့်ပင် အိအိဖူးဖူးကိုယ်လုံးလေးကို မှောက်

ကာ လှန်ကာနှင့် လုပ်ပေးရသည်။ နောက်ပြီး ပခုံးပေါ်မှောက်၍ လမ်းလျှောက်ရသေးသည်။

“အင်း...ကျွတ်...ကျွတ်”

“ဟင်...မိုင် သတိရပြီနော်။ သတိရပြီ မဟုတ်လား”

သည်တော့လည်း မိုင်မိုင် ပျာပျာသလဲလေး ထထိုင်လိုက်သည်။

“အာ...ယူ”

“မိုင် ဘယ်လိုနေသလဲဟင်”

“မောသလိုကြီးပဲကွယ်။ ပြီးတော့ ရင်တွေ အရမ်းတုန်တာပဲ။ ကြောက်လိုက်တာ ယူရယ်”

“ကောင်းသွားပါပြီ။ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့တော့နော်”

“ကံကြီးပေလို့ပေါ့ယူရယ်။ ယူသာမရှိရင် မိုင်မိုင် သေမှာ သိလား။ မိုင်သေမှာ”

မိုင်မိုင် ဟင့်ခနဲငိုကာ အားကိုးတကြီးဖြင့် ဝင်းကျော်မိုးရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။ ဝင်းကျော်မိုးမှာလည်း ယောင်ယောင်ယမ်းယမ်းနှင့်ပင် မိုင်မိုင်ကိုယ်လေးကို ပွေ့ကာ ကျောပြင်လေးကို ပွတ်သပ်နှစ်သိမ့်လိုက်ရ၏။

“တိတ်ပါကွယ်။ မိုင် ဘာမှ မဖြစ်တဲ့ဟာ ငိုမနေနဲ့တော့နော်။ ထ...သွားစို့။ မိုင် သိပ်လန့်နေပြီ”

အပြန်လမ်းတွင်တော့ မိုင်မိုင် စကားတစ်လုံးမှ မပြော။ မကြာခဏ ခိုးခိုးကြည့်နေသည့် ဝင်းကျော်မိုး၏ မျက်စိများကို မမြင်

နှင်းနှင်းအေး(မန္တလေး)

သလိုနှင့်ပင် မျက်လွှာလေးချကာ ကုပ်ကုပ်လေး ငြိမ်နေလေသည်။

■ ■ ■

ချစ်သောမိုင်မိုင် ၃၀၉

အခန်း(၄၁)

ဝင်းကျော်မိုး တစ်ညလုံး အိပ်၍ မပျော်အောင် ရှိရသည်။ မိုင်မိုင်၏ မမြင်အပ်သည့် အလှအပလေးများကို မြင်တွေ့ထိကိုင်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်လေးများကို ရင်လှိုက်မောစွာ တွေးတောရင်း ညသည် ကုန်ဆုံးခဲ့ရတော့သည်။

လင်းကြက်တွန်ခါနီးလောက်တွင်မှ မှေးခနဲ ဖြစ်သွားစဉ်...

“ဟေး...ရှုး ယူ ထတော့ လမ်းလျှောက်ရအောင်”

“ဟင်...”

“ထတော့ လမ်းထွက်လျှောက်ရအောင်လို့ဆို”

နံနက်ငါးနာရီခန့်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ဝင်းကျော်မိုး၏ လက်မောင်းကို ထိခတ်လာသော နူးနူးညှည့်ညှ့်အတွေ့ခကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အားကစားဝတ်စုံ စိမ်းပြာရင့်ရင့်လေးနှင့် ကင်းပတ်ရှူးကို အကျအနစ် စီးထားသော မိုင်မိုင်က ခုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ သူ့ကို နှိုးနေခြင်းပင်။

“မိုင်ပါ ယူရဲ့...ထလေ”

“အစောကြီး ဘယ်လဲမိုင်”

“လမ်းလျှောက်မလို့ပါဆို မလိုက်ချင် နေခဲ့ မိုင်တစ်ယောက် တည်းပဲ သွားတော့မယ်”

“အာ...နေပါဦး၊ ခဏစောင့်နော်”

“အိုကေ”

မိုင်မိုင် ဝေဠုခန်းတွင်းဝယ် ထိုင်ကာ စောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ဝင်းကျော်မိုး ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟင်...ယူ မြန်လိုက်တာ”

“ဒါပေါ့...တော်ကြာ ဟောဒီကောင်မလေးက ကြာတယ်ဆို ပြီး စိတ်တိုနေမှာ ကြောက်ဘာကိုး”

“ဟင်း...ဟင်း ယူ့ကိုတော့ မိုင် ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခလာပေးနေပြီနော်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီလို ဒုက္ခမျိုးတော့ ပေးစမ်းပါ၊ ဒီကောင်က ကျေနပ်လွန်းလို့”

“အခုတော့ ပြောသေးတာပဲ၊ နောက်မှ မိုင်ကို ရှုပ်တယ်ဆို ပြီး မောင်းထုတ်မှာ”

“မောင်းမထုတ်ဘဲ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ နေချင်ပါတယ်ဆို

ခင်ရော”

“ဟင်...ပြောပုံကြီးက ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”
မိုင်မိုင် ရှက်ဟန်ဖြင့် ဝင်းကျော်မိုး ကျောကြီးကို ထုပစ်လိုက်

သည်။

“ဆောရီး...ကိုယ့်စိတ်တွေ လွတ်သွားတယ်”

“ကဲပါ...မြန်မြန်လျှောက်ပါ”

မိုင်မိုင် စကားကိုဖြတ်ကာ သွက်သွက်လေး လျှောက်ခဲ့သည်။ သတ်ဆတ်သော လေနုအေးလေးများ၏ အရသာကို ခံစားရင်း နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် မလွတ်တမ်း ဆွဲထားကြသည်။

ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ဗိုလ်တဲပုံစံ တိုက်ပြားပြားလေးများ ဖြင့် သန့်ရှင်းကာ ပန်းနံ့သင်းနေသော မြို့ကလေးကို မိုင်မိုင်မှာ သဘောကျ၍ မဆုံးအောင် ရှိခဲ့သည်။

မြို့တစ်ပတ် ပတ်ပြီးတော့ ပန်းဥယျာဉ်စားတော်ဆက်တွင် ဝင်ကာ နို့ပျစ်ပျစ်နှင့် ပဲနံ့ပြားစားကြသည်။

“ဒီမြို့လေးက လှလည်း လှတယ်၊ အစားအသောက်လည်း ကောင်းတယ်၊ မိုင်မိုင်တော့ ပြန်တောင် မပြန်ချင်တော့ဘူးကွယ်”

“ဒါဆို မပြန်နဲ့လေ”

“အို...မပြန်လို့ ဘယ်မှာ နေကြမလဲ”

“ကိုယ်တို့အိမ်ကြီးမှာပဲ ခုနေသလို နှစ်ယောက်တည်း အတူတူ နေကြတာပေါ့”

“သွား...ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဟင်းခော်...ပေါက်ကရာ တွေ တော်တော်ပြော”

“မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်ဖူး”

မိုင်မိုင်က နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မျက်နှာလေး တည်ပြသော် လည်း မျက်လုံးလေးများက ရယ်နေကြသည်။ ဝင်းကျော်မိုးက တိုးတိုး လေး တောင်းပန်သည်။

“ဒါဆို ဆော့မိုး”

“ဟွန်း...သူ့ဆော့မိုးကြီးက ဘယ်နှစ်ခါ ရှိနေပြီလဲ၊ နောက် တစ်ခါဆို မရဘူးနော်၊ တကယ်ကို ထုပစ်လိုက်မှာ”

မျက်မှောင်လေး တဝင့်ဝင့်နှင့် ပြောနေသော မိုင်မိုင်ကို အတင်းဖက်နှမ်းပစ်ချင်စိတ်ပေါက်နေသည့် ဝင်းကျော်မိုးမှာ စကားလွှဲ ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မိုင်မိုင်ကို ဒီနေ့ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ရယ်၊ ဘီတီဘရားသားရေ ကူးကန်ရယ်၊ နောင်ခမ်းကြီးဘုရားရယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟာ...ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ကို မိုင် အရမ်း ရောက်ဖူးချင်နေ တာ။ ယူ့ကိုတော့ ကျေးဇူးတွေတင်ပြီးရင်း တင်ရင်းပဲ ယူရယ်”

“ကျေးဇူးပဲတင်တယ်လား၊ နောက်ထပ်တစ်မျိုး မတိုးတော့ ဘူးလား”

“ဟော...ကြည့်၊ ယူ့နော် ဖောက်လာပြန်ပြီလား”

“ချစ်လို့စတာပါ မိန်းမချောလေးရယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ ထ...ပြန်ဖို့ မြန်မြန်လျှောက် မြန်မြန် ပြန်မှာ တော်ကြာ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်သွားရင် နေပြင့်နေလိမ့်မယ်”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ”

“ယူဟာလေ တကယ်ပဲ၊ ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

မိုင်မိုင်ရယ်ရင်း မောရင်းနှင့်ပင် အိမ်ဘက် ပြန်လှည့်ခဲ့ကြ သည်။ နံနက်ခင်း အရုဏ်ဦးတွင် လက်ကလေးလွှဲကာလွှဲကာ လျှောက်နေသူအား ဝင်းကျော်မိုးသာမက မြင်မြင်တကာ လူတိုင်း ငေးကြည့်နေရလေတော့သည်။

မိုင်မိုင် သူ့ဘေးမှ မျက်တောင် မခတ်ကြည့်ရင်း ပါလာသူ အား အိမ်ပေါ်အတက်တွင်...

“ယူ ချက်ချင်းပြန်ထွက်ရအောင်နော်၊ တော်ကြာ နေရာမခံ ဘဲ နေမယ်”

အလောတကြီးလေး မှာဖြစ်အောင် မှာလိုက်သေးသည်။

အခန်း(၄၂)

အစိုးရရကွဗေဒဥယျာဉ်။

မြက်ခင်းပြင်၊ ပန်းခင်း၊ ရေကန်၊ ယူကလစ်ပင် မြင့်မြင့် မားမားကြီးများက ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်နှင့်လိုက်ဖက်တင့်တယ်နေတော့ သည်။ သစ်ခွံရုံတွေများကာလည်း အမျိုးစုံလှတာလို ကန်ပြေပြေဘေးတွင် လည်း စာကလေး၊ ဝိတိုရိယပန်း၊ မင်္ဂလာပိန်း၊ သရက်ထည်၊ ဇော်မွားရောင်စုံ၊ စွဲပန်း၊ ပန်းချည်ပေါင်၊ ရွှေတဆုပ်စသည်စသည်ဖြင့် ဝေစည်စွာ လှပနေသည်။ ရေပြင်ထဲတိုးထွက်နေသော လမ်းသွယ် လေးမှ သွားပြန်လျှင်လည်း ရေလယ်ဘုရားကို ရောက်သေးသည်။

မိုင်မိုင်နှင့် ဝင်းကျော်မိုး သစ်ခွံလေးနားမှ ခုံတန်းလျားလေး တွင် အတူထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မောနေပြီလား မိုင်”

“မောလည်း မောတယ်၊ ပျော်လည်း ပျော်တယ်”

“မောရင် ခဏနားလိုက်”

“အင်း...”

မိုင်မိုင်က ခေါင်းလေးညိတ်ပြကာ ဝင်းကျော်မိုးပခုံးပေါ်တွင် ခေါင်းလေးမှိုကာ မျက်လုံးလေး မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဝင်းကျော်မိုးမှာ မိုင်မိုင်ထံမှ ပျံ့လွင့်လာသော ရနံ့သင်းသင်းလေးကို ရှုရှိုက်ရင်း အသည်းထဲတွင် ကျလိကျလိနှင့်ယားတက်လာသည်။ မချွမ်းမရဲနှင့်ပင် မိုင်မိုင်ပခုံးစွန်းလေးကို တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ညှစ်ပစ်၏။

“အာ...နာလိုက်တာ၊ ဘာလဲ ယူရဲ့”

“ဟာ...ဆောရီး...ဆောရီး မိုင်၊ ကိုယ်...ကိုယ်...ထ ထတော့နော်၊ နောင်ခမ်းကြီးဘုရား သွားဖူးကြရအောင်”

“ဒါများ ရိုးရိုးပြောလည်း ရလျက်သားနဲ့၊ သူများလက်ကို ညှစ်လိုက်တာ အသားတွေကြေကုန်မလောက်ဘဲ၊ ဘယ်လိုကြီးမှန်း လည်း မသိဘူး”

မိုင်မိုင်က လက်မောင်းလေးကို ပွတ်ကာ ရှေ့မှ လျှောက် သွားနေပြီမို့ ဝင်းကျော်မိုးခမျာ မလုံစိတ်ကို အရယ်နှင့်ဖုံးကာ နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

နောင်ခမ်းကြီးဘုရား။

နှစ်ယောက်သား ပုဆိန်ပေါက် ဦးချကာ အမောဖြေထိုင် ကြသည်။ အခါကြီးရက်ကြီးမို့ လူစည်ကားလှသည်။ လူအများကြား တွင် တိုက်ပုံအင်္ကျီကိုယ်စီဖြင့် ဒီအင်္ကျီအကျောင်းသားများကိုလည်း

၃၁၆ နင်းနင်းအေး(မန္တလေး)

တွေ့ရသည်။ သူတို့ကလည်း မိုင်မိုင်ကို ကြည့်ကြသည်။ လှတာ မြင်ရင် ကြည့်ရမှ ကျေနပ်တတ်သည်က ယောက်ျားလေးများ၏ စရိုက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“အမေ...”

မိုင်မိုင်ကိုယ်လေး စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်မို့ ယောင်မှားမှား လေး လွှတ်ခနဲအော်လိုက်တာ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ မိုင်မိုင်၏ ကြောက်လန့်တကြားဟန်လေးကို ကြည့်ကာ နောက်တွင် ရပ်ရင်း ရေလောင်းလိုက်သည့် ဗိုလ်လောင်းတံသိုက်မှာ အားနာပါးနာကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“ခွင့်မတောင်းဘဲ လောင်းလိုက်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ အခါတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ရေနည်းနည်းလောင်းပါရစေ ဒီကနောင် ကြီးကလည်း ခွင့်ပြုပါနော်”

မိုင်မိုင်က ခေါင်းလည်း မညိတ် ခေါင်းလည်း မခါ။ ပြီးလဲ့လဲ့ နှင့်သာ ထိုင်နေသည်။ ဝင်းကျော်မိုးမှာတော့ မျက်နှာကြီးသိသိသာသာ စူပုပ်ကာ ခေါင်းမညိတ်ချင်ညိတ်ချင်ဖြင့် ညိတ်လိုက်ရတော့သည်။ မညိတ်လို့လည်း မဖြစ်ချေ။ တဘက်က ဂိုးသားယဉ်ကျေးစွာ အလိုက် တသိ ခွင့်ပန်နေမှတော့ ခေါင်းခါလိုက်လျှင် ရိုင်းရာကျပေတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ဝင်းကျော်မိုးထံမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်နှင့် လောင်းကြပါ တော့သည်။ ပက်ကြပါတော့သည်။ တစ်ယောက်နည်းနည်းလေးဆို ပေမဲ့ မိုင်မိုင်မှာ ရွဲ့ရွဲ့စိုရသည်။ တချို့လောင်းသည်ရေက ရေမွှေးနံ့

သင်းကြိုင်ပျံ့နေသလို တချို့ကျတော့ စံပယ်နဲ့ လှိုင်နေသည်။ တချို့ ကျတော့ ငွေဖလားတွင် ဒေစီပန်းကို နစ်ကာ သပြေခက်နှင့်ပက်သလို သာသာလေး အသည်းအေးအောင် ပက်ဖြန်းသည်။

အားလုံး အသီးသီးကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ထွက်သွား ကြသည်အထိ ဝင်းကျော်မိုးမျက်နှာကြီးက စူပုပ်ဆဲ။ မိုင်မိုင်မှာ မျောက် ထိုင်ထိုင်နေသည့် ဝင်းကျော်မိုးကို ကြည့်ရင်း မအောင့်နိုင်ပဲ ရယ်လိုက် မိသည်။

“ရယ်ပါ...ခင်ဗျားကတော့ ရယ်ပါ”

“ဟင်း...ဟင်း သူထိုင်ပုံက ရယ်ချင်စရာကြီးဆိုတော့ ရယ်မိ တာပေါ့။ ယူပုံစံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းသားတွေနဲ့ မင်းသမီးက ကြည့်နေတော့ ကျွန်တော် သူပြက်က ဘေးထိုင်ပြီး မှိုင်နေတာပေါ့”

“အံ့မယ်...အံ့မယ်...ဘယ်သူက မင်းသား၊ ဘယ်သူက သူပြက်လဲ။ ဖြစ်ခြင်းဖြစ် ယူက မင်းသားဖြစ်မှာပါနော်”

“တကယ်...တကယ်ပြောတာလားဟင်၊ မိုင်မိုင်ကရော ကိုယ့်ကို မင်းသားနေရာက ထားမှာလား”

“ဟင်း...ဟင်း ဝိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်ကြည့်ပါလို့ပဲ ပြောချင် ပါတယ် ယူရယ်”

မိုင်မိုင်အဖြေစကားကြောင့် ဝင်းကျော်မိုးမှာ မချင်မရဲကြီးဖြစ် သွားကာ မိုင်မိုင်လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက် သည်။

ဖူးပြည့်ပြီး အခြယ်အသကင်းနေသည့် မိုင်မိုင်မျက်နှာလေးကို တယုတယကြီး မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။

မိုင်မိုင်က မျက်လုံးလေး တစ်ချက်ဝှေ့လိုက်ကာ...

“အို...ယူကလည်း မိုင်မိုင်လက်ကို လွှတ်လေ၊ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ၊ မိုင်ရှက်တယ်ကွယ်”

တိုးတိုးလေး တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဝင်းကျော်မိုးမှာ အားနာစိတ်နှင့် ပျာပျာသလဲကြီး ဖြစ်သွားရ၏။

မိုင်မိုင်လက် နုနုညှညလေးများကို တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဆောရီးဗျာ...နော်”

မိုင်မိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း လာပြန်ပြီလား...ဒီဆောရီး ဆိုသည့်သဘောဖြင့် မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။

ဝင်းကျော်မိုးမှာတော့ မိုင်မိုင်ရယ်...ခင်ဗျား အလှလက်နော် တွေအားလုံး ကျွန်တော့်အသည်းမှာ စူးဝင်နေကြပြီဗျာလို့သာ ကျင့်ကာ ညည်းလိုက်မိတော့သည်။

အခန်း(၄၃)

မည်းမှောင်နေသော ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြယ်လေးများက ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု လက်လက်ထနေကြသည်။

လမင်းကွေးကွေးလေးကလည်း ယူကလစ်ပင်ထိပ်ဖျားဆီတွင် ငြိတွယ် လင်းလက်နေပေသည်။

မိုင်မိုင်က ဒူးဆစ်နားရောက်အောင် ရှည်လျားသည့် ကတ္တီပါ လောင်းကုတ် ယုန်မွှေးကော်လာတပ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးဝတ်ပြီး ခြံထဲ ဆင်းကာ လမ်းလျှောက်နေပေသည်။

အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေသည့် မိုင်မိုင်မျက်နှာ ဝင်းဝင်းလေးက ကျေနပ်မှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

ဒီနေ့သင်္ကြန်အကြတ်နေ့၊ ဝင်းကျော်မိုးက နံနက်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ အတင်းလာခေါ်သဖြင့် မလိုက်ချင်လိုက်ချင်နဲ့ လိုက်

သွားရှာသည်။ မိုင်မိုင်ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့်။

ဟင်း...ဒီလူတော့ ရောဂါတက်နေပြီ။ ခုဆိုရင် ငါ့ကို မျက်စိ အောက်က အပျောက်မခံတော့ဘူး။ ယုန်ကတော့ တိုးနေတာ အသေ အချာပင်။

မိုင်မိုင်မှာ ဒီလိုမှ ဖြစ်ပါ့မလား။ စိတ်ပူလိုက်ရတာ အမော့ ခုတော့ဖြင့် အဆင်ချောနေပြီမို့ သည်းလိုက်အူလိုက် ကြည့်နူးရသည်။

ကိုကိုအောင်ရေ...ရှင့်ထက်ချောတဲ့လှတဲ့ ဆရာဝန်ကို မိမိုင်ရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ထည့်ထားနိုင်ပြီ သိလား။”

မိုင်မိုင် မပြောနိုင်သော ရန်ငြိုးဖြင့် ကျိတ်ကာ ကိုကိုအောင်ကို ကြိမ်းဝါးလိုက်သလို တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုလည်း ရင်ထဲမှပင် တိုးတိုး လေး တောင်းပန်လိုက်မိသည်။ ဆောရီးပဲကွယ်...မိုင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ တော့နော်။

ဆောရီးပဲဆိုသည့် စကားလေးကို သုံးပြီးမှ ဒီစကားလုံးလေး ကို မူပိုင်သုံးတတ်သည့် ဝင်းကျော်မိုးကို သတိရမိသည်။

ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီ။ သူ မပြန်လာသေးပါ လား။ ဘယ်တွေများသွားနေပါလိမ့်။ မနေ့က နောင်ခမ်းကြီးဘုရားမှ အပြန် ဝင်းကျော်မိုးသူငယ်ချင်းတွေနှင့် စိန်ပန်းပြာပင်တွေ ခက်ဝနေ သည့် ဘီတီဘရားသားရေကျွန်းကန်တွင် ဆုံကြသည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြင်ဦးလွင်ရောက်နေလျက်နှင့် သူတို့ဆီ မရောက်လို့ ပူညံပူညံလုပ်ကြသည်။ ဝင်းကျော်မိုးက အတင်းတောင်းပန်ပြီး မိုင်မိုင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးမှ ကျေနပ်သွားကြ

သည်။

ဟော...ဒီမနက်ကျတော့ လင့်ရှိတာကားတစ်စီးနှင့် ပေါက်ချ လာကာ ဝင်းကျော်မိုးကို လာခေါ်သည်။

မိုင်မိုင်ကိုလည်း အတင်းလိုက်ခိုင်းပေမဲ့ ဝင်းကျော်မိုးမျက်နှာ ကြီးက မကြည်သလို မှုန်မှုန်ကြီးဖြစ်နေသည့်အပြင် မိုင်မိုင်ကိုယ်တိုင် ကလည်း နားချင်သည်မို့ တမင်ပင် ဇွတ်နေခဲ့သည်။

မိုင်မိုင်တစ်ယောက်တည်း ဟိုတွေးဒီတွေးဖြင့် ခြံထဲတွင် လျှောက်နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြံရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည့်ကားသံကို ကြားရသည်။

မန္တလေးသင်္ကြန်ဆင်းပြီး ပြန်တက်လာကြတာတွေ ထင်ပါရဲ့။ ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ တမူထူးပြီး အကြတ်နှစ်ရက် ထပ်နေသည်မို့ သင်္ကြန် ပျော်ကြသူများ စိတ်ကြိုက်တွေ့နေသည်။

မိုင်မိုင် ညအလှကို ငေးမောရင်း ပန်းရနံ့သင်းပျံ့ပျံ့လေးများကို ရှုရှိုက်ကာ လျှောက်လာရာမှ ခြံအနံ့ သစ်ပင်များအောက်တွင် ချထား သည့် ရောင်စုံခဲတန်းလျှားလေးများဆီ လျှောက်သွားကာ ခြံဝကို ကျောပေးပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဂွတ်နိုက်”

“ဂွတ်နိုက်...”

စိစိညံ့ညံ့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း နှုတ်ဆက်သံကြောင့် မိုင်မိုင် ခြံဝသို့ လည်လေးလိမ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ...သူ ပြန်လာပြီကိုး”

ဝမ်းကျော်မိုးက ခြံစောင့်ကြီးဖွင့်ပေးသည့် တံခါးမှ ဖြတ်ကာ သိုင်းကွက်နင်းပြီး ဝင်လာနေသည်။ မိုင်မိုင်ကို သူ မြင်ဟန်မတူ။ မိုင်မိုင်က ထိုင်ရာမှ ထကာ လူလုံးပြလိုက်တော့မှ မိုင်မိုင်ထံ လျှောက်လာသည်။

“မိုင်...ကိုယ့်ကို စောင့်နေတာလားဟင်”

“ဒါပေါ့ယူရယ်...ခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ယူက မနက်ကတည်းက သွားတာဆိုတော့ မိုင် စိတ်ပူတာနဲ့ ထွက်စောင့်နေတာ”

“ဆောရီး မိုင်ရာ...ကိုယ်မိုင်ကို တစ်နေ့လုံး ပစ်ထားခဲ့မိတယ်။ ကိုယ်...မိုင်ကို မမေ့ဘူးသိလား။ ဟိုကောင်တွေ မလွှတ်ဘဲ အတင်းဆွဲထားလို့သာ နို့မို့ နေ့လယ်ကတည်းက ကိုယ်...မိုင်နား ပြန်ရောက်နေမှာ”

“ရပါတယ် ယူရယ်၊ ခု ပြန်လာပြီပဲ ပြီးပြီပေါ့”

“ဟာ...ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ မိုင် ပျင်းနေမှာပေါ့။ တစ်နေ့လုံး အဖော်မရှိဘဲ နေ...နေရတာ”

“ဟင့်အင်း...မပျင်းပါဘူး။ စာဖတ်တယ် သိချင်းနားထောင်တယ်”

“မိုင်က တကယ်လိမ္မာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးနော်”

“အင်းပါဆိုမှကွယ်”

မိုင်မိုင်က မျက်နှာကလေးထောင့်ကပ်ကာ မူမူစုစုလေး ပြောလိုက်သည်။ ဝင်းကျော်မိုးမှာ မချင့်မရဲစိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့။ အရက်

ကလေးတထွေထွေနှင့် အရှိန်တက်နေသည်မို့ အရဲတိုးလာသည်။ မိုင်မိုင်လက်မောင်းအိုးလေး နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ကိုယ်လုံး လှလှလေးအား သူနှင့်နီးနိုင်သမျှနီးအောင် ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မိုင်...”

“ဟင်...”

“မိုင်...”

“ဘာလို့...လူကို ဒီလောက်ခေါ်နေတာလဲ။ ပြောမှာ ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“ပြောမယ်...ပြောမယ်၊ ပြောချင်တာမှ ရင်နဲ့အပြည့်၊ ဒီကောင့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ ခင်ဗျားလေး သိရဲ့လားဟင်”

“အို...သူ ပြောပြမှ သိမှာပေါ့လို့”

“မိုင်မိုင်ကလေး...သိပ်လှတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြတယ်၊ ဘဝ္ဗတ်ရိုးနဲ့တူတယ်တဲ့၊ ကိုယ်လုံးကျတော့ ရှိနာလို့လို ဘရစ်ဂျစ်ဒါအတိုင်းပဲတဲ့၊ သူတို့ပြောတာကို မကျေနပ်ဘူး၊ အဲဒါကို သူတို့က ဂျပလက်စီ ဖြစ်နေတာတဲ့...”

မိုင်မိုင်မှာ အရက်သမားလေးသံနှင့် တစ်ခွန်းချင်း လေးလေးပင်ပင် ပြောနေသူကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်လွန်း၍ နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားဖြူဖြူလေးဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်ထားရသည်။

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်လည်း သိတယ်၊ ကိုယ် မိုင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အားလုံးကို ဂျပလက်စီဖြစ်တယ်၊ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ မိုင်ကို

ချစ်လို့ အရမ်းချစ်လို့ဗျ...သိလား”

မိုင်မိုင်ကိုယ်လေးကို လှုပ်ခါရင်း အားရပါးကြီး ပြောချလိုက်သည်။ နီဝေနေသည့်မျက်လုံးကြီးများနှင့်လည်း မိုင်မိုင်မျက်နှာလေးတွင် အဖြေကို အတင်းအဓမ္မ ရှာနေသည်။

“မိုင်မိုင်ကို ရေထဲက ဆယ်တင်ရတာရယ်၊ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်တည်း နီနီးစပ်စပ်နေရတော့ ကိုယ့်စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်မှု မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ် မိုင်ကို ချစ်တယ်၊ မိုင်ရောဟင်”

“သိဘူး”

“သိပါတယ်ဗျာ...ပြောစမ်းပါ။ မိုင်လည်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“သိပါဘူးဆို”

“ဟာကွာ...ဒီလောက် မတုန်မလှုပ်နဲ့ မသိနဲ့ဦး...မသိနဲ့ဦးကဲ...”

ဝင်းကျော်မိုး ထိန်းမနေတော့။ မိုင်မိုင်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ မျက်နှာအနံ့ အနမ်းမိုးများ ရွာချလိုက်သည်။ မိုင်မိုင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်တောင့်တောင့်လေးနှင့် ဝင်းကျော်မိုးရင်ခွင်ကို မှီထားသည်။

“မိုင်ရယ်...ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်။ အရမ်းချစ်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားလေးကို ချစ်ရလွန်းလို့ အသည်းတွေ ပေါက်ထွက်တော့မယ်။ ကိုယ့်ထွက် သက်ဝင်သက်နဲ့အမျှ ချစ်ရတယ်ဆိုတာ ယုံပါဗျာ”

“ယုံပါဘူးသွား...”

“ကိုယ့်ကို မယုံဘူး...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ယုံအောင်...”

မိုင်မိုင်နှုတ်ခမ်းလွှာ ဖူးရွရွလေးကို ဝင်းကျော်မိုးက ကြမ်းတမ်းစွာပင် နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆင့်ကဲဆင့်ပွားလာသည့် အနမ်းလေးများ။

“တော်ပါပြီကွယ်...လွှတ်တော့”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောဦးလေ”

“လွှတ်မှ ပြောမယ်”

“ဒါဆို လွှတ်ပြီ...ပြောတော့”

ဝင်းကျော်မိုးရင်ခွင်မှ လွတ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မိုင်မိုင် တိုက်ကြီး၏ အိမ်ရှေ့ပေါက်ဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ထဲဝင်ခါနီး ကျမှ နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ လျှာလေးလှစ်ခနဲ ထုတ်ပြန် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

အိမ်ထဲသို့တိုင် ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသော မိုင်မိုင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကြယ်လရောင်အောက်တွင် ဝင်းကျော်မိုးတစ်ယောက် တည်း။

အခန်း(၄၄)

မဏ္ဍပ်စင်မြင့်ပေါ်တွင် တီးဝိုင်းက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ရှိနေသည်။ ထိုင်ကြည့်သည့် ပရိသတ်က စင်မြင့်၏ တခြားတစ်ဘက်တွင် မိုင်မိုင် နေရာကောင်းရလိုက်သည်။ ဝင်းကျော်မိုး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ ကူညီမှုကြောင့် ရှေ့ဆုံးတန်းအလယ်ခုံကို မိုင်မိုင် အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားသည်။

စင်မြင့်ရှေ့ကပ်လျက်တွင် စည်ပိုင်းများချကာ မန်းပျိုဖြူလေးများ ရေဆော့ကစားနေကြသလို ပြည်သူ့အသည်းစွဲ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုဝင်းဦးကလည်း မီးသတ်ဖိုက်ကြီးနှင့် ပက်နေလိုက်သည်မှာ အားရပါးရ။

မိုင်မိုင်က ရေပက်တာကို ဝါသနာမပါ။ ရေပက်သာခံချင်သူမို့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပဲ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်နေသည်။ မိုင်မိုင်

နားတွင် ဘော်ဒီဂတ်က ဝင်းကျော်မိုး။
မန္တလေးသူ မန္တလေးသားများသည် တကယ့်ကို ဝင်းဦး ပရိသတ်။ ကိုဝင်းဦးရေပက်သည်နှင့် မဏ္ဍပ်ရှေ့တွင် ကားတန်းအရှည် ကြီးဖြစ်လာသည်။

ယောက်ျားလေးတွေက ကိုဝင်းဦးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ပန်းကုံးစွပ်ကြသည်။ မိန်းကလေးတွေကလည်း မည့်။ ကိုဝင်းဦး လည်တိုင်မှ ပန်းကုံးကို တောင်းယူကာ သူတို့ယူလာသော ပန်းကုံးများကို ပြန်စွပ်ပေးကြသည်။ တချို့ကျတော့ ရေမွှေးကို ရေပက်သလို ပက်ကာ ပုလင်းလိုက်ကုန်မှ တော်တော့သည်။ မဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံးတွင် ရေမွှေးနံ့၊ ပန်းနံ့တို့ဖြင့် ကြိုင်လှိုင်နေသည်။

ကိုဝင်းဦး၏ သီချင်းအဆိုနှင့် ပြန်ဧည့်ခံတော့လည်း ကလိုက် ခုန်လိုက်ကြတာ မနည်းမနော။

မိုင်မိုင် ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ခေါင်းနောက်လာသည်မို့ ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်နေသော ဝင်းကျော်မိုးကို တိုးတိုးလေး ပြောရသည်။

“ယု...ပြန်ကြရအောင်နော်”
“ပြန်လေ...မိုင်ပြန်ချင်ရင် ပြန်ကြတာပေါ့”

လူတွေကြားမှ အတင်းတိုးကာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲပြီး ထွက်ခဲ့ကြ၏။ အိမ်ရောက်တော့ မိုင်မိုင်နွမ်းနေပြီ။

“လူတွေများလိုက်တာ...အရမ်းပဲနော်”
“မိုင်...သဘောမကျတူးလား”

“မန်းသကြန်ကို မိုင်ပျော်ပါတယ်၊ မူးနောက်နောက်ကြီးဖြစ် နေလိုတာ ပြန်လာတာ၊ ပြီးတော့...မနက်အစောကြီးလည်း ဘူတာ ဆင်းရဦးမှာဆိုတော့ သိမ်းရဆည်းရဦးမယ်လေ”

“မိုင်ရယ်...ကိုယ်တော့ ပြန်တောင် မပြန်ချင်တော့ဘူးဟု နှစ်ယောက်အတူ နေလိုက်ချင်ပြီ သိလား”

“အို...ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မိုင်လည်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ် ကိုယ်လည်း မိုင်ကို ချစ်တယ်၊ အချစ်ညီတို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ဘဝ ထူထောင်လို့ ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

မိုင်မိုင် မဲပြီးလေးပြီးလိုက်သည်။ ဝင်းကျော်မိုးရှေ့တွင် ကြော့ ကြော့လေးရပ်ကာ မော့မော့လေးကြည့်လိုက်သည်။

“ယူက...အရမ်းစိတ်ကူးယဉ်တယ်နော်”

“ကိုယ်...ဘာစိတ်ကူးယဉ်မိလို့လဲမိုင်။ ဘဝကို လက်တွေ့ ကျကျရင်ဆိုင်ဖို့ နှစ်ယောက်အတူ နေချင်ပြီလို့ ပြောနေပါရောလား”

“ဟင်း...ဟင်း...ယူကို တို့ ချစ်တယ်လို့များ တစ်ခွန်း တလေ ပြောခဲ့လားဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး ဒေါက်တာကြီးရဲ့”

“ဟင်...မိုင်မိုင် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဟင်”

“မိုင်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ ယူကို တို့ချစ်တယ်လို့လည်း တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဘူး။ ယူကို...ချစ်လည်း မချစ်ဘူး”

“ဗျာ...မနေညက ခြံထဲမှာတော့...”

မိုင်မိုင် ခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ထောက်

ကာ ခေါင်းလေးမော့ပြီး အားရပါးရ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်း...ဟင်း ညက ယူအဖက်ခံတာ ယူကို ချစ်လို့များ ထင်သလား။ အဲလိုထင်ရင် မှားမှာပေါ့။ ဒီမှာ ဒေါက်တာ...ညကဖြစ်ခဲ့ တာက ယူက မူးလာပြီး ဖက်တယ်၊ နမ်းတယ်။ ဒါကို တို့ကရုန်းမယ် ကန်မယ်ဆိုရင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့။ ငြိမ်ခံနေလိုက် တာ...ယူကို ချစ်နေတယ်လို့တော့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တစ်ဖက်သတ် မတွေးလိုက်ပါနဲ့ရှင်။ မိုင်မိုင်...ယူကို လုံးဝ မချစ်ဘူး သိရဲ့လား”

မိုင်မိုင်ပြောလည်း ပြော လှေကားမှ ပြေးတက်ကာ အခန်း တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

အခန်း(၄၅)

“ကိုယ်...သူ့ကို ဘူတာကြီးမှာ တွေ့လိုက်ရတာ နောက်ဆုံး ပါပဲ ဖိုးဇော်ရာ။ အိမ်လိုက်ဖို့မယ်ဆိုတော့လည်း လုံးဝ လက်မခံဘူး။ ကိုယ့်ကိုလည်း စကားတစ်လုံးမှ မပြောတော့ဘူး”

“ကိုကျော်ကရော...တွေ့ရဖို့ မကြိုးစားဘူးလား”

“ဘယ်နေ့လိမ့်မလဲကွာ။ ဖုန်းလည်း ဆက်တယ် အိမ်လည်း သွားတယ်။ မိုင်မိုင်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ စကားပြောခွင့် မရခဲ့ဘူး”

ဝင်းကျော်မိုးတစ်ယောက် စောစောစီးစီး ပေါက်ချလာကာ ဇော်ဇော်ကို ရင်ဖွင့်ပြနေသည်။

အမြဲတမ်း သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေသည့် ဝင်းကျော်မိုး ခုတော့ ခေါင်းလည်း မဖြိုးနိုင်၊ မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွှေးတွေလည်း မရိတ်တာ

ကြောင့် ခေါင်းပွကြီးနှင့် ညှင်းသိုးသိုးဖြစ်နေသည်။ ရင်တွင်းအပူက မျက်နှာတွင် နိမိတ်ပြနေတော့သည်။

“မိုင်မိုင်က ကိုကျော်ကို ဘာလို့ မချစ်တာတဲ့လဲ”

“ဆရာဝန်နို့တဲ့ ဘယ်ဆရာဝန်ကိုမှ သူ မချစ်ဘူးတဲ့လေ”

ဇော်ဇော်ပင် ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ သူ့ကိုပြောတော့ ကိုကိုအောင်လို အင်ဂျင်နီယာထက်သာအောင် ဆရာဝန်ကို ရအောင် သူမယ်တဲ့။

သူ့ပစ်မှတ်က ဝင်းကျော်မိုး။ ဟော...ဝင်းကျော်မိုးကျတော့ ဆရာဝန်နို့ မချစ်တာတဲ့။

အပြောင်းအလဲ မြန်လိုက်သည့် မိုင်မိုင်။ ရှုပဲ ရူးနေပြီလား မပြောတတ်။

ဇော်ဇော်မှာ ကိုယ့်ရင်တွင်းဝေဒနာကို လူမသိအောင် သိုဏှက် ရသည်ကတစ်မျိုး။ ဝင်းကျော်မိုး၏ ဝေဒနာ ရင်ဖွင့်ချက်ကြောင့် စိတ်မကောင်းရသည်က တစ်သွယ်။ မိုင်မိုင်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်က တစ်နည်း။ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ခံစားချက်များကြောင့် ရင်တွင်း နွမ်းဟိုက်နေရသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုင်မိုင်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘဲ သူ့အသည်း ပလ္လင်နန်းတွင် ပင်တိုင်စံမင်းသမီးလေးအဖြစ် တင်ကာ ကိုးကွယ်ထား လိုက်ချင်သည်။

သို့ပေမဲ့ မိုင်မိုင်သဘောထားက မရေမရာနှင့် တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေ ပြောင်းနေတော့ ခက်သား။

ဆရာဝန်နှင့်မှ လှူအလယ်တွင် ဂုဏ်ထည်စွာ တွဲခဲ့ချင်သော အချစ်ဆုံး မိုင်မိုင်ကိုလည်း ပျော်စေချင်သည်။ ဝင်းကျော်မိုး၏ အခွင့် နှလုံးသားကလည်း အခိုင်အမာ။ မိမိကလည်း မိုင်မိုင်ကို ပိုင်ချင် သည်မှာ အမှန်။ ဒီတော့ အလှမင်းသမီး လေးမိုင်မိုင်ကို ထက်ခြမ်း ပိုင်းကာ နှင်တစ်ဝက် ငါတစ်ဝက် ယူကြေးလို့ ပြောရတော့မလို့

“ကိုကျော်...မိုင်မိုင်တော့ တကယ်ချစ်ပါတယ်နော်”

“ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ မောင်ရင်ရာ၊ သူ့ကို ချစ်လွန်လို့ ဒီလောက် ဆွေးနွေးနေရတာပေါ့၊ မချစ်ရင် ဘယ်ဒီလို ဖြစ်နေပုံ မလဲ”

“ဒါဆိုရင်...ခင်ဗျား ဆရာဝန် မလုပ်နဲ့တော့ဗျား၊ ဆေးခန်း လည်း ပိတ်ပစ်လိုက်၊ ဆေးလည်း မကုနဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဆရာဝန် မဟုတ်တော့ဘူး၊ မိုင်မိုင်က ဆရာဝန် မဟုတ်တော့တဲ့ ခင်ဗျားကိုလည်း မုန်းစရာ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အာ...ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်တို့တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်လို အတတ်ပညာရှင်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်က အချစ် ကြောင့် အချစ်တစ်ခုတည်းရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ထင်ရာလုပ် လိုက်ရင် တိုင်းပြည်အတွက် အရမ်းနစ်နာသွားမှာပေါ့ကွာ”

ဇော်ဇော် အားရပါးရကြီး ရယ်မောကာ ဝင်းကျော်မိုးပန်းကို ဖက်လိုက်သည်။

“ဒါမှ...ယောက်ျားဗျ၊ ကိုကျော် အချစ်နဲ့တင်ကို ရောထွေး လိုက်တဲ့လူဟာ လူညံပဲ၊ ကိုကျော်ကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားပြီ”

“မောင်ရင်က သဘောကျပေမဲ့ မိုင်မိုင်က သဘောမကျတာ ခက်တယ်”

“ကိုကျော် မိုင်မိုင်တော့ အတည်ကြံတာပါနော်”

“အာ...ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်ကလေးနဲ့လားလို့ မေးနေပြန်ပြီကွာ”

“မိုင်မိုင် နောက်ကြောင်းတွေကိုလည်း သိတယ်နော်”

“သိပ်...သိ”

ဇော်ဇော် လက်ဆယ်ချောင်းစလုံးကို ခေါင်းထဲထိုးသွင်းကာ ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွပ်လိုက်သည်။

ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဝင်းကျော်မိုးကို ဘယ်လို အကြံဉာဏ်ပေးရ မလဲ။ တော်ပြီကွာ...ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မင်းသမီးက မိုင်မိုင် မင်းသမီးကိုပဲ သူတို့မယ့် မင်းသား ရွေးခိုင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။

“ကဲ...ကိုကျော် ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီတော့ ပေးလိုက်မယ်”

“လုပ်စမ်းပါကွာ၊ ပြေလည်သွားရင် မင်းကို ကျေးဇူးဆပ် ပါ့မယ်”

“မလိုပါဘူး...ကိုကျော်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဆပ်တဲ့ ကျေးဇူးက ကျွန်တော့်ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ယှဉ်လို့ မရပါဘူး”

ဝင်းကျော်မိုးက နားမလည်စွာ ဇော်ဇော်ကို ကြည့်နေသည်။ ကောင်းပါတယ်လေ ငါ့အသည်းနှလုံး ကွဲကြေခံပြီး ပေးလိုက်တဲ့ အကြံကောင်းလေးမုန်း ကိုကျော် မသိတာ အကောင်းဆုံးပဲ။

“ကိုကျော် မနက်ဖြန်ကျရင် မနက်စောစော သူ့ဆီကို
ဖုန်းဆက်...အစောကြီးဆက်နော်”

“ဆက်ပြီး ဘာပြောရမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ခုပြောတဲ့စကားတွေကို တစ်လုံးမကုန်
သေသေချာချာ မှတ်ပြီး ပြန်ပြောပေတော့ဗျာ”

အခန်း(၄၆)

မိုင်မိုင် မန္တလေးမှ ပြန်လာပြီးကတည်းက အိမ်ထဲမှာ
ကပ်နေသည်။ မာမိတို့ ဒယ်ဒီတို့ကိုတော့ ခရီးပန်းလာသည်ဟု
အကြောင်းပြထားသည်မို့ တွေ့ထွေထူးထူး ပြဿနာမတက်။
ဝင်းကျော်မိုးဝယ်ပေးလိုက်သည့် မုန့်တွေ၊ အထည်တွေကို မိုင်မိုင်က
သူဝယ်ဟန်ဖြင့် လက်ဆောင်ပေးတော့ ကျေနပ်နေကြသည်။

ဝင်းကျော်မိုးဆီက တယ်လီဖုန်းတွေ လာလိုက်သည်မှာ
တစ်နေ့လျှင် ဆယ်ကြိမ်မက။ မိုင်မိုင် တစ်ချက်မကိုင်။ ဒီလိုဆိုတော့
လူကိုယ်တိုင်လာသည်။

တစ်ခေါက်မဟုတ်၊ နှစ်ခေါက်မက။ တော်တော် ဖွဲကြီးတဲ့လူ။
ယောက်ျားကြိုက်တော့ စိုက်စိုက်လာဆိုတဲ့စကား ရှိသားပဲ။

သူ ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်လေ။ ငါ

သူ့ကို လက်ခံလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

မိုင်မိုင် နံနက်စောစော အိပ်ရာထကာ လမ်းလျှောက်မည် ကြံပြီးမှ မလျှောက်တော့ဘဲ ဝဋ်ခန်းတွင် ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ကာ ဝင်းကျော်မိုးအကြောင်း တွေးနေမိသည်။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

ဖုန်းခေါ်သံ။

မိုင်မိုင် ဖုန်းကို ကြောင်ငေးငေးနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

မိုင်မိုင် ဖုန်းကို ကိုင်ရကောင်းမလား။ မကိုင်ရကောင်းမလား ဝေခွဲ၍ မရသေး။

“ဟဲ့...သမီး ဖုန်းခေါ်နေတာ ကိုင်လိုက်လေ”

အိပ်ရာမှနိုးကာ အောက်ဆင်းလာသည့် ဖခင်ကြီး၏ တိုက်တွန်းသံကြောင့် မနေသာတော့ဘဲ ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟဲလို...အမိန့်ရှိပါရှင်”

“မိုင်မိုင်လား ဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်ပါ...မိုင်မိုင်၊ ဝင်းကျော်မိုး”

“သိပါတယ်”

မိုင်မိုင် ဖြေလည်း ဖြေ၊ ဒယ်ဒီကိုလည်း ကြည့်လိုက်သည်။ ဒယ်ဒီမရှိတော့။ နောက်ဖေးခန်းဝင်သွားပြီ ထင်ရဲ့။

“မိုင်မိုင်ရယ်...တွေ့မှ တွေ့ပါ့မလားလို့ဗျာ”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ မြန်မြန်ပြောလေ၊ မိုင်မိုင် သွားစရာ ရှိသေးတယ်”

“အာ...ကိုယ် ဆေးခန်းပိတ်ပစ်လိုက်တော့မယ်”

“ဟင်...”

“ပြီးတော့လေ ကိုယ် ဆ/မ လည်း ပြန်အပ်လိုက်တော့ မယ်”

“အို...ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“မိုင်က ဆရာဝန်ဆို မချစ်ဘူးဆို အဲလို လုပ်လိုက်ရင် ကိုယ် ဆရာဝန် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကို ချစ်တော့”

“အို...”

“အိုမနေနဲ့ တကယ်ပြောနေတာ၊ ကိုယ်လေ...မိုင်နဲ့မတွေ့ရ လို့ အသည်းတွေ တစ်စစီကြွနေပြီ သိလား။ လူလည်း အရိုးပဲ ကျန်တော့တယ်၊ စားလို့လည်း မရ၊ အိပ်လို့လည်း မပျော်နဲ့ မိုင်ရယ် ကိုယ့်ကို မသနားဘူးလား ဟင်”

“မသနားပါဘူး”

“မိုင်လေးရယ်...ကိုယ်လေ မိုင်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို မိုင် ပစ်သွားတော့ ဘယ်လောက်ခံစားရတယ်ဆိုတာ မိုင် သိချင်ရင် ဖိုးဇော်ကိုသာ မေးကြည့်”

“ဟင်...ဇော် ဟုတ်လား။ ယူနဲ့ဇော်နဲ့ တွေ့သေးလား”

“တွေ့တာပေါ့။ အခုလည်း သူ ကိုယ့်အနားရှိတယ်”

“ဪ...”

မိုင်မိုင်မျက်နှာလေး မဲ့သွားသည်။ တစ်ခုခုကို လျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ယူ”

“ကိုယ်...နားထောင်နေတယ် မိုင်”

ယူကို ပစ်ပြေးသွားတဲ့ မိုင်ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား ဟင်”

“မဆိုးဘူး။ ချစ်တာပဲ ကိုယ်သိတယ်။ မိုင်ကကော ကိုယ့်ကို မုန်းနေဦးမှာလား ဟင်။ မရက်စက်ပါနဲ့တော့ဗျာ နော်”

“သွား...ပြောပုံကိုက လွမ်းလောက်တယ်။ ခုတော့ ဒီလို ပြောတာပဲ။ နောက်ကျတော့”

“ဟိုး...ဟိုး တော်ပြီ။ ဒီကောင်အချစ်က ဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရာသက်ပန်အချစ်ပါဗျာ”

“အင်းပေါ့လေ။ ယုံအောင်ပြောတော့လည်း ယုံလိုက်ရတော့ မှာပေါ့”

“ယုံလိုက်စမ်းပါဗျာ”

မိုင်မိုင် ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက်နေသည့် ဝင်းကျော်မိုးအပြောကို ရယ်လိုက်မိသည်။ ဝင်းကျော်မိုးကလည်း တစ်ဘက်မှ ဘာမှန်းမသိ လိုက်ရယ်နေ၏။

“ကဲ...ယူဆ/မလည်း ပြန်မအပ်နဲ့၊ ဆေးခန်းလည်း မပိတ်နဲ့။ မိုင်မိုင်လေ ဆရာဝန်ကြီး ယူကို ချစ်ပါသတဲ့ရှင်”

“ဟာ...တကယ်နော်၊ မိုင် တကယ်နော်။ ထပ်ပြောစမ်းဖိဦး နော်။ နားထဲမှာ သျှိုလွန်းလို့”

“တော်ပြီ၊ မပြောချင်တော့ဘူး”

“ဒါနဲ့များဗျာ...ကိုယ့်ကို သက်သက် ညှဉ်းရက်တယ်”

“သူ မိုင်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အချစ်စမ်းကြည့်တာပါကွယ်”

“ဒါဆို...ကိုယ့်ကို အလျော်ပေးတဲ့အနေနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေး။

ကိုယ် မိုင်နဲ့မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ပိုပြီ။ သူ ကဲချင်လို့ မဟုတ်လား”

“ဟဲ...ဟဲ...လုပ်ပါ မိုင်ရာ။ တွေ့ပါရစေနော်”

“အခု ဘယ်က ဖုန်းဆက်တာလဲ”

“ဆေးခန်းကလေ”

“ဒါဆို အဲဒီက စောင့်။ မိုင်လာခဲ့မယ်”

“သူ လာမယ်တဲ့...ဖိုးဖော်ရေ။ ကိုယ့်ကို အချစ်စမ်းတာပါ တဲ့ကွာ။ ဟား...ဟား...ဟား”

“ဒါဆို ပြေလည်သွားပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့”

ဝင်းကျော်မိုးမှာ အရပ်ရသော ကလေးလို ပါးစပ်မစေ့နိုင်ပဲ

သွားပြကြီးနှင့် သဘောတွေ ကျနေသည်။ စောစောကလို ညှိုးနွမ်းသည့်အသွင်မျိုး သူ့ထံတွင် တစ်စက်လေးမျှ ရှာမတွေ့နိုင်တော့။
ဇော်ဇော်မှာတော့ ဝိုင်တွေတွေနှင့် တတိယအကြိမ် ဆုံးရှုံးရပြန်ပြီဆိုသည့်အသိက အပူလုံးကြွစေသည်။

“ဟေ့...ဖိုးဇော်၊ မင်း ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

“သာပါတယ် ကိုကျော်ရယ်”

“ကိုယ်တော့ ဖိုးဇော်ကို ထိုင်ရှိခိုးချင်တယ်ကွာ။ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် သိလား...သိလား။ မောင်ရင့်အကြံကောင်းကြောင့် စွဲသွားတာ”

“မိုင်မိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း...ကိုကျော်ကို ချစ်လို့ပါ။ သူတကယ် မချစ်ရင် ကျွန်တော့်အကြံ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်မလာနိုင်ပါဘူး...ကိုကျော်ရာ”

“အင်း...ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတော့ အမှန်ပဲ၊ ကဲ...မောင်ရင့်ထိုင်ဦး၊ မိုင်မိုင်မလာခင် အပြတ်သားနားသွားအောင် ကေလေးဘာလေး သလိုက်ဦးမယ်”

“လုပ်ပါဗျာ...လုပ်ပါ”

ဝင်းကျော်မိုးမှာ လေလေး တချွန်ချွန်နှင့် နံရံတွင် ကပ်ထားသည့် မှန်လေးကို ကြည့်ကာ ဆံပင်ပြီးနေသည်။

သူ့မှာတော့ ငယ်ကျွမ်းကို တမ်းတခြင်းများစွာဖြင့် အသည်းလေးကို သော့ခတ်ပိတ်ထားခဲ့သည့် ရက်ပေါင်းက နှစ်ချီနေလေပြီ။

“ဖိုးဇော်...ကိုယ် ကြည့်ကောင်းရဲ့လား”
“ကောင်းပါဗျာ၊ အချစ်ဟာ အရာရာကို လှပစေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံသွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကျော်ပုံစံက စောစောကတော့ လင်းတကြီး လည်လိမ်နေတဲ့ပုံနဲ့ ခုတော့ မြူးလို့ ပြုံးလို့၊ ဆေးမစားခင်ပုံနှင့် ဆေးစားပြီးပုံလို ကွာနေတဲ့ဟာ၊ ဒါဟာ...အချစ်ကြောင့်ပေါ့”

“ကိုယ်ကတော့ အချစ်ကြောင့် မြူးနေပြီ မောင်ရင်ကော အားမကျဘူးလား”

“ဟဲ...ဟဲ...ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အချစ်မရှိတာ ကြာခဲ့ပါပြီ”

“ဟာ...ဘာလဲ၊ အချစ်ကြောင့် ခံပွဲလေး ကျင်းပပြီးပြီထင်တယ် ဟုတ်လား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကပါ”

“ဆောရီးကွာ...ကိုယ် ဒဏ်ရာဟောင်းကို ဆွလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ”

“ရပါတယ်၊ ကိုကျော်ပြန်စွမှ ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာက ပြန်ပေါ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲတမ်း ဆန်းသစ်နေတဲ့ ခံစားချက်ပါ၊ ဒါတွေ ထားပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ဦးမယ်”

“အို မိုင်မိုင်နဲ့ မတွေ့တော့ဘူးလား”

“မတွေ့တော့ပါဘူးဗျာ၊ တော်ကြာ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ရင် ရှက်နေပါဦးမယ်၊ နောက် အေးအေးဆေးဆေးမှ တွေ့ကြသေးတာ”

ပေါ့”

ဝင်းကျော်မိုးသည် အင်္ကျီလက်ကို သပ်ရပ်သွားအောင် ပြင်ခေါက်နေရာမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဇော်ဇော် ထထွက်ခဲ့သည်။

“ဝင်း” ဆေးကုခန်းနှင့် သူ့အိမ်အကြား ခရေပင်ကြီးအောက် အရောက်တွင် မိုင်မိုင်ငွေရောင် လင်ဆာလေးကို မြင်လိုက်သည်မို့ ဇော်ဇော် ခရေပင် ပင်စည်ကို အသာ ကွယ်နေလိုက်သည်။ မိုင်မိုင် သူ့ကို မမြင်။ ကားရပ်သည်နှင့် အပြေးဆင်းကာ ဝင်းဆေးကုခန်း အပေါ် ပြေးတက်သွားသည်။ အပေါက်တွင် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ကာ ရင်ဖွင့်၍ ကြိုနေသူက ဝင်းကျော်မိုး။ မိုင်မိုင် ရှက်ပြုံးလှဲလှဲဖြင့် ဝင်းကျော်မိုး၏ ရင်ခွင်တွင်း တိုးဝင်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မလွှတ်တမ်း ဖက်ထားလိုက်သည်။

ဇော်ဇော် မျက်နှာမဲ့မဲ့ဖြင့် ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ကျောခိုင်း လိုက်သည်။ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝ မရှိတော့သည့် သူ့အချစ်ကြောင့် ဒူးများခွေကာ ညွတ်ချင်လာသည်။

‘မိုင်မိုင်ရယ်...ကိုယ် မင်းကို မျှော်လင့်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဝန်မို့ မချစ်တော့ဘူးလို့ ကိုကျော်ကို ပြောလိုက်တုန်းက ကိုယ့်ကိုများ တစ်ခါတစ်လှည့် ချစ်ခွင့်ပေးနိုးနဲ့ ကိုယ့်အချစ် မျှော်လင့်ချက်က မြင့်မိုရ်တောင်ထက် ပိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...မင်းလေးက ကိုကျော်ရင်ခွင် မှာ ခိုဝင်နေပြီနော်။ ကောင်းပါတယ်...အချစ်ရယ်။ မင်း ဖြစ်ချင်လွန်းတဲ့ ဆရာဝန်ကတော်ကြီး ဖြစ်ရတော့မှာပါ’

မင်းပျော်ရင် မင်းဘဝ မြင့်ရင် ကိုယ် ကျေနပ်တဲ့ကောင်ပါ။

ကိုယ့်အချစ်က နေမဝင်အချစ်။ အင်ပါယာအချစ်ပါ။ နေအချစ် မဟုတ်ပေမဲ့ ရေအချစ်ပါ မိုင်ရယ်။ ဒါကြောင့် မင်းလေးရဲ့ ပျော်လက် စလေး မဆုံးအောင် ကိုယ့်ဝေဒနာကို ရင်မှာ ဝှက်ပြီး မင်းဆွဲ နှစ်ယောက်အတွက် ကိုယ် ပြုံးလိုက်ပါ့မယ်။ လက်ခုပ်တီးပြီး ကောင်း ချီးပေးလိုက်ပါ့မယ် အချစ်ရယ်။

ဇော်ဇော် လင်ဆာလေးအတွင်း ဝင်ထိုင်ကာ မောင်းထွက် သွားသည့် မိုင်မိုင်တို့ကို နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးရင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည် ထိ ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခိုက် မျက်ရည်များက မျက်ဝန်းမှ ခုန်ဆင်း လာ၏။ ရှားပါးလွန်းသည့် ယောက်ျားမျက်ရည်စက်လေးများ ကျခဲလှ သည့် မျက်ရည်စက်လေးများပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဒီပြုံးမိုးဌာရာထ

စာစိတ်သူများ နှင်လန်းချမ်းမြေ့ဝင်း
ဒွင်းဒွင်းအေး(မန္တလေး)